ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ / 2

Παρουσίαση: ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

31

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ / 2

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ / 2

Διαλέξτε! Τι προτιμάτε; Τα διλήμματα της τεχνητής αθανασίας ή τη σιωπή του διαστημικού θανάτου; Τα διαπλανητικά ναυάγια ή τη μαγεία της πιο άγριας... Ανατολής; Τους ασφυκτικούς βρόγχους του κυβερνοδίχτυου ή μήπως την παράδοξη ιστορία ενός αιώνιου... Μετέωρου;

Διαλέξτε δηλαδή ανάμεσα στα θέματα που αναπτύσσουν με εντυπωσιακή μαεστρία οι συγγραφείς μας — Ελληνίδες και Έλληνες — σε τούτο τον δεύτερο τόμο αποκλειστικά σύγχρονης ελληνικής φαντασίας.

Ή μάλλον, μη διαλέξετε, αλλά απολαύστε τους. Όλες και όλους!..

Δρχ. 700

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ | 2

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ / 2

Παρουσίαση: ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο-τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 31ο

Κυκλοφορούν:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ
ΒΙΒΛΙΟ 21ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΟΥΡΛΙΑΧΤΑ ΚΑΙ ΨΙΘΥΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 23ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 24ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ
ΒΙΒΛΙΟ 25ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 26ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 27ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 28ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 29ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΒΙΒΛΙΟ 30ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 31ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ / 2

Διεύθυνση Σειράς
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79,
Τηλ. 36.35.025

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ / 2

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Προσδεθείτε!... Γιατί παρόλο που η ιστορία του καθεαυτού... Μετέωρου αναπτύσεται μόνον στο τελευταίο διήγημα, τούτος ο τόμος, γενικά... αιωρείται κάπου ανάμεσα στα όρια και τους ορισμούς των εννοιών.

Για παράδειγμα, τι μπορεί να σημαίνουν πλέον οι έννοιες του θανάτου και της αθανασίας, αν τις εξετάσει κανείς από τη σκοπιά που τις προσεγγίζει στην θαυμάσια **Διαφορά Νοοτροπίας,** ο Αλέξανδρος Θεοφανίδης, ήδη γνωστός στους αναγνώστες μας από τον 26ο τόμο της Ανθολογίας; Όλα είναι σχετικά. Και μη βιαστείτε να διαφωνίσετε με τον συγγραφέα γιατί τα επιχειρήματά του είναι πολύ πειστικά.

Παραμένει λοιπόν η σχετικότητα σαν κρατούμενο που μας αφήνει μετέωρους και έτσι αιωρούμενοι θα κάνουμε στη συνέχεια τη γνωριμία της Μαρίας Σαββίδου, η οποία φιλο-

ξενείται για πρώτη φορά στην ΩΡΟΡΑ και... αι
ωρείται με τη σειρά της, με τους **Ταξιδιώτε**
της καταστροφής κάπου ανάμεσα στο 3.050
και 3.053 μ.Χ, αποδεικνύοντας με έναν θαυμα
στά λιτό — δωρικό θα λέγαμε — λόγο, τα όσα
μπορούν να. συμβούν σε... 1.050 χρόνια από
σήμερα, κάπου στα όρια του γαλαξία.

Αμέσως έπειτα θα απολαύστε τον γνώριμό
σας Κωνσταντίνο Ρωμοσιό ο οποίος.. αιωρεί
ται με τη **Χαμένη περίπολο** του στις διαπλανη
τικές ερημιές, κάπου μεταξύ ελπίδας και α
πελπισίας, θανάτου και ζωής.

Άλλη μια νέα γνωριμία, στη συνέχεια . Πά
νω στο αερόστατο της πολυδιάστατης φαντα
σίας της, η Ανθίππη Φιαμού με **Τα Στίγματα**
του Ανάμ μας ταξιδεύει στην μαγευτική και
συνάμα εξαιρετικά επικίνδυνη Ανατολή, όπου
τα πράγματα δεν είναι ποτέ όπως φαίνονται
και οι ψυχές μεταμορφώνονται αδιάκοπα ανά
λογα τη διάθεσή τους.

Κι από τη μαγική Ανατολή του παρελθό
ντος στην εφιαλτική Αθήνα του άμεσου μέλ
λοντος, όπου ο πολύ γνωστός στους αναγνώ
στες μας Θανάσης Βέμπος, με τον τίτλο - σύν
θημα **Δώστε τα data στο Λαό,** συνεχίζει τη
κυβερνοπάνκ πτήση του πάνω από τους βρώ
μικους δρόμους του ανταγωνισμού των πλη
ροφοριών.

Κι ο τόμος ολοκληρώνεται με την συντομό
τατη — έως... τηλεγραφική — ιστορία του αι

θεντικού Μετέωρου που τιτλοφορήθηκε από τον Αλέξανδρο Θεοφανίδη **Suspandu** για λόγους εντελώς... απογειωμένους.

Καινούργιοι λοιπόν, μαζί με λιγότερο καινούργιους, αλλά πάντα νέοι Έλληνες συγγραφείς, σε τούτο τον... αιωρούμενο δεύτερο τόμο αποκλειστικά εγχώριας παραγωγής. Και η προσπάθεια γνωριμίας με ότι εκλεκτότερο παράγει η πέννα της σύγχρονης φαντασίας στον τόπο μας δεν θα μείνει... μετέωρη αλλά θα συνεχιστεί εντελώς προσγειωμένη χωρίς βέβαια να κρύβει την πρόθεσή της για ... εκτόξευση.

Για τις εκδόσεις ΩΡΟΡΑ
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑΣ

του Αλέξανδρου Θεοφανίδη

Δυο φίλοι συζητούν. Είχαν πολύ καιρό να βρεθούν. Σχεδόν από παιδιά. Τώρα πια τα χρόνια έχουν περάσει. Άλλον δρόμο πήρε ο καθένας στη ζωή. Ο ένας ακολούθησε τον φυσιολογικό κύκλο του βίου. Ο άλλος στόχευσε κάπου υψηλότερα!..

Τώρα ποιός είναι ποιό ευτυχισμένος απ' τους δύο; Και με ποιό τρόπο ο ευτυχισμένος είναι σε θέση να βοηθήσει το δυστυχισμένο; Γιατί ο τελευταίος άλλο φίλο δεν έχει και η τεχνολογία, ακόμη κι όταν υλοποιεί τους προαιώνιους πόθους των ανθρώπων παραμένει πάντα απέναντί τους ψυχρή και αναίσθητη.

Το συναρπαστικό αυτό διήγημα είναι ένας απίστευτα ώριμος καρπός της πέννας του 16χρονου συγγραφέα ο οποίος εκτιμήθηκε ήδη από την προηγούμενη συμμετοχή του στην Ανθολογία μας.

Μ.Β.

Ο σκυφτός γέρος έσυρε τα πόδια του μέσα στη μεγάλη γυμνή αίθουσα. Αντίκρυ του, σε ένα παράδοξο κάθισμα, καθόταν το τέρας. Προχώρησε σιωπηλός και κάθισε σε μια από τις τρεις καρέκλες μπροστά του. Τέντωσε τα πόδια και έβγαλε ένα πούρο από την τσέπη του.

«Με ζήτησες», είπε χαμηλόφωνα.

«Ναι», είπε το τέρας.

Ήταν πράσινο και φωσφόριζε. Το κορμί του ένας ανασούμπαλος κύλινδρος, ενώ πάνω του φύτρωναν πλοκάμια μήκους ενός μέτρου το καθένα, πάχους τριάντα περίπου εκατοστών, το ίδιο φωσφορικά κι αυτά. Πράσινα οστέινα εξογκώματα, που έμοιαζαν με κουμπιά κατέβαιναν κατά μήκος του στήθους του και σταματούσαν εκεί που λογικά θα έπρεπε να βρίσκεται η κοιλιά του. Κάτω από αυτήν ξεφύτρωναν πιο χοντρά πλοκάμια, παράξενα διατεταγμένα όπως καθόταν. Το κεφάλι του ήταν

σχεδόν ανθρώπινο, αν και πράσινο κι αυτό, με βατραχόμορφα χαρακτηριστικά και πολύ πα- χειά χείλια. Μια μακριά κόκκινη γλώσσα βγή- κε και τα έγλειψε.

Ο γέρος το κοίταξε με βδελυγμία που δεν μπορούσε να κρύψει και με χέρια που έτρεμαν άναψε το πούρο του. Η ρουφηξιά που τράβηξε τον ηρέμησε κάπως.

«Ναι», είπε το τέρας, αγνοώντας το βλέμμα του άλλου που εδειχνε να αηδιάζει, «σε ζήτη- σα. Σε ζήτησα για να κουβεντιάσουμε, τώρα που έμαθα πως δε σου μένει και πολλή ζωή, για να δω αν μένεις πιστός στις απόψεις σου. Σε ζήτησα», είπε και ανέβασε λίγο τον τόνο της φωνής του, «για να μου πεις πώς βλέπεις τη ζωή τώρα που κυλάει μέσα από τα χέρια σου. Καπνίζεις βλέπω», συμπλήρωσε πιο σι- γανά.

Ο γέρος τράβηξε το πούρο από τα χείλη του, το κοίταξε και χαμογέλασε. Επιδεικτικά έρριξε λίγη στάχτη στο πάτωμα και με βαριά φωνή απάντησε:

«Ναι, καπνίζω. Ξέρεις, οι γιατροί δε μου 'δοσαν πάνω από ένα μήνα ζωή και είπα να φύ- γω από τον κόσμο έχοντας απολαύσει όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα».

«Τώρα όμως δεν θα φύγεις χωρίς να δοκι- μάσεις να βγάλεις το τσιγάρο από το στόμα σου!» είπε το τέρας και ξεφύσηξε χαμογελώ- ντας.

«Ανοησίες φίλε μου», είπε μαλακά ο γέρος. «Δεν έχεις αλλάξει καθόλου από τότε, βλέπω. Μια ζωή πετάς τις ίδιες σοφιστείες. Μπορεί να έχω εξήντα χρόνια να σε δω αλλά ακούω πολύ συχνά για σένα».

«Δε θα το έλεγα. Στα εξήντα χρόνια που έ- χουμε να ειδωθούμε, έχω αλλάξει και από μέ- σα και από έξω πολύ και πολλές φορές, ενώ εσύ μένεις σχεδόν σταθερός, με εξαίρεση τη φυσιολογική φθορά που επιφέρει ο χρόνος. Κάθισες βλέπω στην αριστερή καρέκλα και ό- χι στη μεσαία, γιατί το έκανες αυτό;»

«Περίμενα να μου κάνεις μια τέτοια ερώτη- ση και γι' αυτό απέφυγα να καθίσω στη με- σαία.. Εσύ ποτέ δεν κάνεις τίποτα, αν δεν έχει μεγάλη σημασία και δεν αποφέρει κέρδος. Η εξήγηση είναι ότι με το χάλι που με δέρνει, δεν άντεχα να περπατήσω δυο βήματα παρα- πάνω. Άφησε όμως τώρα αυτά και μίλα μου ξεκάθαρα, τι με θέλεις;»

Το τέρας δεν απάντησε. Τα μεγάλα υγρά του μάτια καρφώθηκαν στο άπειρο και το στό- μα του άνοιξε. Έμεινε αρκετή ώρα έτσι, μέ- χρις ότου ο γέρος άρχισε να αναρωτιέται μή- πως είχε κοιμηθεί· τέλος μίλησε και η φωνή του ακούστηκε πολύ σοβαρή.

«Θα σου πω ένα παραμύθι», είπε.

«Σ' ακούω φίλε μου», απάντησε ο γέρος και έγειρε πιο αναπαυτικά στην καρέκλα του. Το τέρας πήρε βαθειά ανάσα και άρχισε να διη-

γείται, με στόμφο και στυλ.

«Κάποτε, υπήρχαν δυο φίλοι. Θα μου πει Σπάνιο είν' αυτό; Και θα σου πω όχι, αλλά αυ τοί διέφεραν από τους άλλους σε ένα σημείο Ήταν δεμένοι με πολύ στενή φιλία. Ήταν δυο νέοι, μέσα σε εκατομμύρια άλλους. Και ξαφνι κά, με κάποιο τρόπο που δε μπορώ να σου πω γιατί θα πάρει πολύ χρόνο, τους δόθηκε η ευ καιρία να γίνουν αθάνατοι».

Ο γέρος χαμογέλασε και έγνεψε με το χέρ του στον άλλο να συνεχίσει, δείχνοντας πως είχε μπει στο νόημα. Το τέρας συνέχισε.

«Όπως ήταν φυσικό ενθουσιάστηκαν. Συ γκρατήθηκαν όμως και κάθισαν να σκεφτού τι θα κάνουν. Η δυνατότητα της αθανασία δεν προσφερόταν έτσι ανώδυνα, ούτε χωρί χρόνο και χρήμα. Για να γίνω πιο σαφής, η δυ νατότητα της αθανασίας απαιτούσε ένα τερά στιο χρηματικό ποσό και μια σειρά από μακρο χρόνιες και πολύ επώδυνες εγχειρήσεις. Έ πειτα, μόλις τέλειωνε η διαδικασία, ο ενδιαφε ρόμενος έπαυε να είναι άνθρωπος. Άρχιζε ν μετατρέπεται σε ένα άλλο είδος οργανική ζωής, που ο χρόνος δεν το αγγίζει, αλλά τ παραμορφώνει φριχτά για τους ανθρώπου Τι είναι όμως όλα αυτά μπροστά στην αιών ζωή και την αιώνια νεότητα; Μην ξεροβήχε έτσι, μπορεί να μη το δείχνω αλλά είμαι νέο το αίμα βράζει στις φλέβες μου. Ξέρεις τι σ μαίνει να είσαι νέος και να έχεις πείρα τόσ

χρόνων που θα σε ζήλευαν οι περισσότεροι υπερήλικες, ενώ στα σίγουρα θα τους ξεπερνούσες σε ηλικία και πείρα, χωρίς να πάψεις ποτέ να είσαι νέος;

»Για πρώτη φορά από την αρχή της φιλίας τους οι δύο αυτοί σύντροφοι διαφώνησαν. Ο ένας υποστήριζε ότι έπρεπε να θυσιάσουν ότι είχαν και δεν είχαν και να διατηρήσουν αθάνατη τη φιλία τους. Ο άλλος υποστήριζε ότι έπρεπε να αφήσουν τα πράγματα όπως είχαν και να παραμείνουν κανονικοί άνθρωποι, να αγνοήσουν το γήρας που κατατροπώνει τον άνθρωπο και το θάνατο που τον εξαφανίζει. Πίστευε πως τα πάντα πρέπει να έχουν τέλος, κι αν μιά φιλία έχει καλό τέλος, αξίζει περισσότερο.

»Έτσι τσακώθηκαν άσχημα και αποφάσισαν να τραβήξουν ο καθένας το δικό του δρόμο. Ο πρώτος έγινε αθάνατος — υπήρξε ο πρώτος ανάμεσα στους όμοιούς του — ενώ ο δεύτερος καταδικάστηκε από τον ίδιό του τον εαυτό στην αφάνεια, τη φθορά και τη σήψη.

»Ο πρώτος ζει ακόμα μέσα στα πλούτη που απέκτησε, έχει όλες τις απολαύσεις και δεν του λείπει τίποτα. Ο άλλος πεθαίνει όπως μαθαίνω όπου νά 'ναι μέσα σε ένα κορμί σάπιο και άχρηστο που δεν του προσφέρει καμιά ηδονή, καμιά απόλαυση, τίποτα.

»Σε κάλεσα λοιπόν εδώ για να σε ρωτήσω,

ποιος έκανε καλά και ποιος όχι; Ποιός ει
δίκιο;»

Ο γέρος σηκώθηκε από την καρέκλα το
Το πούρο κάπνιζε. Κάρφωσε τα μάτια του σ
τέρας. Μίλησε και η φωνή του ακούστηκε τρ
χειά και θυμωμένη, αν και στο βάθος φαινότ
να την ποτίζει μια μελαγχολία και ένας εσω
ρικός πόνος.

«Φίλε μου», είπε και ρούφηξε το πούρο τ
απολαυστικά «την ξέρω καλά αυτήν την ισ
ρία. Καλύτερα κι από σένα μάλιστα που την
χεις υποστεί, γιατί εγώ την έχω βιώσει. Τ
έχω ζήσει στο πετσί μου. Ήμασταν κάποτε
λοι. Και ξαφνικά μας δόθηκε η ευκαιρία
διαιωνίσουμε τη φιλία μας, και σε ρώτησα, γι
τί να το κάνουμε αυτό;»

«Μα, μα ήταν αυτονόητο!»

«Έτσι λες ε; Ας το αφήσω αυτό για την ώ
Μόλις έκανες την εγχείρηση, το σώμα σου έ
νε φωσφορικό πράσινο, η μούρη σου κατάντ
σε άσχημη σαν του βατράχου κι αντί για χέρ
και πόδια φύτρωσαν στη θέση τους πλοκάμ
Έγινες ένα τέρας πιο άσχημο κι από αυτά π
βλέπει κανείς στους εφιάλτες του, τέτοιο π
τρομάζει κανείς να σε βλέπει. Μετά από λί
βέβαια, η μέθοδος αυτή εγκαταλείφτηκε κι
πόμεινες εσύ και καμιά δεκαριά άλλοι τέρ
τάνθρωποι, με την αθανασία σας και τη σιχ
σιά του κόσμου».

«Κι η αιώνια ζωή φίλε μου;»

«Θα φτάσω κι εκεί, μη βιάζεσαι. Κάτι είπες
μως για ένα σώμα που είναι καταδικασμένο
α πεθάνει, χωρίς να νιώθει καμία απόλαυση.
σως και να είναι έτσι όπως τα λες, εγώ όμως
έρω αυτό: Έζησα εκατόν πέντε χρόνια, τρώ-
οντας ότι φαγητό ήθελα και πίνοντας τα κα-
ύτερα ποτά, πηγαίνοντας με γυναίκες, ικανο-
οιώντας όλα τα πάθη και όλες τις ορέξεις
ου μου πρόσφερε η φύση.

»Τον ίδιο καιρό εσύ και οι άλλοι δέκα ηλί-
ιοι καθόσασταν σε μια καρέκλα και τρώγατε
ιταμίνες με το σωληνάκι, παίζοντας ανόητα
αιχνίδια και διαβάζοντας βιβλία για την αιώ-
ια ζωή, πλουτίζοντας υπέρμετρα με τις επι-
ειρήσεις σας και άλλες παρόμοιες ανοησίες.

»Εγώ την ίδια στιγμή έτρεχα με αυτοκίνη-
α, αθλούσα το κορμί μου, ζούσα μέσα στις η-
ονές και τις συγκινήσεις, κινδύνεψα να χάσω
η ζωή μου ένα σωρό φορές, μια απόλαυση
ου ξεπερνάει κάθε άλλη, ο κίνδυνος που σου
ίναι τελείως ξένος και ένα σωρό άλλα. Έζη-
α δηλαδή σαν άνθρωπος και έκανα έργα για
α με θυμούνται όταν θα φύγω από αυτόν τον
όσμο, είτε πάω σε άλλον είτε όχι. Ενώ εσύ;»

«Εγώ φίλε μου, γλύτωσα από την αγωνία
ν υπάρχει άλλος κόσμος και μετά θάνατον
ωή. Η ψυχή μου βρήκε από μόνη της την ησυ-
ία της. Μου δόθηκε η ευκαιρία να σκεφτώ για
ρισμένα θέματα, όπως η ζωή, για πολύ καιρό,
ολύ περισσότερο από όλους τους άλλους αν-

θρώπους, για πράγματα που τρομάζουν το
ανθρώπους, αλλά όχι εμένα πια γιατί νίκη
το θάνατο. Είμαι πιο δυνατός από τους άλλο
ανθρώπους. Το καταλαβαίνεις αυτό;»

«Νιώθεις ότι είσαι πιο δυνατός από το
άλλους, μόνο και μόνο γιατί δεν θα κλείσε
κάποια μέρα για πάντα τα μάτια σου; Δεν κ
ταλαβαίνεις όμως ότι δεν είσαι άνθρωπος

«Εγώ! Σκέφτομαι, μιλώ και ζω σαν άνθρ
πος, κάνω όσα σχεδόν κάνουν οι άνθρωποι κ
από πάνω είμαι και αθάνατος!»

«Δεν είσαι αυτός που ήσουνα, και πολύ π
ρισσότερο δεν είσαι άνθρωπος, κατάλαβέ
αυτό. Δεν πιάνεις το νόημα των λόγων μο
νομίζεις ότι τα ξέρεις όλα, νομίζεις ότι εί
άνθρωπος, ενώ δεν είσαι παρά ένα άθλιο πλ
σμα που ο χρόνος δεν το αγγίζει και το αφή
να ζει μέσα στη μιζέρια του...»

«Μιζέρια! Τα πλούτη μου;..»

«Βλέπεις που πάλι έρχεσαι στα λόγια μο
Δεν καταλαβαίνεις τι σου λέω, είσαι μια δ
στυχής ύπαρξη. Ποιά γυναίκα θα δεχόταν
πάει μαζί σου, εκτός κι αν την εξαγόραζες
κάποιο μεγάλο χρηματικό ποσό; Τι κι αν νίκ
σες το θάνατο φίλε μου, αν έχασες τη ζωή;
κτός κι αν λες ζωή το να τρέφεσαι από τα σ
ληνάκια με βιταμίνες και πρωτεΐνες, να βλ
πεις τηλεόραση, να διαβάζεις και να περιφ
ρεις το σιχαμερό κορμί σου στους διαδρ
μους των επιχειρήσεων σου;»

«Έχω όμως φίλους».

«Φίλους, καλό κι αυτό! Ο τελευταίος σου φίλος ήμουν εγώ. Έπειτα όλοι οι άλλοι σε συμπάθησαν από οίκτο, ή σε ακολούθησαν για τα σιχαμένα σου λεφτά. Τα λεφτά σου κύριε δεν κάνουν φίλους. Ξέχνα το αυτό!»

«Έστω. Σκέψου όμως, πως όταν όλοι εσείς οι άλλοι που με κοροϊδεύετε για την επιλογή μου — στο κάτω κάτω μια ζωή την έχω και ότι θέλω την κάνω — θα έχετε πεθάνει, εγώ θα είμαι ακόμη πάνω σε αυτή τη γη και θα γελάω μαζί σας. Με τους καλούς μου φίλους! Τους οποίους φίλους...»

«Α, ναι το σκέφτηκες αυτό; Υπάρχουν κάποια πλάσματα που συμπαθείς, σωστά; Δεν χρειαζόταν να μου γνέψεις, το ήξερα. Σκέψου πως κατά τη διάρκεια της αιώνιας ζωής σου θα συμπαθήσεις πολλά ακόμα, που όμως θα πεθάνουν όλα. Σκέψου πως κάθε συμπάθειά σου θα πεθάνει σε μικρό σχετικά χρονικό διάστημα από τότε που θα την γνωρίσεις».

«Θα μου μένει όμως η μνήμη τους. Θα βλέπω τα παιδιά τους και θα τους θυμάμαι...»

«Άθλια υποκατάστατα. Ποτέ κανένα παιδί δεν θα είναι το ίδιο με τον πατέρα του, ούτε και θα μπορέσεις να το συμπαθήσεις τόσο. Θα έπρεπε ήδη να έχεις αρχίσει το καταλαβαίνεις, καθώς είσαι πια εκατόν πέντε χρονών και πολλοί, αν όχι οι περισσότεροι «φίλοι» σου έχουν πεθάνει. Πού είναι λοιπόν τα παιδιά τους

να ζεστάνουν την παγωμένη σου καρδι
Πού!»

«Όχι, δε μου αλλάζεις τη γνώμη, όσο ελ
χλητικός κι αν μου γίνεις. Θα μετανιώσεις ο
τως ή άλλως την τελευταία σου στιγμή, ότ
θα νιώσεις τη ζωή να φεύγει από μέσα σου κ
τις ελπίδες σου να σε εγκαταλείπουν μαζί
τη ζωή σου! Ενώ εγώ...»

«Και ποιος σου είπε ανόητε», είπε ο γέρ
και η φωνή του σκλήρυνε και δυνάμωσε πο
«πως θα μετανιώσω και θα αλλάξω γνώμη;
κανα μια επιλογή, καλή ή κακή και τώρα δ
μπορώ και δεν θέλω να την αλλάξω, ούτε
θελήσω ποτέ. Όσο για τις ελπίδες... Μη μιλ
γι' αυτές, γιατί ποιά είναι μεγαλύτερη ελπί
από τα παιδιά; Πώς θα έκανες παιδιά στην κ
τάσταση που είσαι, μια μάζα από κρέας, ά
σφορο και πλοκάμια χόνδρινα; Δε μετανι
νεις που δεν έζησες τη χαρά της δημιουργία
νεις που δεν έζησες τη χαρά της δημιουργία
Η κοινωνία σε έφερε στον κόσμο, εσύ την
παρνήθηκες λίγο-πολύ και χάραξες δική σ
πορεία, πριν της ξεπληρώσεις το χρέος σ
δημιουργώντας και συ κάτι εντελώς δικό σ
μαζί με κάποιον άλλον, κάτι που συνειδητά
νο ο άνθρωπος μπορεί να κάνει. Στο' πα
στο ξαναλέω, δεν είσαι άνθρωπος! Έπαψ
να είσαι άνθρωπος από τη στιγμή ακριβ
που επιθύμησες την αθανασία».

«Σταμάτα!» Πετάχτηκε πάνω το τέρ
«Κάθομαι δω και σε ακούω, ενώ ξέρω ότι

πέντε-δέκα μέρες θα είσαι ένα άψυχο κουφάρι και θα έχεις πάψει να...»

«Αυτή είναι η διαφορά μας. Γι' αυτό προτίμησα να μείνω θνητός. Πιάνεις το νόημα;»

«Φτάνει!» ούρλιαξε σχεδόν υστερικά. «Δεν θέλω να ακούω άλλο τις ανόητες ιδέες σου. Ζηλεύεις, είναι φανερό. Με ζηλεύεις γιατί φοβήθηκες να πάρεις το Δώρο της Αιώνιας Ζωής και τώρα που η μικρή ζωούλα σου τελειώνει κοιτάς πως να με φέρεις σε δύσκολη θέση και να μου αποδείξεις ότι έχεις δίκιο».

«Ναι, σε ζηλεύω. Σε ζηλεύω γιατί είσαι τόσο ηλίθιος που δεν καταλαβαίνεις τι έχασες και δεν μπορείς ούτε να το εκτιμήσεις, γιατί αν μπορούσες θα ήσουν σε πολύ άσχημη θέση».

Ένα χαμόγελο άνθισε στα χείλη του γέρου. Και δεν ήταν χαράς. Η πίκρα που ανάδινε η ψυχή του, είχε αποτυπωθεί στο πρόσωπό του καθώς οι λέξεις του τέρατος εξοστρακίζονταν πάνω του και γύρναγαν και τον χτυπούσαν.

«Φτωχέ ανόητε», είπε. «Νομίζεις ότι ήρθα εδώ μόνο και μόνο για να σε εκνευρίσω και να σε αναστατώσω, προκειμένου να φύγω ικανοποιημένος από τη ζωή;»

«Και τότε γιατί ήρθες; Πες μου! Κάθε λεπτό που περνά με εξοργίζεις περισσότερο. Πες μου τι θέλεις από μένα. Μίλα επιτέλους».

Σιωπή έπεσε στην αίθουσα. Το βλέμμα του

γέρου σκοτείνιασε. Η ατμόσφαιρα πάγωσε
χρόνος κόλλησε και έδειχνε να μην προχωρ
ει. Αργά, με κόπο σχεδόν, οι λέξεις κύλησ
από το στόμα του.

«Ήρθα», κόμπιασε, «γιατί με κάλεσες»

«Το ξέρω! Πέρα όμως από αυτό...»

«Μη βιάζεσαι! Ήρθα να σου προσφέρω
φιλία μου».

«Τη φιλία σου! Μου είναι εντελώς άχρ
στη! Άλλο!»

«Άκου με λίγο, εσύ που νομίζεις πως τα
ρεις όλα! Κοίτα γύρω σου, νιώσε την παγω
των ανθρώπων, νιώσε πως όλοι σε βλέπο
σαν ένα τέρας από το οποίο μπορούν να β
λουν χρήματα με το να το εκμεταλλεύον
πουλώντας του αίσθημα, ή οποιαδήποτε άλ
υπηρεσία, νόμιμη και μη. Μόνο εγώ μπορώ
σου σταθώ έστω και για λίγο σα φίλος, να σ
μιλήσω για όσα έχασες να σε κάνω να νιώσ
ζεστασιά. Δέχεσαι τη φιλία μου;»

Κάτι μέσα στο σιχαμερό κεφάλι του τέ
τος άλλαξε. Και ο γέρος το κατάλαβε. Εκεί
όμως που τον ανησυχούσε ήταν μήπως επ
κειτο για μια αλλαγή της στιγμής και τίπ
περισσότερο.

«Τη δέχομαι», είπε το τέρας και για πρ
φορά φάνηκε να σπάζει ο πάγος στη φ
του. Στα μάτια του φάνηκε μια μακρινή θλ
πνιγμένη από καιρό.

«Ήρθα», συνέχισε ο γέρος, «για να σου

ότι πεθαίνω έχοντας ζήσει, ενώ εσύ δεν πεθαίνεις αλλά πρέπει να καταλάβεις πως δεν έζησες».

Το τέρας έσκυψε το κεφάλι.

«Το καταλαβαίνω», είπε αργά. Η θλίψη του έβγαινε σιγά σιγά στην επιφάνεια. Ο γέρος το κατάλαβε.

«Ήρθα, να σου προσφέρω μια τελευταία ευκαιρία».

Το τέρας σήκωσε το βλέμμα με αδιαφορία.

«Θα προσπαθήσεις να με κάνεις θνητό;»

«Όχι, έρχομαι για να σου χαρίσω με τη θέλησή σου το θάνατο».

«Πώς αυτό;» Είπε το τέρας.

«Οι επιστήμονες, μετά από δική μου παράκληση βρήκαν ένα και μοναδικό όπλο που είναι σε θέση να καταστρέψει εντελώς τα κύτταρά σου. Δε θα χρειαστεί παρά μια μικρή βολή σε ένα ορισμένο σημείο...»

«Όχι! Δεν πρόκειται να το δεχτώ! Πόνεσα πολύ για να γίνω αθάνατος, σπατάλησα τα χρήματά μου γι' αυτό το σκοπό, απαρνήθηκα όλες τις απολαύσεις και συ θες να με σκοτώσεις και μάλιστα με τη θέλησή μου;»

«Τουλάχιστον, αν όχι τίποτε άλλο, μου φτάνει η τελευταία σου φράση. Λέει πολλά».

Το τέρας κοντοστάθηκε και αναλογίστηκε τι είχε πει. Έπειτα το πήρε πίσω, με θυμωμένο ύφος.

Αλλά ο γέρος συνέχισε:

«Φαίνεται φίλε μου πως δεν κατάλαβες λ
ξη απ' όσα σου είπα. Σου δίνω την ευκαιρία
αποτινάξεις από πάνω σου μια πληκτική ζ
Σου δίνω την ευκαιρία να πεθάνεις σαν
θρωπος, γιατί μην ξεχνάς, κάποτε ήσουν
θρωπος».

«Δε με καταλαβαίνεις εσύ τώρα! Σου λ
πως έκανα τόσες θυσίες για να κερδίσω αυ
το δώρο και συ μου λες να το χαραμίσω έτ

«Μπήκες σε ένα τούνελ φίλε μου», είπε
γέρος αργά. «Μπροστά σου δε βλέπεις πα
σκοτάδι. Εγώ όμως μπορώ να σου δείξω
φως», πρόσθεσε και έβγαλε αργά από την τ
πη του ένα μικρό πιστόλι.

Το τέρας μόλις είδε το όπλο ταράχτηκε κ
σηκώθηκε από τη θέση του. Έτρεμε σύγκο
μο και είχε ιδρώσει.

«Μη», είπε, και η ανάσα του μύριζε φόβο
θάνατο. «Μη...»

«Είναι αργά και για τους δυο μας», είπε
μείλικτος ο γέρος. «Σε λίγες μέρες η αδύνα
καρδιά μου θα πάψει να χτυπά και τότε θα
γει από τον κόσμο ο μόνος άνθρωπος π
μπορεί να σου προσφέρει το δώρο του θα
του. Αποφάσισε γρήγορα, γιατί και η δική
υπομονή αρχίζει να εξαντλείται. Σκέψου κα
όσα σου είπα. Σκέψου!»

«Ρίξε μου επιτέλους!» Φώναξε το τέρ
«Ρίξε να τελειώνουμε, να ευχαριστηθείς!»
ήταν όμως καθαρό ότι το ήθελε.

«Δεν κατάλαβες. Ακόμη δεν κατάλαβες μου φαίνεται ή μάλλον είναι ο φόβος και η υστερία σου που μιλούν για σένα. Ούτως ή άλλως πάντως, δεν περιμένεις να σου ρίξω όπως καθόμαστε τώρα και μιλάμε, έτσι; Ή μήπως νομίζεις ότι μπλοφάρω; Όχι φίλε μου, έχω έρθει εδώ για ένα σκοπό. Να σε βοηθήσω. Και θα προσπαθήσω να το κάνω με τη θέλησή σου. Αν εσύ πραγματικά δεν το θες, τότε θα φύγω και εσύ θα έχεις χάσει μια ευκαιρία».

Το τέρας κοντοστάθηκε και άρχισε να σκέφτεται. Ο σιχαμερός του όγκος ησύχασε πάνω στην καρέκλα του. Τα χείλη του πλατάγιασαν σκεφτικά. Αργά και σιγά είπε:

«Δεν είναι μια απόφαση που μπορώ να πάρω μέσα σε μερικά λεπτά της ώρας».

«Κι όμως πρέπει και μάλιστα μέσα σε ελάχιστα λεπτά».

«Πρέπει να σκεφτώ».

Και σκέφτηκε. Και η σκέψη του κράτησε αρκετά. Και όταν τέλειωσε είπε:

«Θυμήθηκα τα παιδικά μου χρόνια. Νοστάλγησα τα παραμύθια. Κανείς δεν μου έχει πει παραμύθι εδώ και ενενήντα εφτά χρόνια. Δεν ξέχασα όμως τα ωραία παραμύθια της παιδικής μου ηλικίας. Θυμάμαι τα πριγκιπόπουλα που έσωζαν τις βασιλοπούλες και σκότωναν τα τέρατα. Τώρα, το τέρας είμαι εγώ».

«Μπορώ να σου πω εγώ ένα παραμύθι», α-

πάντησε ο γέρος. Δεν έχει βασιλοπούλα, ούτ
πριγκιπόπουλο, αλλά μόνο ένα τέρας. Και το
τέρας δεν πεθαίνει για να λευτερωθεί η βασι
λοπούλα, αλλά το ίδιο».

Το τέρας χαμογέλασε. Ο γέρος σημάδεψε
με το πιστόλι και πυροβόλησε. Ο ήχος ακού
στηκε σε όλο το κτίριο. Η μάζα του καλύτερο
του φίλου άρχισε να λιώνει, ενώ ψιθύρισε:

«Αντίο, φίλε μου. Αυτά που μου 'πες τα σκέ
φτομαι σαράντα χρόνια τώρα. Σαράντα χρό
νια προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι δεν
είναι έτσι όπως τα έλεγες. Σαράντα χρόνια
ψάχνω να βρω επιχειρήματα. Ευτυχώς... Α
ντίο!»

Ήταν το τελευταίο που πρόλαβε να πει, και
την επόμενη στιγμή δεν απόμεινε παρά μια
πρασινίλα στο πάτωμα. Ταυτόχρονα ο γέρος
κλονίστηκε και έπεσε στην καρέκλα με το στή
θος, ενώ η πόρτα άνοιγε. Η αδύνατη καρδιά
του δεν είχε αντέξει...

«Έτσι τελειώνει καλά...» πρόλαβε μόνο να
ψιθυρίσει σε αυτούς που μπήκαν εκείνη τη
στιγμή, αλλά κανείς ποτέ δεν έμαθε τι ήθελε
να πει.

ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

της Μαρίας Σαββίδου

Μιά πρώτη ματιά μας πληροφορεί ότι πρόκειται για ψυχρά υπηρεσιακά έγγραφα. Μια δεύτερη όμως, προσεχτικότερη, αποκαλύπτει δράματα. Διαστημικές τραγωδίες που συμβαίνουν μετά από χίλια και πλέον χρόνια στην άλλη άκρη του γαλαξία..

*Αυτό τον λιτό, αφαιρετικό, τρόπο διάλεξε η Μαρία Σαββίδου για να συνθέσει την ιστορία της. Καί ελπίζω να δικαιώσετε την Ένωση Σπάρτης Μικράς Ασίας, που πριν δέκα χρόνια βράβευσε την νεώτατη τότε συγγραφέα για το διήγημά της **Αδιέξοδα και Ελπίδες** προσφέροντάς της τα... φτερά της αισιοδοξίας για μια καριέρα στη φανταστική διηγηματογραφία. Σήμερα η συγγραφέας, η οποία γεννήθηκε στην Πτολεμαΐδα το 1965, μεγάλωσε στην Αθήνα καί σπούδασε τεχνικός γεωπονίας στη*

Λάρισα, εξακολουθεί να κυνηγά τις λογοτ
χνικές φιλοδοξίες της, χωρίς αυτό να την
μποδίζει να ασχολείται παράλληλα με τη ζ
γραφική, την ορειβασία και την αγαπημέν
της σπηλαιολογία. Σύντομα θα διαβάσουμε
άλλα δικά της.

Μ.Ε

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ:
ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ: ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΤΟΜΣΟΝ
ΑΣΤΡΙΚΟ ΕΤΟΣ: 3050
ΓΑΛΑΞΙΑΣ: N.G.S. 10

Εδώ και μερικές ημέρες μπορούμε και βλέπουμε τον γαλαξία N.G.S. 10. Βρισκόμαστε αρκετά κοντά του. Αν συνεχίσουμε με αυτό τον ρυθμό σε λίγες γήινες μέρες το πολύ θα έχουμε φτάσει στο άστρο 031.S, όπου και θα λήξει η αποστολή μας. Σκοπός μας είναι να εξερευνήσουμε αυτό το άστρο που γύρω του έχουν καταγραφεί παράξενα φαινόμενα όπως μαγνητικές διαταραχές, έλλειψη άλλων πλανητών, πρωτότυπες φασματικές γραμμές άγνωστες σ' εμάς.

Όλοι οι άνδρες του σκάφους είναι εθελοντές. Δεν ξέρουμε τι θα βρούμε όταν φτάσουμε εκεί. Αυτή τη στιγμή όλα είναι ήσυχα. Δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας και το ταξίδι συνεχίζεται ομαλά.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ
ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ: ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΤΟΜΣΟΝ
ΓΑΛΑΞΙΑΣ: N.G.S. 10
ΑΣΤΡΙΚΟ ΕΤΟΣ: 3050
ΗΜΕΡΑ: 3

Είναι η τρίτη μέρα από τότε που μπήκα
στο γαλαξία. Κάτι το άγνωστο χτύπησε
σκάφος μας και αναγκαστήκαμε να προσε
φισθούμε σε έναν πλανήτη. Φαίνεται έρημ
Έστειλα τέσσερις άνδρες να κάνουν αναγ
ριση. Οι μηχανικοί δουλεύουν για να επισκ
άσουν την βλάβη στους κινητήρες και τα
κλώματα.

Ο πλανήτης όσο ήρεμος και να φαίνε
νιώθω ότι κρύβει κάποιο μυστικό, μια απει
Δεν είναι τίποτα παραπάνω από ένας σωρ
κόκκινο, άγονο χώμα και βράχους. Παρά τ
απατηλή αυτή εικόνα νομίζω ότι υπάρχο
ζωντανά πλάσματα εδώ γύρω, μια και έχω
νεχώς την αίσθηση ότι κάποια μάτια μας
ρακολουθούν.

Και η προαίσθησή μου αυτή επιβεβαιώθ
με την επιστροφή των ανδρών που έστε
για αναγνώριση. Μόλις γύρισαν με πληρο
ρησαν πως πέρα από τους άγονους βράχο
υπάρχει ένας ολόκληρος παράδεισος. Με
φέρω τα λόγια τους: «Είναι ένα καταπληκτ
μέρος με δέντρα γεμάτα φρούτα, λουλού
πουλιά, κρυσταλλινα νερά. Προτείνω να π

για να ξεκουραστούμε λίγο μέχρι να ετοιμαστεί το σκάφος για αναχώρηση».

Συμφώνησα μαζί τους και είπα και στους άλλους άνδρες να μας ακολουθήσουν. Μετά από λίγη ώρα φτάσαμε σε μια πραγματική όαση. Όλα ήταν καταπράσινα, λουλουδάτα, γεμάτα φρούτα. Ευτυχισμένοι μπορώ να πω, ξαπλώσαμε στο γρασίδι. Τα φρούτα ήταν γευστικότατα, το νερό ολοκάθαρο και κρύο.

Νιώθαμε μαγεμένοι από την ομορφιά του τοπίου που κοντεύαμε να ξεχάσουμε για ποιο σκοπό είχαμε έρθει ως εδώ. Δεν μπορώ να υπολογίσω πόσο μείναμε, όμως κάποια στιγμή θυμήθηκα το σκάφος και διέταξα τους άνδρες να γυρίσουμε πίσω. Αυτοί μου φέραν αντιρρήσεις. Δεν εννοούσαν να φύγουν.

«Δεν θέλω να γυρίσω στο σκάφος», μου είπε χαρακτηριστικά ο Νόρτον. «Η αποστολή μας είναι επικίνδυνη. Ίσως να μην επιστρέψουμε ποτέ στη Γη. Καλύτερα να μείνουμε εδώ. Έχουμε ό,τι χρειαζόμαστε».

Και το υπόλοιπο πλήρωμα συμφώνησε με την άποψη αυτή. Βλέποντας να ξεσηκώνεται ανταρσία έβγαλα το όπλο μου και τους απείλησα με θάνατο αν δεν με ακολουθούσαν. Δεν είχα άλλη επιλογή. Μόνος μου δεν θα μπορούσα ποτέ να κουμαντάρω ένα ολόκληρο σκάφος. Τους χρειαζόμουνα για να φέρω εις πέρας την αποστολή.

Η δυσαρέσκεια ήταν φανερή στο πρόσωπο

τους. Σηκώθηκαν όμως, έτοιμοι να έρθουν μα-ζί μου, μη μπορώντας να κάνουν διαφορετικά. Τότε έγινε κάτι που ούτε στους χειρότερους εφιάλτες μου δεν είχα δει... Το τοπίο άλλαξε μονομιάς και βρεθήκαμε να στεκόμαστε πάνω σ' ένα ξερονήσι που μόλις μας χωρούσε στην καρδιά μιας άγριας θάλασσας που λυσσομανούσε!

Ο κίνδυνος που ένιωθα ότι έκρυβε το μέρος ξεκαθάρισε μέσα μου. Όλα ήταν ψευδαισθήσεις. Ο πλανήτης αυτός κατά κάποιο τρόπο δημιουργούσε ψευδαισθήσεις για να κρατήσει κοντά του εκείνους που τον επισκέπτονταν.

«Μη φοβάστε», καθησύχασα τους άνδρες που βρίσκονταν στα πρόθυρα νευρικής κρίσης. «Όλα είναι αυταπάτες. Τίποτα απ' όλ' αυτά δεν είναι αληθινό».

Πρώτος έκανα το βήμα και πάτησα στο νερό. Ήμουν βέβαιος ότι πατούσα σε στέρεο έδαφος και ότι γύρω μου δεν υπήρχε θάλασσα. Όμως η ψευδαίσθηση εξακολουθούσε να υφίσταται. Οι σύντροφοί μου στην αρχή δίστασαν να με ακολουθήσουν. Όμως το αποφάσισαν όταν είδαν να απομακρύνομαι. Είχαν κι οι ίδιοι καταλάβει τις εχθρικές προθέσεις του πλανήτη. Προχωρούσαμε περίπου μισή ώρα πάνω στο ανύπαρκτο νερό. Κι ενώ βρισκόμασταν πια πολύ κοντά στο σκάφος όλα πάλι άλλαξαν και βρεθήκαμε μέσα σε κάτι το πολύ σκοτεινό

«Μην κινείστε», φώναξα. «Πιάστε ο ένας το χέρι του άλλου».

Πιασμένοι έτσι, χέρι με χέρι, προχωρούσαμε ευθεία σ' αυτή την κατασκότεινη κόλαση. Ξέραμε ότι το σκάφος μας ήταν κοντά και ελπίζαμε ότι όπως οι τυφλοί, θα βρίσκαμε κι εμείς τον δρόμο μας υπολογίζοντας την απόσταση και την κατεύθυνση μέσα στο σκοτάδι.

Προχωρούσαμε σκουντουφλώντας κάθε λίγο σε πέτρες και βράχους, όταν ο πλανήτης μας έδειξε ξανά το πραγματικό του πρόσωπο: την άγονη ερημιά από κοκκινόχωμα. Βρισκόμασταν πλέον καμμιά εκατοστή μέτρα μακριά από το σκάφος. Όταν φτάσαμε ο μηχανικός μας πληροφόρησε ότι οι βλάβες είχαν αποκατασταθεί κι ότι είμαστε έτοιμοι για αναχώρηση.

Απογειωθήκαμε αμέσως. Ήταν φανερό ότι ο πλανήτης είχε χάσει το παιχνίδι που μας έπαιξε.

Κάποιος από τους άνδρες μου με ρώτησε αφού είμασταν πια ασφαλείς:

«Τι θα γινόταν αν δεν καταλαβαίναμε πως όλα ήταν μια ψευδαίσθηση;»

Του απάντησα ότι το πιθανότερο ήταν να πεθαίναμε από ασιτία πλέοντας σε πελάγη ευτυχίας, νομίζοντας πως ζούσαμε στον παράδεισο και γευόμασταν τροπικά φρούτα. Ή ακόμα θα μπορούσαμε να περιπλανόμαστε μέχρι εξαντλήσεως σε κάποια σκοτεινά τούνελ

ή ό,τι άλλο ήθελε ο καταραμένος πλανήτης.

Ίσως κι αυτός να ήταν ο σκοπός του. Να μας κρατήσει κοντά του μέχρι θανάτου. Ποιός ξέρει. Μπορεί η μορφή ζωής του να τρεφόταν με άλλες μορφές ζωής που αποσυντίθονταν στην επιφάνειά του. Γι' αυτό ίσως ήταν και τόσο άδειος από κατοίκους.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ
ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ: ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΤΟΜΣΟΝ
ΓΑΛΑΞΙΑΣ: N.G.S. 10
ΑΣΤΡΙΚΟ ΕΤΟΣ: 3050
ΑΣΤΡΟ: 031.S

Έχουμε φτάσει σε μια απόσταση 300.000 χιλιομέτρων περίπου από το άστρο 031. S. Εκ πρώτης όψεως φαίνεται απόλυτα φυσιολογικό. Υπολογίσαμε την θερμοκρασία του περίπου στους 3.000 βαθμούς Κελσίου. Καμμία μαγνητική ανωμαλία δεν έχει παρουσιαστεί μέχρι στιγμής. Ίσως να συγκεντρώσουμε περισσότερα στοιχεία όταν το πλησιάσουμε περισσότερο. Μέχρι στιγμής όλα είναι εντάξει.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ
ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ: ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΤΟΜΣΟΝ
ΑΣΤΡΟ: 031.S

Βρισκόμαστε σε απόσταση 100.000 χιλιομέτρων από το άστρο και ο παλμογράφος έχει

αρχίσει να καταγράφει κάποιες μαγνητικές διαταραχές. Ο φασματογράφος δείχνει περίεργα πράγματα. Σύμφωνα με τις ενδείξεις κάτι πρέπει να υπάρχει στην άλλη μεριά του άστρου. Κάτι που λόγω θέσεως εμείς δεν έχουμε την δυνατότητα να το δούμε ακόμη. Καθώς βρισκόμαστε σε τροχιά αργά ή γρήγορα θα μάθουμε τι είναι αυτό.

Παρατηρώ μια μικρή απόκλιση στην τροχιά μας. Φαίνεται πως κάτι μας έλκει στην επιφάνεια του άστρου. Το σκάφος μας, τραντάζεται ολόκληρο. Δεν μπορώ να διορθώσω την πορεία. Ο υπολογιστής μοιάζει να έχει τρελλαθεί. Κατευθυνόμαστε με ιλιγγιώδη ταχύτητα προς στην επιφάνεια του άστρου. Οι άνδρες μου έχουν πανικοβληθεί. Διατηρώ ακόμη την ψυχραιμία μου. Κάποιος πρέπει να είναι ψύχραιμος σε τέτοιες καταστάσεις. Ωστόσο μου είναι αδύνατο να συγκρατήσω το σκάφος όσο κι αν προσπαθώ.

Δεν έχουμε καμμιά ελπίδα, όμως δίνω κουράγιο στους άνδρες. Βρισκόμαστε πια στην άλλη άκρη του άστρου. Ίσως το τελευταίο πράγμα που θα δούμε, θα είναι η ανωμαλία που καταγράφει ο φασματογράφος.

Το σκάφος μας έχει ακινητοποιηθεί από κάτι. Δεν θα συντριβούμε κι αυτό είναι μια παρηγοριά για μένα και το πλήρωμα. Ξέρω όμως ότι δεν θα γλυτώσουμε τον θάνατο. Πάνω στην πύρινη επιφάνεια του άστρου υπάρχει

μια μεγάλη, τεράστια, μαύρη τρύπα. Κι ε
βρισκόμαστε μετέωροι ακριβώς εμπρός
Πώς μπορεί να υπάρχει κάτι τέτοιο; Μο
σαν ζωντανή!

Στο εσωτερικό της, ηλεκτρικές εκκενώ
και φασματικά χρώματα πάλλονται σα να
κούουν σε κάποια λογική.

Είναι αδύνατο... τα χρώματα... οι ασ
πές... έρχονται προς το μέρος μας! Θεέ μ
Η τρύπα μοιάζει να φουσκώνει προς τα έ

Βλέπω την αγωνία στα πρόσωπα των
δρών μου. Ξέρω τον σκοπό της τρύπας. Σ
μου κάνει την τελευταία χάρη και με αφ
να δω για ποιον λόγο πρόκειται να πεθά
Θέλει να μας καταστρέψει. Να καταστρέψ
ποιον πολιτισμό υπάρχει. Να μείνει μόνον
τή. Τόσα χρόνια ρουφούσε ενέργεια απ
ζωή των πληρωμάτων των διαστημοπλ
που την επισκέπτονταν. Κι αυτό την έκανε
νατή. Αλλά όχι τόσο ώστε να ρουφήξει κ
ζωή που υπάρχει στο σύμπαν. Θέλει ακόμ
να πλήρωμα εκτός από το δικό μας. Ακόμα
σκάφος και ο κόσμος όλος θα βρίσκεται
έλεός της.

Το μόνο που ελπίζω τώρα πια, είναι να
κάποιος αυτό το ημερολόγιο και να αποτρ
οποιονδήποτε θέλει να πλησιάσει εδώ. Θα
λω τον αυτόματο πιλότο με πορεία προς τη
Ίσως καταφέρει το σκάφος μας να φτάσει

το καλό της ανθρωπότητας, Θεέ μου, ας φτάσει...

Η τρύπα με τα χρώματα και τις εκκενώσεις της βρίσκεται πια μέσα στο σκάφος. Ο Νηλ δίπλα μου δεν κινείται. Ίσως είναι νεκρός. Δεν ξέρω τι κάνουν οι άλλοι. Τα χρώματα με διαπερνούν. Χιλιάδες χρώματα φασματικά. Μοιάζει με πανηγύρι θανάτου. Νιώθω να καίγομαι μέσα μου. Δεν μπορώ να αναπνεύσω... Είναι το τέλος μου...

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ: *ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΖΑΚΣΟΝ*

ΑΣΤΡΙΚΟ ΕΤΟΣ: 3053

ΠΛΑΝΗΤΗΣ: ΟΥΡΑΝΟΣ

Σε λίγο βγαίνουμε έξω από το ηλιακό μας σύστημα. Πρίν λίγες εβδομάδες έφτασε στην Γη το σκάφος του κυβερνήτη Τόμσον χάρη στον αυτόματο πιλότο που πρόλαβε να ενεργοποιήσει. Όταν μπήκαμε στο σκάφος βρήκαμε όλο το πλήρωμα νεκρό. Τα σώματα διατηρήθηκαν λόγω του ψυκτικού μηχανισμού που είχε τεθεί σε λειτουργία από το κομπιούτερ. Όλοι είχαν μια έκφραση τρόμου στα σβησμένα μάτια τους. Ο κυβερνήτης κρατούσε ακόμα στα χέρια του το μικρόφωνο του ημερολογίου. Είναι φανερό πως ακόμα και στις τελευταίες του στιγμές κατέγραφε αυτά που συνέβαιναν. Δυστυχώς δεν μπορέσαμε να μάθου-

με πολλά για την τελευταία μέρα τους. φ
ται πως κάτι, ίσως μαγνητικές δυνάμεις,
σαν την εγγραφή. Τα τελευταία λόγια
ακούσαμε ήταν:

«Δεν θα συντριβούμε, κι αυτό είναι μ
ρηγοριά για μένα και το πλήρωμα.
όμως...»

Από κει και πέρα το μόνο που ηχογρα
κε ήταν ένας ακαθόριστος βόμβος και
κτρονικά μουρμουρητά.

Πάντως, ο κυβερνήτης έκανε το καθ
του μέχρι την τελευταία στιγμή.

Στο σκάφος μας είμαστε όλοι εθελο
Σκοπός μας είναι να βρούμε τι ήταν αυτό
σκότωσε τον κυβερνήτη Τόμσον και του
ντρόφους του.

Κατευθυνόμαστε προς τον γαλαξία Ν
10, στο άστρο 031.S...

Η ΧΑΜΕΝΗ ΠΕΡΙΠΟΛΟΣ

του Κωνσταντίνου Ρωμοσιού

Ποιος θα ακούσει την κραυγή της απελπισίας των μελών μιας χαμένης περιπόλου κάπου στο διάστημα;

Κανείς βέβαια. Δεν υπάρχει ελπίδα βοήθειας από πουθενά!

Κι όμως... Να που εντελώς αναπάντεχα κατά την έσχατη στιγμή της απόγνωσης το σκάφος σωτηρίας εμφανίζεται στον ορίζοντα και ο πιλότος πρόθυμα προσφέρει τη βοήθειά του!...

Πού βρίσκεται λοιπόν το πρόβλημα;

Μήπως στο γεγονός ότι ο συγκεκριμμένος πιλότος δεν είχε καμία απολύτως θέση εκεί, γιατί...

... η συνέχεια επί της οθόνης, όπως λένε τα κινηματογραφικά προγράμματα, ή μάλλον επί των... καλογραμμένων σελίδων του γνωστού

μας Κωνσταντίνου Ρωμοσιού, διηγηματογρά φου και μυθιστοριογράφου Ε.Φ. με πλούσι παρελθόν και μέλλον γεμάτο υποσχέσεις.

Μ.Β

Είχαν χαθεί. Αυτό ήταν το μόνο σίγουρο σε ούτο τον κωλότοπο. Είχαν χαθεί για τα καλά. ρεις μέρες τώρα έκαναν κύκλους μέσα στη ούγκλα και στη βρωμοβροχή που δεν έλεγε α σταματήσει. Κι ο μόνος που δεν το καταλάβαινε ήταν αυτός ο ηλίθιος ο Τράβις. Και τα διακριτικά του Κυβερνήτη ψηλά στην επωμίδα ου ήταν το ύστατο πράγμα που τους σταματούσε από το να του το φωνάζουν κατάμουτρα.

Τρεις μέρες σ' αυτόν τον καταραμένο αστεροειδή, με τη βροχή να πέφτει ασταμάτητα, τη ζούγκλα να τους πνίγει στο κάθε τους βήμα, και αυτούς τους ανατριχιαστικούς θορύβους του δεν τους άφηναν να κλείσουν μάτι στις υγρές, τροπικές, σύντομες νύχτες που είχαν προηγηθεί. Ε, δεν ήθελαν και περισσότερα. Βρίσκονταν όλοι στα πρόθυρα της τρέλας. Η μικρή ομάδα έμοιαζε καζάνι έτοιμο να εκραγεί. Εξακολουθούσε να βρέχει όταν ο Μακλά-

ουντ παρατήρησε αυτό που άναψε τη φω
στο φιτίλι.

Ήταν προς το τέλος της τρίτης μέρας,
και ποτέ δεν μπορούσες να είσαι σίγουρος
τε τελείωνε μια μέρα και πότε άρχιζε μιαν
λη, οι νύχτες ήταν τρομακτικές αλλά σύν
μες και ήλιο δεν είχαν δει καθόλου μέχρι
ρα. Ο Μακλάουντ περπατούσε δεύτερος με
τον κυβερνήτη, αλλά ο Τράβις δεν φάνηκε
το πρόσεξε. Ο Μακλάουντ όμως το πρόσε

«Κυβερνήτα, εδώ... εδώ γρήγορα».

Ο Τράβις γύρισε και τον κοίταξε. Συνά
μαζεύτηκαν γύρω του και οι άλλοι δύο, ο Γιά
σεν, ο ψηλός κοκκινοτρίχης Σουηδός και
Ντόναχυ, ο πλοηγός του κατεστραμμέν
τους σκάφους.

Στο έδαφος μπροστά τους, πάνω στη λ
σπη, υπήρχαν ίχνη από μπότες, ίχνη που
βροχή δεν είχε καταφέρει να εξαλείψει εν
λώς. Ο Μακλάουντ πάτησε δοκιμαστικά δίπ
σε κάποια από τις πατημασιές. Το αποτύπω
που άφησε η μπότα του ήταν ακριβώς το ίδ
Ο Γιάνσεν βλαστήμησε και κάθισε αποκαμ
μένος στη ρίζα ενός δένδρου, μισοχωμέν
στο παχύ στρώμα λάσπης. Η στολή του εί
μετατραπεί από γαλάζια, το επίσημο χρώ
του αστροστόλου, σε καφετιά σκούρα, το α
πίσημο στίγμα της λάσπης. Δεν υπήρχε π
ούτε ένα κομμάτι γαλάζιο σ' ολόκληρη τη σ
λή. Γύρισε προς τον κυβερνήτη.

«Λοιπόν Τράβις», ξέσπασε. «Τί έχεις τώρα να πεις; Πείστηκες ότι κάνουμε κύκλους, βαδίζοντας πάνω στα χνάρια μας κι ακολουθώντας εσένα και τις μαλακισμένες σου ιδέες εδώ και τρεις μέρες τώρα;»

Ο άλλος αναψοκοκκίνισε. Σίγουρα δεν περίμενε αυτή την αντίδραση.

«Πρόσεχε Γιάνσεν. Αυτό που είπες σηκώνει στρατοδικείο».

Ο Γιάνσεν με τη σειρά του ξέσπασε σε γέλια. Ένα γέλιο περισσότερο εξουθένωσης παρά χαιρεκακίας.

«Στρατοδικείο», γέλασε. «Χα... Μα είσαι λοιπόν τόσο βλάκας; Δεν έχεις καταλάβει ακόμα ότι κανείς δεν θα μας βρει σ' αυτό το νεκροταφείο του διαστήματος; Εδώ θ' αφήσουμε τα κόκκαλά μας. Δεν θάχεις ποτέ την ευκαιρία, όχι στρατοδικείο να με περάσεις, αλλά ούτε τον ήλιο της Γης να ξαναδείς. Κι αν είναι να περάσει κάποιος στρατοδικείο αυτός είσαι εσύ Τράβις, εσύ και κανένας άλλος. Εσύ μας έφερες σ' αυτή τη θέση. Ή μήπως το ξέχασες κιόλας;»

Ο Τράβις έγειρε την κουρασμένη του ράχη στο σκληρό πέτρωμα ενός σκουρόχρωμου βράχου που υψωνόταν πίσω του. Σήκωσε αργά το κεφάλι του προς τον ουρανό και άφησε τη βροχή να φτιάχνει τα δικά της υδάτινα μονοπάτια στο σκαμμένο από την κούραση και τις κακουχίες των τελευταίων ημερών πρόσω-

πο. Έφερε στο νου του όλα τα γεγονότα
είχαν προηγηθεί. Και να πάρει η ευχή, όλ
χαν ξεκινήσει τόσο ομαλά, τίποτα δεν π
καζε την εξέλιξη που είχαν πάρει τα π
ματα.

Ήταν μια συνηθισμένη περιπολία και τ
τα άλλο, μια περιπολία ρουτίνας από τις δ
δες παρόμοιες που είχαν κάνει αυτός κα
πλήρωμά του τους προηγούμενους μ
στην απομακρυσμένη ζώνη των αστεροειδ
στην άκρη του νεφελώματος της Κιμούρ

Κι όλα πήγαιναν καλά μέχρι που φάνηκ
σκάφος των Σκορπί. Οι Σκορπί, η πιο αιμ
ρα ράτσα του Γαλαξία. Εντάξει. Τους είχε
τιμήσει. Δεν είχε ακούσει τις συμβουλές
Γιάνσεν και των άλλων να φύγουν όσο
γρήγορα μπορούσαν, να επιστρέψουν π
στη βάση τους για να φέρουν βοήθεια. Ε
ξει. Είχε κάνει λάθος πιστεύοντας ότι το μ
περιπολικό τους ήταν αρκετά ευκίνητο γι
ξεφύγει με ελιγμούς από τα πυρά που ήδη
ριχνε το βαρύ καταδρομικό των Σκορπί. Α
μα, ακόμα ίσως να ήταν λάθος του που τε
δεν περίμεναν δίπλα στο κατεστραμμένο σ
φος, που είχε συντριβεί χτυπημένο στην τ
χειά επιφάνεια του αφιλόξενου αυτού αστε
ειδούς. Αλλά να περίμεναν γιατί; Μήπως
ποιος είχε πιάσει το ένα και μοναδικό σ
κινδύνου που είχαν προλάβει να στείλ

πριν συντριβούν; Μία πιθανότητα στο εκατομμύριο!..

Όχι. Σ' αυτό ήταν κατηγορηματικός. Καλά έκαναν και ξεκίνησαν την εξερεύνηση του αστεροειδούς αυτού, μήπως κι έβρισκαν μια φιλόξενη γωνιά να ξαποστάσουν, κάποιο ίχνος ζωής που θα τους έδινε ελπίδα. Η τελευταία του σκέψη για την σωστή απόφαση που είχε πάρει του έδωσε πίσω ένα μέρος από την χαμένη του αυτοπεποίθηση. Εντάξει. Είχε κάνει λάθη. Αλλά και τι μπορούσε να κάνει; Δεν είχε συναντήσει ποτέ ξανά τους Σκορπί, μόνο από διηγήσεις τους ήξερε. Ούτε είχε ποτέ ναυαγήσει σ' ένα τέτοιο βρωμότοπο, όπου η βροχή διέβρωνε τη σάρκα τους και το υγρό άζωτο της ατμόσφαιρας τρυπούσε τα ρουθούνια τους με την όξινη μυρωδιά του. Όμως ήταν ο Κυβερνήτης. Ήταν *ακόμα* ο Κυβερνήτης. Αυτό είχε σημασία. Αυτός διέταζε. Αλλοίμονο αν χανόταν η ιεραρχία. Τότε θα 'ρχόταν το χάος. Σίγουρα ο Γιάνσεν δεν έπρεπε να του μιλήσει έτσι.

Χαμήλωσε το πρόσωπό του αναθαρρυμένος από αυτές τις σκέψεις. Σίγουρος πια για τον εαυτό του ετοιμάστηκε να του ανταπαντήσει, να βάλει στη θέση του αυτόν τον ευέξαπτο Σουηδό. Αλλά δεν πρόλαβε. Η φωνή του Μακλάουντ διέκοψε την αντιμαχία τους.

«Κυβερνήτα κι εδώ... υπάρχουν κι εδώ ίχνη, άλλα ίχνη... ελάτε...»

Ο Μακλάουντ όλη αυτή την ώρα παρατ
ρούσε το έδαφος. Και τώρα φάνηκε πως εί
βρει κάποιο καινούργιο στοιχείο. Ήταν ή
σκυμμένος πάνω του. Τα καινούργια αποτ
πώματα ήταν μόλις μερικά μέτρα αριστερότ
ρα από τα δικά τους, πιο ευδιάκριτα και καλ
διατηρημένα, σε μια παράλληλη πορεία πρ
τη δική τους. Ένα ρίγος τους διαπέρασε. Κ
τούτο γιατί οι πατημασιές αυτές δεν ήταν δ
κές τους. Ή καλύτερα δεν ήταν καν ανθρώ
νες πατημασιές. Και το χειρότερο. Ακολο
θούσαν τη δική τους πορεία. Κοίταξαν προσ
χτικότερα.

Το πλάσμα ή ότι τέλος πάντων ήταν αυτ
που τους ακολουθούσε έδειχνε σαφώς βαρ
τερο από τον άνθρωπο, γιατί τα ίχνη που άφ
νε ήταν πιο βαθειά χαραγμένα στη λάσπη απ
τα δικά τους. Το πέλμα του είχε μέγεθος τρ
ντα εκατοστών περίπου σε μήκος και γύρ
στα είκοσι σε πλάτος, και είχε σίγουρα τρ
μεμβρανώδη δάχτυλα που κατέληγαν σε γα
ψές νυχοειδείς απολίξεις.

Αυτό εξηγούσε πολλά πράγματα. Και πρ
τα απ' όλα τους παράξενους νυχτερινούς θ
ρύβους και την αίσθηση απειλής που το
πλάκωνε από την πρώτη κιόλας στιγμή π
πάτησαν το πόδι τους σ' αυτό το μέρος.
Γιάνσεν έσφιξε ασυναίσθητα το ακτινοβόλ
πλο που είχε περασμένο στη ζώνη του. Ήτ
και το μοναδικό όπλο που διέθεταν. Κοίτα

ανήσυχος γύρω του. Το σκοτάδι της νύχτας που ερχόταν έπεφτε γοργά.

«Τί κάνουμε τώρα;» γρύλισε σχεδόν μέσα από τα δόντια του.

Ο Τράβις αφουγκράστηκε κι αυτός την κατάσταση για μια στιγμή. Θεώρησε πως μάλλον η ερώτηση του Γιάνσεν είχε αυτόν σαν αποδέκτη. Εξ άλλου ήταν και ο κυβερνήτης, όφειλε να δώσει μια απάντηση.

«Θα κοιμηθούμε», είπε τελικά. «Είμαστε άυπνοι και κουρασμένοι τόσες μέρες τώρα. Αν δεν καταφέρουμε να κοιμηθούμε δεν θα τα βγάλουμε πέρα».

Τους έδειξε μια έκταση από πλατύφυλλους χαμηλούς θάμνους, λίγο πιο πέρα. Μπορεί να μην ήταν το ιδανικό κρεββάτι, όμως τουλάχιστον δεν θα κοιμόνταν στη λάσπη.

«Και θα φυλάμε σκοπιές με βάρδιες», πρόσθεσε.

Γύρισε προς τον Γιάνσεν.

«Γιάνσεν, δώσε μου το όπλο σου. Θα φυλάξω πρώτος.»

Ο Σουηδός υπάκουσε απρόθυμα. Ένιωθε γυμνός χωρίς το όπλο του. Η μικρή ομάδα απομακρύνθηκε προς τους θάμνους. Έρριξαν τα κουρασμένα τους κορμιά στα μαλακά φυλλώματα των θάμνων με στεναγμούς ανακούφισης. Μόνο ο Τράβις έμεινε λίγο πιο πέρα. Κάθισε με την πλάτη σ' ένα βράχο, κι έμεινε μόνος μέσα στη βροχή, προσπαθώντας να

κρατήσει ανοιχτά τα μάτια του που σφάλι βαρειά από την κούραση. Η νύχτα είχε έλ για τα καλά σ' αυτή την επιφάνεια του αστε ειδή. Δεν μπορούσε να διακρίνει σχεδόν τί τα. Φοβόταν κιόλας. Όλοι θα πρέπει να έν θαν φόβο, αλλά αυτός τουλάχιστον, έπρε να κρατήσει τον φόβο του μακριά από τα μά των ανδρών του.

Προσπάθησε να θυμηθεί κάποια προσευ αλλά δεν ερχόταν καμία στο μυαλό του. Ε που τα λέμε ουδέποτε είχε καλές σχέσεις θρησκείες, ηθικές διαπαιδαγωγήσεις και λα παρόμοια. Αυτός είχε μεγαλώσει στα μ των διαστημικών σταθμών. Κι απ' ότι ήξερ οι άνδρες του δεν ήταν «άγιοι». Ο μόνος θινά καλός, που είχε στο πλήρωμά του ή ο Σταβίνσκυ. Κι ο Σταβίνσκυ είχε σκοτωθεί τά την συντριβή του διαστημοπλοίου τους ταν η μόνη απώλεια που είχαν. Οι άλλοι είχαν πάθει ούτε γρατσουνιά. Κρίμα. Ο Σ βίνσκυ θα μπορούσε να τους δώσει κουρά αυτές τις δύσκολες στιγμές. Γινόταν θ για τους άλλους, είχε πάντα ένα καλό λ για τον καθένα. Κρίμα που είχε πεθάνει τον είχε αφήσει μόνο μ' αυτό το ζόρικο συν

Ας είναι. Με λίγη καλή τύχη θα τα έβγ πέρα. Μόνο που τώρα κρύωνε και φοβό Και σαν να μην έφτανε αυτό, οι δαιμονικοί ρυβοι των προηγούμενων βραδιών είχαν ναγυρίσει.

Τον ξύπνησε ένα ουρλιαχτό που όμοιό του δεν είχε ξανακούσει ποτέ σ' ολόκληρη τη ζωή του. Ένα ουρλιαχτό που δεν είχε τίποτα ανθρώπινο πάνω του και που όμως προερχόταν από κάποιον από τους συντρόφους του. Όμως ήταν τέτοια η ένταση της κραυγής πόνου που έσχισε την νύχτα, που την έκανε να μοιάζει με εξώκοσμο σπαραγμό θανάτου.

Τινάχτηκε όρθιος με το όπλο προτεταμμένο στα αδυσώπητα σκοτάδια που τους τύλιγαν. Οι σκέψεις περνούσαν με ρυθμό ριπής πολυβόλου από το μυαλό του όπου είχε σημάνει κατάσταση συναγερμού.

Είχε κοιμηθεί στη σκοπιά του. Λάθος. Άκουγε φωνές, σύγχιση, πανικό. Οι άντρες του. Το ουρλιαχτό του θανάτου ξανακούστηκε. Κάποιος πέθαινε. Προχώρησε στα τυφλά δυο τρία αβέβαια βήματα με το δάχτυλο στη σκανδάλη. Μέσα στο σύμπλεγμα των κραυγών αγωνίας και πόνου ξεχώρισε για μια στιγμή την φωνή του Μακλάουντ.

«Ρίξ' του κυβερνήτη, τί περιμένεις;»

Να ρίξει, τί να ρίξει, σε ποιόν να ρίξει;

Διέκρινε αχνά δυο φιγούρες να παλεύουν. Ο Γιάσνεν; Όχι, ο Γιάνσεν ήταν στ' αριστερά του. Του φώναξε κιόλας.

«Καταραμένε Τράβις.. πυροβόλησε, που να σε πάρει...»

Δεν ήταν λοιπόν ο Σουηδός. Μα τότε; Προχώρησε άλλο ένα διστακτικό βήμα. Ω Θεέ μου.

Ήταν ο Ντόναχυ. Ο Ντόναχυ πάλευε μ' ένα
ένα... προσπάθησε να βρει όνομα γι' αυτό το
απαίσιο ζωντανό όγκο των τριών μέτρων
ψους που το δύσμορφο σώμα του, το καλυμμέ
νο με λέπια, στήριζε ένα εξ ίσου δύσμορφ
κρανίο, μ' ένα τεράστιο στόμα να κυριαρχε
ένα στόμα που ανάμεσα στα κοφτερά του δ
ντια κρατούσε το αριστερό πόδι του δύστ
χου Ντόναχυ. Το υπόλοιπο κορμί του σπαρτ
ρούσε ανάμεσα στα μεμβρανώδη χέρια το
τέρατος.

Δεν δίστασε άλλο. Πυροβόλησε. Η μικρή
κτίνα γαλαζωτού φωτός βρήκε τον τεράστι
όγκο στο στήθος. Το πλάσμα παραπάτησε. Γ
μια στιγμή αμφιταλαντεύτηκε αφήνοντας τ
σώμα του Ντόναχυ να πέσει στη λάσπη μ' ένα
τρομερό γδούπο. Ύστερα κατόρθωσε να κρ
τηθεί στα πόδια του και ετοιμάστηκε να επιτ
θεί στον διώχτη του. Δεν πρόλαβε όμως.
Τράβις ξαναπυροβόλησε. Η δεύτερη βολή τ
χτύπησε ανάμεσα στα μάτια, καίγοντας τ
σάρκα του και κάνοντας να τρέχουν από τ
ανοιχτή πληγή του κολλώδη υγρά ανακατεμ
να με αίμα. Το τέρας άφησε μιά διαπεραστικ
κραυγή, που τους έκανε ν' ανατριχιάσουν κ
στη στιγμή έκανε μεταβολή και χάθηκε σ
πυκνή βλάστηση που τους έζωνε.

Για δευτερόλεπτα, που έμοιαζαν αιών
κανείς δεν μιλούσε, κανείς δεν κουνιόταν,
ποτα δεν ακουγόταν παρά μονάχα ο επιθαν

τιος ρόγχος του Ντόναχυ.

Είχε αρχίσει να χαράζει. Και στο τροπικό κλίμα που είχαν παγιδευτεί, ξημέρωνε το ίδιο απίστευτα γρήγορα με τον τρόπο που νύχτωνε. Ο Μακλάουντ ήταν ο πρώτος που κατόρθωσε να βρει τη μιλιά του μέσα σ' ένα κόσμο ανείπωτα βουβό από τον τρόμο και την συμφορά.

Έσκυψε πάνω από το πεσμένο σώμα του Ντόναχυ και κοίταξε τις ανοιχτές λαβωματιές του. Το αριστερό του πόδι είχε κοπεί βίαια από τη ρίζα του και μόνον οι απολήξεις των νεύρων που είχαν ξεριζωθεί και έχασκαν χωρίς προορισμό πια, ανάμεσα στο αίμα που κυλούσε ασταμάτητα , θύμιζαν το παλιό υγιές μέλος του αστροναύτη, που είχε πατήσει αμέτρητους κόσμους στα σύνορα του γαλαξία.

«Πεθαίνει», είπε γυρίζοντας προς τους άλλους δύο.

Ο Γιάνσεν έσκυψε κι αυτός με τη σειρά του πάνω από τον σύντροφό του που ψυχοραγούσε. Αλλά η εικόνα ήταν φρικτή ακόμα και γι' αυτόν τον «κρύο» Σκανδιναυό, απόγονο των Βίκινγκς. Γρήγορα έστρεψε το βλέμμα του αλλού. Τα βουρκωμένα μάτια του έκρυβαν μιαν οργή που σιγόβραζε και κάπου έπρεπε να ξεσπάσει.

Είδε τον Τράβις που αποσβωλομένος παρακολουθούσε την όλη σκηνή χωρίς να κάνει καμία κίνηση. Και δια μιας η οργή του βρήκε

το αντικείμενο που ζητούσε.

Σηκώθηκε όρθιος μουγκρίζοντας.

«Ηλίθιε Τράβις!»

Έσφιξε τις γροθιές του και έκανε να κ θεί απειλητικά εναντίον του αλλά δεν πρ βε. Το αποφασιστικό χέρι του Μακλάουντ κράτησε.

«Ησύχασε Γιάνσεν. Δεν φταίει ο Τράβι αυτό.»

Ο άλλος ξέσπασε.

«Δεν φταίει; Αν αυτός ο μαλάκας δεν κο ταν την ώρα που θα 'πρεπε να φυλάει, τ ο Ντόναχυ θα ήταν ζωντανός. Αλλά ακόμ όταν ξύπνησε υπήρχε χρόνος να επανο σει. Αρκεί να πυροβολούσε γρήγορα, τ που του το λέγαμε και όχι όταν γουστάρι αφεντιά του.»

Ο Μακλάουντ μίλησε αργά και ήρεμ μια προσπάθεια να καλμάρει τον αγριεμ συνομιλητή του.

«Και συ στην θέση του θα κοιμόσουν Γι σεν. Είμαστε όλοι άυπνοι και κουρασμένο περίμενες δηλαδή από τον κυβερνήτη, δε ναι Θεός, ένας απλός βαθμοφόρος του αστ στόλου είναι.»

«Ναι μάγκα μου; Ο στόλος του 'δωσε τα λόνια και είκοσι χιλιάδες νεφελίτες παρ νω μισθό από μένα, μόνο και μόνο για να κοιμάται όταν κοιμάμαι εγώ.»

Ο Ντόναχυ βόγγηξε.

«Νερό», είπε.

Η ξέψυχη φωνή του διέκοψε τη διαμάχη. Μαζεύτηκαν όλοι γύρω του. Τον είχαν ξεγραμμένο.

«Ντόναχυ, είσαι καλά;»

Ο Τράβις έβγαλε το παγούρι με το νερό και του ανασήκωσε το σβέρκο για να μπορέσει να ρουφήξει άπληστα μερικές σταγόνες από το πολύτιμο υγρό. Ανάσαινε με δυσκολία. Λίγες στιγμές πριν ήταν σχεδόν πεθαμένος, αλλά τώρα συνερχόταν γρήγορα, μπορούσε ήδη να μιλάει και να πίνει νερό.

«Τί έγινε;» ψέλλισε. «Πονάω φρικτά... ειδικά εδώ.»

Έκανε να πιάσει με το ελεύθερο χέρι του το αριστερό του πόδι, αλλά η κίνησή του κόπηκε στη μέση. Τα μάτια του πετάχτηκαν έξω από τις κόγχες τους.

«Το πόδι μου», ούρλιαξε, «που είναι το πόδι μου;»

Ο Γιάνσεν κράτησε με την παλάμη του το μέτωπό του και τον έσπρωξε μαλακά πίσω στο χώμα.

«Ηρέμησε φιλαράκο. Είσαι τυχερός που ζεις έστω και χωρίς πόδι. Κατέβηκε ο ίδιος ο διάβολος για να σε πάρει και συ του είπες όχι. Καλύτερα χωρίς πόδι. Γλύτωσες τον ποδαρόδρομο. Χαρά σε μένα και τον Μακλάουντ που θα σε κουβαλάμε. Γιατί η αφεντιά του — έγνεψε χωρίς να κοιτάξει προς την μεριά του κυ-

βερνήτη — είναι γαλονάς, διατάζει, δεν απ
νει χέρι βοηθείας.»

Ο Τράβις σηκώθηκε αναμμένος και έκα
ένα βήμα πίσω. Έφερε στο χέρι του το ακτιν
βόλο και χάιδεψε την σκανδάλη.

«Άλλη μια κουβέντα Γιάνσεν και είσαι
θαμένος. Εγώ έχω το όπλο τώρα, μην το
χνάς αυτό.»

Ο Μακλάουντ μπήκε ανάμεσά τους.

«Το μόνο που μας μένει τώρα είναι να σ
τωθούμε μεταξύ μας. Καλά τρελαθήκατε
λείως; Αφήστε τους καυγάδες και μαζέψτε
λα. Πρέπει να φτιάξουμε ένα πρόχειρο
ρείο. Πώς θα κουβαλάμε αυτόν τον δύστυ
στους ώμους;»

Τα λόγια του έφεραν την ειρήνη. Μόνο
φωνή της λογικής μέσα σ' αυτόν τον παρα
γισμό θα τους κρατούσε ζωντανούς.

Άρχισαν να μαζεύουν ξύλα. Μετά από
ώρα είχαν ήδη έτοιμο ένα φορείο για
τραυματία, έναν τραυματία που η κατάστ
του βελτιωνόταν ραγδαία. Οι πληγές στο
μα του είχαν αρχίσει να επουλώνονται εκπ
κτικά γρήγορα και ο ίδιος πονούσε λιγότε

Ο Τράβις προχώρησε μπροστά και οι
άλλοι άνδρες ακολούθησαν μεταφέροντας
φορείο μέσα στην πυκνή ζούγκλα κάτω
την ασταμάτητη βροχή. Έρριξαν μια κου
τα πάνω στο σώμα του άτυχου τραυματί

Είχε περάσει κάπου μια ώρα τυφλής και δυσβάσταχτης πορείας μέσα στην λάσπη, όταν ο Ντόναχυ παραπονέθηκε ότι είχε φοβερή φαγούρα στο κομμένο του πόδι.

Ο Γιάνσεν βλαστήμησε μέσα από τα δόντια του. Έκανε νόημα στον Μακλάουντ ν' αποθέσουν στο έδαφος το φορείο.

«Το πόδι μου», κλαψούρισε ο Ντόναχυ. «Νιώθω χιλιάδες σκουλήκια να με τρώνε...»

«Κόψε τις μαλακίες Ντόναχυ. Τί σε τρώει, αφού δεν υπάρχει τίποτα εκεί;»

Ο Σουηδός τράβηξε με πείσμα την κουβέρτα, που είχε γίνει ασήκωτη από το νερό της βροχής.

«Ορίστε, βλέπεις εσύ τίπο...»

Η φράση του έμεινε μετέωρη καθώς μια κραυγή τρόμου έπνιξε το λαρύγγι του. Πισωπάτησε κι έπιασε μηχανικά το φυλακτό που κρεμόταν στον δασύτρυχο λαιμό του.

«Μα τις χίλιες φλόγες της Κόλασης», είπε.

Πισωπάτησαν όλοι. Μπροστά στα έκπληκτα μάτια τους ένα νέο πόδι φύτρωνε στην κυριολεξία. Σχηματιζόταν με ταχείς ρυθμούς, κόκκαλα και σάρκες και αίμα και νεύρα που φούσκωναν σαν προζύμι για να γίνει ψωμί, έτσι, απόκοσμα, αποτρόπαια, έξω από κάθε λογική, μπροστά στους αποχαυνωμένους αστροναύτες, που το θαύμα είχε πάρει την μιλιά τους.

Ήταν τερατώδες, φρικιαστικό, σαν μπαλό-

νι που το φούσκωνε ένας απόκρυφος δαιμ
νας. Σε λίγα λεπτά ένα ολοκαίνουργιο πόδι
χε πάρει την θέση του παλιού. Ο Ντόναχυ εί
σαλέψει. Τα μάτια του έλαμπαν περίεργα, π
ρετώδικα και στριφογύριζαν μέσα στις κό
χες τους, έτοιμα να πεταχτούν έξω αν κάποι
θεός τους έδινε την αυτόβουλη δύναμη.

«Έχω καινούργιο πόδι», ούρλιαξε.

Ύστερα άφησε ένα υστερικό γέλιο να χ
θεί στην υγρή ατμόσφαιρα του αστεροειδ
και δεν ξαναμίλησε.

Ένα χέρι τον τράνταξε βίαια.

«Ξύπνα Τράβις. Είναι η βάρδια σου.»

Άφησε έναν αναστεναγμό να του ξεφύγε
καθώς τα μουδιασμένα του μέλη ξυπνούσα
από έναν σύντομο, αγχώδικο ύπνο γεμάτο ε
φιάλτες. Έσταζε νερό από την κορυφή ως τ
νύχια. Το στομάχι του πονούσε. Σκέφτηκε πα
ήθελε να κάνει εμετό. Πόσο είχε κοιμηθεί; Δυ
ώρες, ίσως κάτι λιγότερο.

Ο Μακλάουντ, του πρότεινε το όπλο.

«Έχε το νου σου. Αυτό το τέρας που κοιμ
τιασε το πρωί τον Ντόναχυ, πρέπει να είναι κ
που κοντά. Έχω ένα ακαθόριστο αίσθημα ό
ακούω τα χνώτα του. Έχει και κάτι άλλους
χους...»

Δεν τέλειωσε την φράση του. Αφουγκρ
στηκε την ατμόσφαιρα.

«Πρόσεχε», του ξανάπε. «Εγώ θα προσπ

θήσω να κοιμηθώ λίγο.»

Ο Τράβις πήρε το όπλο και το στερέωσε στην θήκη του. Τράβηξε μερικά βήματα αριστερά, στην άκρη του μικρού ξέφωτου όπου μπορούσε να ελέγχει την κατάσταση καλύτερα. Έρριξε μια βιαστική ματιά στους συντρόφους του. Ο Γιάνσεν κοιμόταν βαριά. Ο Ντόναχυ είχε τα μάτια ανοιχτά. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν κοιμόταν ή όχι. Τους είχε ακολουθήσει μέχρι τώρα υπάκουα. Είχε κατέβει από το φορείο του και τους ακολούθησε περπατώντας κανονικά σαν να μην συνέβη ποτέ τίποτα.

Ήταν παράλογο, αντίθετο προς κάθε νόμο της Φύσης ή της λογικής αλλά απόλυτα αληθινό. Όλες οι πληγές του είχαν επουλωθεί σε λίγες ώρες, ενώ το νέο πόδι του ήταν απόλυτα λειτουργικό. Τώρα που το ξανασκεφτόταν το 'βρισκε λογικό που ο Ντόναχυ τρελλάθηκε. Ο καθένας στη θέση του στην ίδια μοίρα θα κατέληγε. Δεν είχε ανοίξει το στόμα του ούτε μια φορά από τότε που είχε συμβεί το γεγονός. Το στομάχι του ανακατευόταν πολύ άσχημα. Κρύωνε, φοβόταν και η καταραμένη βροχή δεν έλεγε να σταματήσει. Ένα ουρλιαχτό ήλθε από την ζούγκλα γύρω του. Ακούστηκε κοντά του, πολύ κοντά του. Κοίταξε το επίπεδο ενεργείας του ακτινοβόλου. Ήταν σχεδόν άδειο. Έφτανε δεν έφτανε για δυο σύντομες βολές, ίσως και μόνο για μια καλή. Προσπάθησε να διακρίνει κάποιο άστρο. Δεν φαινόταν

τίποτε. Τι πιθανότητες είχαν να ξεφύγουν, ν
σωθούν; Καμία.

Ήταν παγιδευμένοι για πάντα σ' αυτήν τη
τρομαχτική γωνιά του διαστήματος. Δεν υ
πήρχε σωτηρία. Πόσο θα ήθελε να κοιμηθε
Να σβήσει τα πάντα μέσα στη λησμονιά το
Μορφέα.

Δεν θα ξανάβλεπε ποτέ τα άστρα της π
τρίδας. Θα πέθαινε εδώ, σ' αυτόν τον βρωμ
τοπο. Μια ξαφνική ιδέα τον διαπέρασε.

«Θα πέθαινε εδώ».

Ναι, γιατί όχι. Πόσο θα άντεχαν ακόμη ζω
ντανοί; Άλλη μια μέρα. Μπορεί και όχι, μπορ
να μην προλάβαινε καν να ξημερώσει. Ήχ
από σύρσιμο βαρειών βημάτων ακούστηκα
πολύ κοντά του ανάμεσα στους ήχους τη
βροχής. Ήταν ζωή αυτή που ζούσε; Του άξιζ
στ' αλήθεια τέτοιο τέλος; Ναι, του άξιζε. Σα
ταινία στο φάστγουόρντ η ζωή του ξετυλίχτ
κε αστραπιαία στο πονεμένο του κρανίο. Θ
μήθηκε τους αιχμαλώτους της Αντόρια, πο
τους είχε κομματιάσει έναν έναν, σ' έναν α
γό, μαρτυρικό θάνατο, όταν είχαν παραδοθε
στις δυνάμεις του αστροστόλου, μετά το τ
λος των πυρομαχικών τους. Το αγοράκι στη
δεύτερη Σελήνη του Ρίγκελ, που είχε βιάσ
και μετά κατακρεουργήσει για να μην τον πρ
δώσει στους δικούς του, το... το...

Οι σκέψεις του κόπηκαν βίαια. Ο χώρος γ
ρω του γέμισε από μια απαίσια, αποπνιχτικ

βρώμα. Μια κινούμενη φρίκη ξεπρόβαλλε απέναντί του. Ένα συμπαγές ζελέ που έσταζε και άνοιγε ένα τεράστιο στόμα, με μια σαφή πρόθεση του τί θ' ακολουθούσε. Διπλάσιο σε όγκο από το πλάσμα που τους είχε επιτεθεί το προηγούμενο βράδυ. Ήταν αμφίβολο αν το ακτινοβόλο μπορούσε να το επηρεάσει. Ο ζωντανός εφιάλτης κινήθηκε αργά προς το μέρος του. Η επίμονη ιδέα ξαναγύρισε.

«Θα πέθαινε εδώ».

Ναι, ο θάνατος ήταν η λύτρωση. Έφερε γρήγορα, για να προλάβει τις κινήσεις του τέρατος, το όπλο κάτω από το πιγούνι του. Έτσι ώστε να σιγουρευτεί ότι η ακτίνα θα του διαπερνούσε το μυαλό, ώστε να μην υπάρξει περίπτωση ν' αστοχήσει. Το παγωμένο μέταλλο της κάνης στο δέρμα του ήταν το τελευταίο συναίσθημα που τα νεύρα του μετέφεραν στον εγκέφαλό του. Πυροβόλησε.

«Θεέ και Κύριε.»

Το πρόσωπο του Μακλάουντ ξεπρόβαλε μέσα από την θολούρα. Ήταν η πρώτη εικόνα που ξεκαθάριζε μέσα από μια ομίχλη αφόρητου πόνου, που έσκιζε τα μηλίγγια του. Ο πόνος που τον συντάρασσε ολόκληρο, εμπόδιζε κάθε άλλη σκέψη να γεννηθεί.

«Δεν είναι δυνατόν.»

Η φωνή του Μακλάουντ, ξανακούστηκε στον δικό της κόσμο, από κάπου πολύ μακριά.

Ο Γιάνσεν έσκυψε και αυτός πάνω του. Ήτα μέρα. Υπήρχε φως στην ατμόσφαιρα. Η βροχ συνεχιζόταν.

«Δεν μπορεί», συμπλήρωσε ο Γιάνσεν. « κυβερνήτης πέθανε χθες το βράδυ. Αυτοκτ νησε. Άδειασε την τελευταία πολύτιμη βο στο ηλίθιο κεφάλι του και μας άφησε ένα δειο όπλο, ενθύμιο της ανικανότητάς του. Κ τώρα συνέρχεται σαν να μην συμβαίνει τίπ τα.»

Ο Τράβις βόγγηξε καθώς προσπαθούσε ν ανασηκωθεί.

«Τί συμβαίνει;»

Είδε τον Μακλάουντ, που κρατούσε το σπ στό φτυάρι στα χέρια του.

«Ετοιμαζόμασταν να σε θάψουμε παλιόφ λε, αυτό συμβαίνει. Αυτοκτόνησες το βράδ στην σκοπιά σου. Εγώ ο ίδιος διαπίστωσα πω η καρδιά σου είχε πάψει να χτυπά. Αλλά αν θ λεις κι άλλη απόδειξη πιάσε το κρανίο σου.

Ο Τράβις κατόρθωσε ν' ανασηκωθεί στ

πόδια του. Θυμήθηκε ξαφνικά. Ο πόνος άρχ σε να μετατρέπεται σε τρόμο. Έναν τρόμ πρωτόγνωρο, διαβρωτικό, που τον διαπότι από άκρη σε άκρη, μέχρι το τελευταίο κύττ ρο της ύπαρξής του. Ψηλάφισε τρέμοντας τ κεφάλι του με τις άκρες των δαχτύλων του μ χρι που συνάντησε την τρύπα. Ούρλιαξε α πόνο και πανικό.

«Έχει αρχίσει και επουλώνεται τώρα», έ

νάπε ο Μακλάουντ. «Το πρωί ήταν κανονικός κρατήρας.»

Κοίταξε σαν παγιδευμένο αγρίμι γύρω του. Τα μάτια του έπεσαν μπροστά στα πόδια του. Μέσα στην λάσπη, ματωμένα κομμάτια από το μυαλό του που είχε χύσει στο έδαφος η θανατηφόρα ακτίνα, ξεπλένονταν τώρα από την βροχή.

«Όχι», ψέλλισε, »όχι...»

Όλη η ζωή που ξαναγύριζε μέσα του, συγκεντρώθηκε στις άκρες των ποδιών του. Άρχισε να τρέχει δαιμονισμένα.

«Όχιιι...»

Άκουσε φωνές στο κατόπι του.

«Σταμάτα τρελέ.»

Δεν σταματούσε. Στο πέρασμά του έσκιζε τα βαλτώδη φυτά με τα τεράστια φύλλα, τα κλαδιά των δένδρων έσπαζαν στο ορμητικό πέρασμά του, οι μπότες του έκαναν πίδακες τη λάσπη.

«Όχιιι...»

Οι άλλοι ήταν ακόμη ξοπίσω του. Και τότε ένα απρόσμενο γεγονός τερμάτισε την ξέφρενη πορεία του. Σχεδόν τράκαρε με το διαστημόπλοιο.

Ξεπρόβαλλε ξαφνικά πίσω από μια πυκνή συστάδα δένδρων, μέσα σ' ένα μικρό ξέφωτο αποψιλωμένων κορμών και καμμένων χόρτων που είχε δημιουργήσει η πτώση του. Ίσα που πρόλαβε να σταματήσει πριν πέσει πάνω στα

συντρίμια. Οι άλλοι δεν πρόλαβαν να σταμ
τήσουν. Έπεσαν πάνω του. Κυλίστηκαν στ
λάσπη. Σε δευτερόλεπτα ξεπρόβαλλε και
Ντόναχυ. Στάθηκαν σαστισμένοι από το θέ
μα. Τέσσερις άνδρες βουβοί μπροστά σ' έν
κατεστραμμένο διαστημόπλοιο.

«Το δικό μας είναι;»

Δεν χρειαζόταν απάντηση. Το δικό τους ή
ταν. Ή καλύτερα ότι είχε απομείνει από αυτ
Το σκάφος είχε στ' αλήθεια συντριβεί. Κανέν
κομμάτι της ατράκτου δεν είχε μείνει ανέπ
φο. Σαν ένα γιγάντιο χέρι να το είχε συνθλίψ
σφίγγοντας την χούφτα του. Η γέφυρα ήτα
στραπατσαρισμένη.

Ο Γιάνσεν ήταν ο πρώτος που στάθηκε στ
πόδια του. Έκανε ένα γύρο τα συντρίμια πρι
ξαναγυρίσει στο αποσβωλομένο υπόλοιπ
πλήρωμα. Λίγα μέτρα μακριά τους το πτώμ
του Σταβίνσκυ κείτονταν ακόμη άθαφτο.

«Πώς γλυτώσαμε από αυτή την καταστρο
φή;» ψέλλισε χαμένα ο Μακλάουντ.

«Δεν γλυτώσαμε», ξανάπε. «Είμαστε νε
κροί.»

Η βουβαμάρα ξαναγύρισε. Ένα ρίγος δια
πέρασε την ραχοκοκκαλιά τους.

«Ντόναχυ, έχεις τρελαθεί τελείως», γρύλ
σε ο Σουηδός.

«Εσύ είσαι τρελός Γιάνσεν. Κοίτα τα γεγο
νότα. Γλυτώσαμε από ένα τσακισμένο σκάφο
από το οποίο ήταν αδύνατο να γλυτώσει άν

θρωπος, χωρίς ούτε μιαν αμυχή. Ένα τέρας κατασπαράσει το πόδι μου και αυτό ξαναφυτρώνει. Ο κυβερνήτης αυτοκτονεί, τρυπά το κεφάλι του, καίει τα μυαλά του και ξυπνά σαν να μην συνέβη τίποτα. Δοκιμάζουμε να πεθάνουμε και δεν μπορούμε. Γιατί Γιάνσεν; Αναρωτήθηκες γιατί; Είναι απλό. Γιατί είμαστε νεκροί. Μόνο οι πεθαμένοι δεν μπορούν να ξαναπεθάνουν.»

Ο Μακλάουντ άφησε το κορμί του να ξαπλώσει νωχελικά στη λάσπη, και τη βροχή να του χαρακώνει το πρόσωπο.

«Δεν μπορεί Ντόναχυ. Εγώ πιστεύω πως υπάρχει κάποιο στοιχείο στον αστεροειδή, ίσως κάποιος ιός που δεν έχουμε ξανασυναντήσει και αναπλάθει τα κατεστραμμένα κύτταρά μας. Αν είχε διασωθεί το εργαστήριο του σκάφους μπορεί και να κατόρθωνα να τον ανιχνεύσω.»

«Δεν είναι ιός. Είμαστε παγιδευμένοι εδώ. Κάνουμε κύκλους χωρίς δυνατότητα διαφυγής. Περπατάμε τόσες μέρες για να ξαναγυρίσουμε στο σημείο απ' όπου ξεκινήσαμε, στο διαστημόπλοιο.»

«Φταίει ο ηλίθιος ο Τράβις», παρενέβη ο Γιάνσεν. «Και η δική μας βλακεία που τον ακολουθούμε τόσο καιρό αδιαμαρτήρητα.»

Σιωπή ξανά.

«Και ο Σταβίνσκυ; Γιατί πέθανε ο Σταβίνσκυ, ενώ εμείς όχι;»

Δεν είχαν απάντηση.

«Θα σας πω εγώ», συνέχισε ο Ντόναχυ. Σταβίνσκυ δεν πέθανε. Είναι ο μόνος που γ τωσε. Άν ήταν ιός Μακλάουντ, θα είχε α συνθέσει και τον Σταβίνσκυ. Είναι παράλο ένας φυσικός νόμος να ισχύει επιλεκτικά κάποιους και για κάποιους άλλους όχι. Απ θυμηθείτε τί είμαστε εμείς και τι ήταν ο Σ βίνσκυ.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ενοχλημένος Τράβις.

«Μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυ μας Τράβις. Εμείς είμαστε όλοι καθάρμα Και συ και γω και ο Μακλάουντ κι ο Σουηδ Το χειρότερο συνάφι του αστροστόλου. ποινικά μητρώα μας είναι τα πιο βρώμικα στ στόλο. Γι αυτό και η μετάθεσή μας σ' ένα κρό περιπολικό στο νεφέλωμα της Κιμούρ Αυτή είναι θέση για ανεπιθύμητους. Αλλι θα δουλεύαμε σ' ένα γραφείο σε κάποια στροβάση ή τουλάχιστον σ' ένα βαρύ θωρ κτό της εσωτερικής ζώνης. Όμως ο Σταβ σκυ ήταν ο μόνος καλός ανάμεσά μας. Ήτ σε κάθε δυσκολία δίπλα μας, δεν είχε πειρά ποτέ ούτε μυρμήγκι, τόσες φορές είχε θυσ στεί για μας χωρίς εμείς να το αξίζουμε κ χωρίς να του το ανταποδώσουμε ούτε μια φ ρά. Γι' αυτό ο Σταβίνσκυ δεν πέθανε. Ή αν θανε, πήγε κάπου αλλού, στον παράδεισο

Η ατμόσφαιρα είχε βαρύνει επικίνδυνα.

κόμη και οι θόρυβοι της ζούγκλας είχαν σωπάσει. Ο Γιάνσεν έπιασε το φυλακτό του. Ξεροκατάπιε.

«Θες να πεις, ότι εδώ... αυτός ο αστεροειδής... είναι... είναι...»

Η λέξη δεν μπορούσε να βγει από το στόμα του.

«Είναι η Κόλαση, Γιάνσεν. Η Κόλαση δεν είναι Δαντικό τοπίο, με διαβόλους, τρίαινες και καζάνια που βράζουν. Η Κόλαση για έναν αστροναύτη είναι αυτός ο τόπος. Μια τεράστια έκπληξη, ένας ανείπωτος τρόμος και καμμιά διαφυγή, ούτε μέσω της αυτοκτονίας. Έχει αρχίσει το αιώνιο μαρτύριό μας.»

Μα πριν τα τελευταία λόγια του Ντόναχυ σβήσουν στην υγρή ατμόσφαιρα, ένας εκκωφαντικός θόρυβος τους διέκοψε. Ταυτόχρονα μια σκιά πέρασε πάνω από τα κεφάλια τους και τους έκανε να τιναχτούν όρθιοι αλλόφρονες από χαρά. Γιατί ήταν μια γνώριμη σκιά.

«Ένα καταδιωκτικό του στόλου», ούρλιαξε ο Μακλάουντ.

Το μικρό, μονοθέσιο ευέλικτο σκάφος έκανε ακόμη μια στροφή πάνω απο τα κεφάλια τους και ύστερα ήλθε ήρεμα και προσγειώθηκε δίπλα τους, στο ίδιο ξέφωτο.

«Γαμώ τις θεωρίες σου και σένα μαζί Ντόναχυ», ούρλιαξε από ενθουσιασμό ο Γιάνσεν καθώς έτρεχε να βοηθήσει τον πιλότο να κατέβει.

Ήταν ένας νεαρός άντρας με ωραίο πρ
σωπο και ανάλογο παρουσιαστικό με την ασ
μένια στολή των πιλότων της δύναμης των κ
ταδιωκτικών του αστροστόλου. Έφτυσε τη
τσίχλα που μασούσε στη λάσπη.

«Γειά σας μάγκες.»

Έρριξε μια ματιά τριγύρω. Η βροχή έπεφτ
ασταμάτητα.

«Δεν είναι και ιδανικό μέρος», ξανάπε. «Α
είναι.»

Γύρισε και έγνεψε σ' όλους ένα νεύμα χα
ρετισμού. Κοντοστάθηκε στον Τράβις. Τ
πρόσωπό του φωτίστηκε.

«Φίλε Τράβις είσαι και συ εδώ; Στο 'χα π
παλιόφιλε πως μια μέρα θα ξαναβρισκόμ
σταν και να που ήλθε αυτή η μέρα.»

Ο Τράβις δεν απάντησε. Είχε μείνει κερα
νοβολημένος να τον κοιτάζει. Ο νεοφερμένο
δεν ασχολήθηκε μαζί του περισσότερο. Γύρ
σε προς τους άλλους.

«Είμαι ο Τζόνυ Ρόβερς. Υποσμηναγός Α
τάξης. Πιάσαμε το σήμα σας μάγκες. Ευτυχώ
για σας. Ένα και μοναδικό SOS.»

Ο Μακλάουντ πλησίασε και τον άγγιξε δ
στακτικά για να δει αν ήταν οπτασία ή πρα
ματικότητα.

«Ευτυχώς που ήλθες φίλε. Ο Θεός σ' έστ
λε. Είχαμε αρχίσει και τρελαινόμασταν σ' α
τόν τον βρωμότοπο. Κάναμε περίεργες σκ
ψεις. Μα πού είναι οι άλλοι; Δεν χωράμε σ' α

τό το τσόφλι. Είναι μονοθέσιο.

Ο πιλότος γέλασε.

«Δεν είμαι εγώ η αποστολή σωτηρίας. Εγώ έκανα ανιχνευτική πτήση. Αλλά με ακολουθεί ναυαγοσωστικό.»

Κοίταξε το ρολόι του.

«Σε δέκα λεπτά θα είναι εδώ. Και γω ήδη άργησα. Πρέπει να απογειωθώ για να τους δώσω το στίγμα και να τους αφήσω χώρο να προσγειωθούν στο ξέφωτο. Γι' αυτό λοιπόν γειά σας. Εις το επανιδείν.»

Έκανε μια αδιόρατη κίνηση αποχαιρετισμού και ανέβηκε στο καταδιωκτικό του. Οι άλλοι υποχώρησαν και κούνησαν κι αυτοί τα χέρια τους σε χαιρετισμό. Και καθώς το ασημένιο πουλί χανόταν πάνω από τα βροχερά σύννεφα του στενού ορίζοντα, οι ναυαγοί ξεσπούσαν σε τρελό πανηγύρι.

Αγκαλιάζονταν, φιλιόνταν, τραγουδούσαν χαζά τραγουδάκια και πείραζαν ο ένας τον άλλο. Όλοι εκτός από τον Τράβις που δεν είχε κουνηθεί από την θέση του, αμίλητος και αποσβωλομένος. Ο πρώτος που τον πρόσεξε ήταν ο Μακλάουντ. Σταμάτησε και τον σκούντηξε ελαφρά στο μπράτσο.

«Έι Τράβις. Ξύπνα. Σωθήκαμε. Μας βρήκαν.»

Μαζεύτηκαν και οι υπόλοιποι γύρω του.

«Ποιός ήταν αυτός; Φάνηκε να σε ξέρει Τράβις. Γνωριζόσασταν;»

Έγνεψε καταφατικά.

«Τον Ρόβερς τον ξέρω από μικρό παιδί», εί-πε. «Δεν τον θυμάστε; Πριν ένα χρόνο τον εί-χαν γράψει όλες οι εφημερίδες των συμμαχι-κών πλανητών. Τα 'βαλε μόνος του με την ναυ-αρχίδα των Σκορπί και τρία καταδρομικά τους. Πήρε έξι παράσημα... μετά θάνατον. Ε-γώ ο ίδιος ήμουν στην επιτροπή παρασημοφό-ρησης που τα έδωσε στους απαρηγόρητους γονείς του!..»

Ο κόσμος σταμάτησε. Η ζωή σταμάτησε. Τα νεύρα κατέρρευσαν. Ο Γιάνσεν έπεσε στα γό-νατα ανήμπορος πια να σκεφτεί, ν' αντιδρά-σει. Όλη η αγωνία του, το άγχος, ο τρόμος ο αρχέγονος που διαπερνούσε το είναι του και φώλιαζε κυρίαρχος στα βάθη της ύπαρξής του, μετουσιώθηκαν σε ένα μακρόσυρτο ουρ-λιαχτό τρόμου που βγήκε από το πονεμένο του λαρύγγι και ταξίδεψε πάνω από τα σύννε-φα, την βροχή, την ατμόσφαιρα του αστεροει-δούς, τους πλανήτες, τους ήλιους και τα νεφε-λώματα.

Αλλά στο Διάστημα ή όπου αλλού βρισκό-ταν, δεν υπήρχε κανείς ν' ακούσει την κραυγή απόγνωσης μιας χαμένης περιπόλου.

ΤΑ ΣΤΙΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΜ

της Ανθίππης Φιαμού

Μετά από δυο περιπλανήσεις στο διάστη-μα, ώρα για προσγείωση. Μόνο που ο θαλαμί-σκος μας πέφτει στην έρημο, σε κάποια έρημο της μυστηριώδους και επικίνδυνης Ανατολής, όπου τα όρια ανάμεσα στην μαγεία της πραγ-ματικότητας και στην... πραγματικότητα της μαγείας παραμένουν εντελώς ασαφή.

Οδηγός του καραβανιού, σε τούτη τη φα-ντσστική περιπλάνηση, η Ανθίππη Φιαμού, η οποία για πρώτη φορά δημοσιεύει στην ΩΡΟ-ΡΑ. Γεννημένη στη Χίο, το 1966, σπούδασε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευ-σης του Πανεπιστημίου Αθηνών και μένει μό-νιμα στην πατρίδα της όπου εργάζεται για την ώρα στη ΝΕΛΕ. Παράλληλα γράφει πολλά και ωραία. Και σαν την πρωτεύουσα του πανέμορ-φου νησιού της έχει τα μάτια της στραμμένα

προς την Ανατολή, τη μαγευτική Ανατολή, γε
μάτη από εφιάλτες πικρών αναμνήσεων αλλ
κι αρώματα μεθυστικά και μιαν απέραντη νο
σταλγική γοητεία.

Μ.Β

Το ξύπνημα βρήκε τον Φάρον στο Ναγράν. Ήταν ένα δειλινό κρύο, γεμάτο παγωμένες αύρες που κατέβαιναν από τα μακρινά βουνά για να θυμίσουν στους ανθρώπους ότι ερχόταν ο χειμώνας. Η ώρα ήταν αρκετά προχωρημένη και ο ήλιος είχε μεταμορφωθεί σε μια εξωπραγματική κόκκινη σφαίρα αφήνοντας τον κόσμο στο έλεος της παγωνιάς και της νύχτας. Το καραβάνι που οδηγούσε ο Φάρον μπήκε στο Ναγράν από την ανατολική πύλη και κατευθύνθηκε προς το Καραβάν Σαράι. Εκεί ο Φάρον, αφού επέβλεψε το ξεφόρτωμα των ζώων παρέδωσε τις πολύτιμες μπάλες του αστραφτερού μεταξιού στους εμπόρους που τον είχαν μισθώσει να τις φέρει όλο το Δρόμο από τη Χώρα των Κινσάι. Μετά κανόνισε τους λογαριασμούς του μαζί τους και βγήκε στο δρόμο.

Ο Φάρον γύρισε την πλάτη στο μέρος της πόλης όπου υπήρχαν τα πανδοχεία των οδη-

γών του Δρόμου και στράφηκε προς το Λαβύρινθο από στενούς σκονισμένους δρόμους, το χάος από φωνές και γλώσσες, την ατέλειωτη βουή και χασικοσμία που ήταν η αγορά του Ναγράν. Δεν τον ενοχλούσε το κρύο που τρυπούσε τα κόκκαλα ούτε τα πλήθη των ανθρώπων που παρά την προχωρημένη ώρα εξακολουθούσαν να μυρμηγκιάζουν στην αγορά. Εκείνο που ενοχλούσε τον Φάρον και τον φόβιζε τόσο πολύ ήταν το σκοτάδι, η νύχτα που ήξερε ότι έσερνε τα μαύρα της βήματα για να κατακτήσει τον κόσμο. Γιατί η νύχτα ήταν που έφερνε μαζί της τους δαίμονες και όταν άπλωνε τα κακόβουλα μαύρα πέπλα της στον κόσμο ο Φάρον ήθελε να κρυφτεί, να χαθεί για πάντα στο ετερόκλητο πλήθος μιας αγοράς μη και κατάφερνε να τους ξεγελάσει.

Ο οδηγός περιφερόταν αρκετή ώρα ανάμεσα στους πάγκους της αγοράς με τις πραμάτειες των εμπόρων ακόμα απλωμένες πάνω τους ακούγοντας τις φωνές αυτών που διαλαλούσαν τα θαύματα των μακρινών τόπων χωρίς ωστόσο να είναι σίγουρος κατά που να τραβήξει.

Ο Φάρον περπατούσε στους χωμάτινους σκονισμένους διαδρόμους ανάμεσα στις πολύχρωμες τέντες των εμπόρων του μεταξιού και των μπαχαρικών σκοτισμένος από όλων των ειδών τους ήχους, τις μυρωδιές του παζαριού, τα φαγητά που ψήνονταν στα υπαίθρια

μαγειρεία, τη βρώμα από τα δέρματα των βυρσοδεψίων, τη σύγχιση από όλες τις γλώσσες του κόσμου που γέμιζαν τον ήδη πυκνό κρύο νυχτερινό αέρα.

Χωνόταν ο Φάρον όλο και πιο βαθειά στην αγορά νιώθοντας πιο χαμένος από ποτέ ενώ μέσα στα βάθη της ψυχής του ευχόταν να μην τελείωνε ποτέ αυτή η αγορά, να ήταν απλωμένη μέχρι το τέλος του κόσμου, στον μακρινό τόπο όπου βροντάει τα μαύρα νερά του ο Ανατολικός Ωκεανός. Ο Φάρον θα ήθελε να περιπλανιέται στο λαβύρινθό της μέχρι που, αδύναμος πια να σταθεί στα πόδια του, θα κατέβαινε στον κόσμο του θεού Νεργκάλ των Νεκρών. Πέρα μακριά στο βάθος του δρόμου όπου βάδιζε ο Φάρον, εκεί όπου τελείωναν οι τέντες των πραματευτών είδε να υψώνεται μια σκηνή. Ήταν αλλοιώτικη από αυτές που χρησιμοποιούσαν οι οδηγοί των καραβανιών του Δρόμου του Μεταξιού για να περνούν τη νύχτα. Η σκηνή που είδε ο Φάρον ήταν ψηλή όσο τρεις άνθρωποι, πολύχρωμα ζωγραφισμένη από άκρη σε άκρη με ζώα που όμοιά τους ο οδηγός δεν είχε δει σε κανένα από τα ταξίδια του στους Δρόμους των Καραβανιών. Τα σώματά τους είχαν παράξενα σχήματα που τα έκαναν να μοιάζουν παραμορφωμένα, τα χρώματά τους χτυπητά, μονόχρωμα ή ραβδωτά σχεδιασμένα μάλλον για να εντυπωσιάζουν τους απλοϊκούς κατοίκους των πόλεων

και να τους παρασύρουν να αγοράσουν ότι πρόστυχο είχαν για πούλημα.

Είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε που ο Φάρον είχε πάρει το Δρόμο του Μεταξιού και είχε αρκετή πείρα ώστε να μην παρασύρεται από παρόμοια τεχνάσματα εμπόρων. Εξ' άλλου το τελευταίο πράγμα που τον ενδιέφερε στην ψυχική κατάσταση που βρισκόταν ήταν να μπει στην μεγάλη κωνική σκηνή και να αρχίσει να αγοράζει.

Η νύχτα εξακολουθούσε να πέφτει σκοτεινή, απειλητική, και ο Φάρον ένιωσε για μια ακόμα φορά την κερασφόρα οχιά του φόβου να σέρνεται στη ραχοκκοκαλιά του. Όσο περνούσαν οι ώρες και τα σκοτάδια πύκνωναν ο Φάρον πίστευε ότι όπου να 'ναι θα έβλεπε την Ερινύα του να βγαίνει από την κρυψώνα της πίσω από τις σκιές, να παίρνει σάρκα και οστά και να αρχίζει την καταδίωξη. Ο φόβος του μεγάλωνε συνέχεια, γινόταν τρόμος ακατάσχετος καθώς ο Φάρον έφερνε στο νου του τα μάτια του μάγου να αστράφτουν με τις αστραπές χίλιων άστρων ενώ πρόφερε τα λόγια της καταδίκης. Εκείνη την ώρα, ένα βήμα πριν τον πανικό, ακόμα και τα απίθανα ζώα της φανταχτερής σκηνής φάνταζαν αλλόκοτα, ζωντανά, με μάτια αστραφτερά που πετούσαν τέτοιες σπίθες ώστε ο Φάρον νόμιζε ότι θα πηδούσαν έξω για να ορμήξουν εναντίον του. Ο Φάρον έκανε μεταβολή έτοιμος να το βάλει στα πόδια και να φύγει μακριά από τη σκηνή με τα πολύχρωμα παράξενα ζώα όταν άκουσε κάτι αλλιώτικο. Από τη μεριά της σκηνής ερχόταν μια μουσική, η οποία σε τίποτα δεν έμοιαζε με τις μουσικές που ο Φάρον άκουγε για χρόνια να πλημμυρίζουν τις αγορές του Δρόμου του Μεταξιού. Δεν ήταν το φλάουτο ενός τυφλού ζητιάνου στη γωνιά του δρόμου, ούτε ο αυλός του γητευτή φιδιών, ούτε ο δίαυλος του προαγωγού της μικρής σκλάβας που χορεύει για τα χρήματα που θα αρπάξει ο αφέντης της.

Στα αυτιά του Φάρον έφτασε ένας ήχος ο οποίος έμοιαζε να προέρχεται από πολλά όργανα μαζί όμως δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τι ήταν το καθένα. Προς τα έξω ξεχυνόταν μια μουσική τόσο ωραία και παιγμένη με έναν τέτοιον τρόπο ώστε οι ήχοι των οργάνων έλιωναν ο ένας μέσα στον άλλον δημιουργώντας έτσι έναν ήχο ο οποίος έμοιαζε να προέρχεται από ένα μόνον όργανο. Ήταν μια μουσική παράξενη, μοναδική και σε λίγο απλώθηκε για να κυριεύσει τον κόσμο. Ο σκοπός της ήταν αργός, βαρύς αλλά και γλυκός γεμάτος από μυστήρια αρχαίων τόπων και θρήνους για χαμένους πολιτισμούς, για ανθρώπους που χάθηκαν και για ψυχές που περιφέρονταν στον κόσμο στοιχειωμένες από αρχαίες συμφορές. Ο Φάρον στάθηκε για λίγο ξαφνιασμένος και κοίταξε γύρω του απορώντας πως ήταν δυνατό να γεμίζει το μυαλό του με τέτοιες εικόνες

πραγμάτων χαμένων εδώ και αιώνες για τα ο
ποία δεν είχε καν ξανακούσει να γίνεται λ
γος. Το μόνο που άκουγε ήταν μια μουσική
διαφορετική βέβαια από όσες είχε ακούσει μέ
χρι τότε, μακρόσυρτη, θρηνητική, πρωτόγνω
ρη η οποία όμως δεν έπαυε να είναι απλώς μι
μουσική.

Όμως μια μυστική φωνή στα βάθη της καρ
διάς του Φάρον του έλεγε ότι τα πράγματ
δεν ήταν καθόλου έτσι. Ο οδηγός αποφάσισ
να πιστέψει αυτήν τη φωνή και πήρε την από
φαση. Έκανε το γύρο της σκηνής και είδε ότ
η επιφάνειά της ήταν καλυμμένη από παρα
στάσεις και άλλων αλλόκοτων πραγμάτων ε
κτός από τα πολύχρωμα ζώα με τα λαμπερ
μάτια.

Ο Φάρον είδε δέντρα με πυκνό γκρίζο φου
ντωτό φύλλωμα από μικρά φυλλαράκια κα
κορμούς χαραγμένους από τις ρυτίδες του
χρόνου. Πάνω από τα δέντρα κυριαρχούσε έ
νας ήλιος κατακίτρινος, φουσκωμένος και
Φάρον είχε την εντύπωση ότι κάπως έτσι θ
πρέπει να έμοιαζε ο ήλιος όταν ο κόσμος ήτα
πιο νέος. Από τη χρυσή σφαίρα του ήλιου εκε
νου οι άγνωστοι ζωγράφοι είχαν ζωγραφίσ
ακτίνες να ξεχύνονται για να λούσουν τα δέ
ντρα με χρυσό φως. Ο Φάρον είδε ακόμα λ
μνες και ποτάμια να απλώνουν τις υδάτινες ε
κτάσεις τους ανάμεσα σε βουνά και φαράγγι
και δεν μπόρεσε να μην αναρωτηθεί πώς μπ

ρεσαν οι άγνωστοι ζωγράφοι και τα χώρεσαν όλα αυτά στην περιορισμένη έκταση μιας σκηνής. Καθώς πλησίαζε στο παραπέτασμα της εισόδου, ένιωσε να γεννιέται μέσα του η βεβαιότητα ότι οι πλανόδιοι καλλιτέχνες διέθεταν αρκετά παράξενες ικανότητες.

Ο Φάρον παραμέρισε το παραπέτασμα, όμως δεν πρόλαβε να αποτελειώσει την κίνησή του. Το χέρι του έμεινε μετέωρο να κρατάει την άκρη του τραχιού ζωγραφισμένου υφάσματος· γιατί εκείνη τη στιγμή ένα τραγούδι ακούστηκε μέσα από τη σκηνή. Τραγουδισμένο από μια φωνή βαθιά και σκοτεινή όσο η νύχτα, καθάρια ωστόσο σαν τα νερά των βουνήσιων πηγών, όρμησε σαν τη θύελλα από τη χαραμάδα που είχε ανοίξει ο Φάρον στο παραπέτασμα για να τον κυριεύσει, πιο δυνατό από τους νυχτερινούς ανέμους των βουνών, πιο δυνατό ακόμα κι από τους δαίμονες που στοίχειωναν τη ζωή του από την εποχή της Αμάρο.

Ο Φάρον τότε αναρωτήθηκε μήπως κι αυτό δεν ήταν παρά ένας ακόμα δαίμονας σταλμένος από το ίδιο εκείνο πλάσμα της Αράλλου που τον είχε καταντήσει να φοβάται ακόμα και τον ίσκιο του τις νύχτες.

Γρήγορα ωστόσο ο οδηγός κατάλαβε ότι αυτό που του συνέβαινε τώρα καθώς άκουγε το τραγούδι ετούτο ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό. Η βαθιά νυχτερινή φωνή εξακολουθούσε να υφαίνει θαύματα και σε λίγο ο Φά-

ρον είδε να παίρνουν σχήμα και μορφή μπροστά στα κατάπληκτα μάτια του όλα όσα είχαν πια χαθεί από αυτόν τον κόσμο παρασυρμένα από τη σαρωτική οργή και την αδυσώπητη μανία του Μεγάλου Κατακλυσμού.

Ο Φάρον είδε τα ζωγραφισμένα στη σκηνή ζώα με τα αλλόκοτα σώματα να ζωντανεύουν ελευθερωμένα από τη φυλακή των δυο διαστάσεων να υλοποιούνται μπροστά του και να παρατάσσονται σαν τον πιο παράξενο στρατό του κόσμου που δίνει αναφορά στο στρατάρχη του.

Μέσα στην απόλυτη σκοτεινιά που είχε κυριεύσει τον τόπο τα μόνα φωτεινά σημεία ήταν τα μάτια εκείνων των ζώων, καρφωμένα πάνω στον Φάρον σα να ήθελαν να του μιλήσουν.

Και του μίλησαν. Του είπαν πράγματα τα οποία ούτε να ονειρευτεί δεν τολμούσε ο οδηγός των καραβανιών. Έμαθε έτσι ποιός ήταν στην πραγματικότητα και ποια ήταν η καταγωγή του, έμαθε για τη χαμένη αλλά αξέχαστη πατρίδα που βυθίστηκε στα κύματα του Ανατολικού ωκεανού τον ίδιο καιρό που ο Δυτικός κατάπιε την άλλη μεγάλη χώρα και κατέκλυσε τα παράλια της Ηπείρου καταστρέφοντας Αυτοκρατορίες.

Ενώ μέσα στη σκηνή το τραγούδι συνεχιζόταν ο Φάρον χαιρετούσε τα ζώα της αρχαίας πατρίδας του για πρώτη φορά μετά από χίλια χρόνια.

Γιατί τα ζώα δεν είχαν μόνο μιλήσει στον Φάρον, αλλά τον είχαν πάρει από αυτόν τον κόσμο των δαιμόνων και της κατάρας που δεν έχει γιατρειά και τον είχαν πάει κάπου αλλού, σ' έναν τόπο φωτεινό, όπου κατάφυτες πεδιάδες απλώνονταν από ορίζοντα σε ορίζοντα κάτω από ένα νεαρό ήλιο, όπου ζώα από όλα τα είδη τα ζωγραφισμένα στη σκηνή περιφέρονταν ανέμελα βόσκοντας, τρέχοντας εδώ κι εκεί, ζευγαρώνοντας μέσα στα ψηλά πράσινα χόρτα. Ο Φάρον έτρεχε κι αυτός ανάμεσα στα ζώα ακούγοντας τα να μιλούν μέσα στο μυαλό του για πράγματα ασύλληπτα ενώ εκείνος τους απαντούσε με ένα τραγούδι χωρίς λόγια που το αποτελούσαν μόνο αργόσυρτοι ήχοι όχι ασυνάρτητοι αλλά σε μια τάξη, συχνότητα και ένταση τις οποίες μόνο εκείνα μπορούσαν να καταλάβουν.

Η λίγη ώρα που διάρκεσε το τραγούδι του Ξυπνήματος ήταν αρκετή για να μεταμορφωθεί ο Φάρον σε κείνο που ήταν πάντα αλλά δεν το είχε συνειδητοποιήσει... Οδηγός των ζώων της αρχαίας Βαραγκάλ, πολίτης σεβαστός και ξεχωριστός στην παλιά πατρίδα εξ αιτίας αυτού του χαρίσματος... Και μετά η επικοινωνία διακόπηκε και ο Φάρον βρέθηκε ξανά έξω από τη σκηνή των Τραγουδιστών έχοντας ακόμα το χέρι του στο παραπέτασμα ενώ τα ζώα είχαν ξαναγυρίσει στη ζωγραφισμένη τέντα.

Ο Οδηγός των ζώων είχε μάθει επί τέλους

ποιός ήταν, είχε βρει τους υπόλοιπους απογό-
νους των επιζώντων της χαμένης Βαραγκάλ
και ήταν έτοιμος να ενώσει κι αυτός τη φωνή
του με εκείνην που τραγουδούσε τόσο εξαίσια
το Τραγούδι για να διαλαλήσει στα πέρατα
του κόσμου την χαρά του για την αποκάλυψη
ότι ήταν κι εκείνος ένας Τραγουδιστής.

Ο Φάρον όμως δεν πρόλαβε να βγάλει ούτε έναν ήχο. Ένας πόνος διαπέρασε όλο το σώμα του από το κεφάλι ως τα πόδια και ένιωσε σα να τον χώριζαν στα δυο με κοφτερό σπαθί. Ο Οδηγός άφησε μια κραυγή και διπλώθηκε στα δυο.

«Είναι ο δαίμονας», σκέφτηκε, «ο δαίμονας. Ω Θεέ μου, ακόμα και τώρα, τώρα που ξέρω για τη Βαραγκάλ, ότι είμαι Οδηγός των Ζώων, ότι μπορώ να τους μιλήσω να τα οδηγήσω!.. Δεν πρέπει να αφήσω να με κυριεύει ο δαίμονας.»

Ωστόσο όλα ήταν μάταια. Ο Φάρον ένιωσε μέσα στα ρούχα του το γνωστό και απέραντο μισητό τρεμούλιασμα που ερχόταν κάθε φορά πριν από την κρίση μοιάζοντας σαν κάποιο ζώο να είχε χωθεί κάτω από το πουκάμισό του. Ο Φάρον είδε το ρούχο να μαυρίζει στο μέρος της καρδιάς και μια τούφα μαύρου καπνού να υψώνεται από κει και να γεμίζει τον κόσμο με μια βαριά δυσοσμία σαπίλας. Ο Οδηγός άνοιξε το πουκάμισό του με τέτοια απελπισία ώστε το ξέσχισε και τότε είδε ξανά τη μορφή, την

οποία η τρέλα μιας καταραμμένης χίλιες φορές από τότε στιγμής τον είχε κάνει να αποτυπώσει στο στήθος του με τα φοβερά στίγματα του Ανάμ, να αναδεύεται για να εκτελέσει το απόκοσμο χορό της για μια φορά ακόμα. Δυο λαμπερά κόκκινα σημάδια άναψαν και φώτισαν τα σκοτάδια της νύχτας με ανίερη λάμψη όμοια με πυρωμένα μάτια άγριου θηρίου που ετοιμάζεται να ορμήσει. Πράγματι σαν κάτι τέτοιο έμοιαζε εκείνη η γυναίκα που ο Φάρον είχε αποτυπώσει στο στήθος του έτσι καθώς στροβιλιζόταν με τα μαλλιά της να ανεμίζουν σαν πλοκάμια σε κεφάλι Μέδουσας. Ο Οδηγός των Ζώων της Βαραγκάλ δεν μπορούσε να έχει καμμιά επικοινωνία με αυτό το ζώο γιατί ήταν γέννημα της πιο βαθιάς κόλασης εκεί όπου οι Τραγουδιστές δεν είχαν καμιά δικαιοδοσία.

Τα μάτια της χορεύτριας, δυο κόκκινα πυρωμένα πετράδια, έγιναν όλο και πιο λαμπερά και ο Φάρον αφήνοντας μια πνιχτή κραυγή βύθισε τα νύχια στη σάρκα του σα να προσπαθούσε να ξεριζώσει το τατουάζ της γυναίκας από το σώμα του και να το πετάξει στη νύχτα. Σε όλο το σώμα του Φάρον απλώθηκε πόνος σκληρός και κοφτερός, έφτασε στο κεφάλι του, εισέβαλε στο μυαλό του και άρχισε να το ξεσκίζει, να το τρώει από μέσα σα σκουλήκι.

Ο Οδηγός ούρλιαξε τώρα ξανά και ξανά σα να πρόκειτο μ' αυτόν τον τρόπο να διώξει τον

πόνο και την απόγνωση. Τώρα πια όμως τα ζώα τα οποία στη χαμένη πατρίδα θα τον υπάκουαν σαν παιδιά του είχαν μείνει ακίνητα στη ζωγραφιστή τέντα της σκηνής, το Τραγούδι είχε τελειώσει, ακόμα και η γυναίκα του τατουάζ είχε σταματήσει το χορό της και μόνο η νύχτα σκοτεινή, παγωμένη και αδιαπέραστη, αμείλικτη σαν την ψυχή του φονιά, απέμεινε να σκεπάζει αυτόν τον κόσμο μαζί και τη βασανισμένη ψυχή του Φάρον, του Οδηγού των Ζώων της Βαραγκάλ.

Την γνώρισα στην έρημο, την αγάπησα σε κείνους τους στοιχειωμένους με προκατακλυσμιαία φαντάσματα λόφους της πεδιάδας του Βαντί Μούσα. Νύχτα την είδα να χορεύει σαν μαινάδα του μύθου έναν τρελό χορό κάτω από τα αμέτρητα άστρα· χόρευε και στροβιλιζόταν τυλιγμένη τις ακοίμητες φλόγες από τις πυρκαγιές όλου του κόσμου. Χόρευε και χόρευε με τη φαρδιά αέρινη φούστα της σα ματωμένο νυχτολούλουδο στον αέρα της νύχτας τον γεμάτο αρχαίες παγωνιές και τα γυμνά της στήθη φάνταζαν στο φως της φωτιάς σαν ώριμα πορτοκάλια γεμάτα δροσερούς χυμούς. Χόρευε η Αμάρο και το ντέφι αντηχούσε ξέφρενα σημαίνοντας τους ήχους που σκορπάει ο χρόνος όταν περνά και χάνεται παίρνοντας με μαζί του στα κόκκινα πύρινα φτερά του.

Θυμάμαι... και η θύμηση κόβει και θερίζει

σα μαχαίρι φονικό. Οδηγούσα ένα καραβάνι φορτωμένο μπάλες μεταξιού από τη Χώρα των Κινσάι και κατευθυνόμουν προς την Πέτρα, την πρωτεύουσα της Χώρας των Ναβαταίων. Όταν πια η νύχτα σκέπασε τους λόφους που ύψωναν την πέτρινη μουντή ερημιά τους σε όλο το δρόμο των καραβανιών και τα άστρα είχαν ανάψει στον ουρανό τα τρεμουλιαστά λυχνάρια τους, οι άνθρωποι άναψαν φωτιές για να μαγειρέψουν βραδινό και να διώξουν τα θηρία και τους νεκροφάγους που λυμαίνονταν τούτες τις ερημιές.

Ωστόσο κανείς δε διηγήθηκε ιστορίες γύρω από τις φωτιές του καταυλισμού εκείνη τη νύχτα. Γιατί ένα ντέφι ακούστηκε να σημαίνει μέσα στα σκοτάδια καλώντας τους ανθρώπους να συγκεντρωθούν γύρω από τη μεγαλύτερη φωτιά σα σήμαντρο ναού που καλεί τους πιστούς στη λατρεία. Και εγώ ήμουν έτοιμος να λατρέψω το θεσπέσιο πλάσμα που κρατούσε και σήμαινε το ντέφι τυλιγμένη τη νύχτα και τις αναλαμπές της φωτιάς. Γιατί όταν είδα την Αμάρο νόμισα ότι έβλεπα ένα από τα πνεύματα της νύχτας που οι αρχαίοι θρύλοι λένε ότι κατοικούν ετούτους τους λόφους. Ψηλή, λεπτή, λυγερή, με μαύρα κορακάτα μαλλιά, μακριά ως τη μέση της, γύρω από την οποία είχε ζωσμένη μια φούστα φαρδιά, κόκκινη της φωτιάς που την έκανε να μοιάζει σα να είχε πάρει ένα κομμάτι από αυτήν για να ντυθεί. Η

Αμάρο άρχισε να χορεύει. Στάθηκε για λίγο ακίνητη, στραμμένη προς το μέρος της φωτιάς, μετά σήκωσε τα χέρια και ξεκίνησε το χορό.

Δεν πατούσα πια στη γη, δεν είχα την παραμικρή ιδέα τι συνέβαινε γύρω μου, ο κόσμος θα μπορούσε να είχε χαθεί, να έχει καταρρεύσει μπροστά σε έναν καινούργιο Κατακλυσμό, εγώ υπήρχα μόνο για να βλέπω εκείνο τον χορό. Με τα μάτια της ψυχής μου έβλεπα ένα πλάσμα από σκέτη φωτιά, μια κόκκινη φλόγα να έχει αποκολληθεί από την εστία της και να χορεύει τον πιο εξωτικό χορό όλων των κόσμων για τη δική μου ευχαρίστηση και μόνο.

Η Αμάρο χορεύει τον ξέφρενο χορό του ανεμοστρόβιλου που σαρώνει τη στέπα... το ντέφι χτυπά όλο και πιο γρήγορα... πιο δυνατά, τα χέρια της υψώνονται προς τα άστρα, μοιάζει να προσπαθεί να εξαϋλωθεί, να γίνει ένα με το Σύμπαν. Τρέμω ολόκληρος... τρέμω σαν το φύλλο στον άνεμο στο ρυθμό που δίνει εκείνο το δαιμονισμένο ντέφι. Η Αμάρο χορεύει τον φλογισμένο χορό της και μένα η καρδιά μου χτυπάει να σπάσει. Θέλω να την πάρω στην αγκαλιά μου, να τη σφίξω σαν τρελός, να την κάνω δική μου, να τρυγήσω όλους τους χυμούς από τα ώριμα πορτοκάλια του στήθους της. Θέλω να γίνω ένα μ' αυτήν τώρα και για πάντα.

Όμως δεν μπορώ να κουνηθώ... αόρατα χέρια με κρατάνε ριζωμένο στο χαλικοστρωμένο χώμα της ερήμου να παρακολουθώ τη γυναίκα, να παρακολουθώ τη γυναίκα-φλόγα να κάνει το τελευταίο τσάκισμα της λυγερής της μέσης και να μένει στο τέλος ακίνητη με τα χέρια απλωμένα προς τη φωτιά. Δεν μπορώ να κρατηθώ άλλο. Τα αόρατα δεσμά που με κρατούσαν δεμένο στη γη μέχρι τώρα έχουν σπάσει. Ορμώ προς το μέρος της φλογισμένης χορεύτριας την κλείνω στην αγκαλιά μου με την πεποίθηση σχεδόν ότι θα μεταμορφωθούμε σε δυο πυρκαγιές και θα υψωθούμε προς τα άστρα. Η Αμάρο με σφίγγει και κείνη στην αγκαλιά της άγρια, μανιασμένα, με τα χέρια της να ταξιδεύουν σε όλο μου το σώμα, να με κάνουν να νιώθω ότι μου χαράζουν από άκρη σε άκρη το σώμα καυτά αυλάκια όπου κυλούν πυρωμένοι ποταμοί.

Εκεί δίπλα στη φωτιά που είχαν ανάψει οι άνθρωποι για να ζεσταθούν έσμιξα την πυρκαγιά που μου έκαιγε τα σωθικά με αυτήν της Αμάρο, της παράξενης χορεύτριας.

Θυμάμαι... και η θύμηση κόβει και θερίζει σα μαχαίρι φονικό.

Από τη νύχτα που η Αμάρο χόρεψε το φλογισμένο χορό της κάτω από τα άστρα η ζωή μου δέθηκε μαζί της με δεσμά ακατάλυτα.

Εκείνη την εποχή ούτε που περνούσε από το μυαλό μου η σκέψη ότι κάποτε θα μπορού-

σα να τη χάσω. Πίστευα ότι δεν είχε ξαναφτιαχτεί δεσμός σαν το δικό μας και ότι αυτός που είχαμε θα διαρκούσε όσο και η ζωή μας. Η Αμάρο και γω είμασταν μια ψυχή σε δυο σώματα και ταξιδεύαμε το Δρόμο του Μεταξιού αδιάκοπα και πάντα μαζί αδιαφορώντας αν ο κόσμος γύρω μας υπήρχε ακόμα ή όχι. Ταξιδεύαμε και ταξιδεύαμε από τη μια άκρη του κόσμου ως την άλλη μέσα από τους ομιχλιασμένους δρόμους των βουνών και τα ζεστά μονοπάτια της στέπας με όλους τους καιρούς, ζέστη και κρύο, καλοκαιριά και καταιγίδα. Γύρω μας δεν υπήρχε τίποτα. Βρισκόμασταν μόνοι οι δυο μας σ' αυτόν τον άγριο κόσμο και χαιρόμασταν τον έρωτα και τη ζωή τόσο αχόρταγα και τόσο ανυπόμονα σα να είμασταν οι τελευταίοι άνθρωποι του Θεού που είχαν αυτή την ευκαιρία.

Εκείνη την εποχή ήταν που αποφάσισα να κάνω το τατουάζ. Ήθελα να δείξω στην Αμάρο ότι την αγαπούσα πιο πολύ και από τον ίδιο τον εαυτό μου, πιο πολύ και από την ίδια τη ζωή μου. Ήθελα να την κάνω να καταλάβει ότι τη θεωρούσα κομμάτι της ίδιας μου της ύπαρξης, κάτι που κανέναν δε θα άφηνα να πάρει μακριά από μένα, και αν κανείς το τολμούσε θα έπρεπε πρώτα να μου πάρει τη ζωή. Έτσι μια μέρα ξεκινήσαμε η Αμάρο και γω για το Ανάμ, τη μικρή πόλη-σταθμό στο Δρόμο του Μεταξιού, τη σκαρφαλωμένη σαν αετοφωλιά

πάνω στα απόκρημνα καταράχια των Ουράνιων Βουνών η οποία τον περισσότερο καιρό ήταν κρυμμένη στα χιόνια και τις ομίχλες. Ταξιδεύοντας κατά κει μια νύχτα ξάστερη όπως αυτή που είχα γνωρίσει και αγαπήσει την Αμάρο, αφού κάναμε άγριο έρωτα πλάι στη φωτιά την οποία δεν χρειαζόμασταν να μας ζεστάνει, αφού είχαμε τη φλόγα των κορμιών μας, είπα στην αγαπημένη μου τι είχα σκοπό να κάνω. Εκείνη γέλασε με την καρδιά της και έστειλε το κρυστάλλινο γέλιο της να ταξιδέψει στην κρύα νύχτα. Σύρθηκε κοντά μου σαν ερπετό της ερήμου και κόλλησε το γυμνό κορμί της στο δικό μου. Όμως αντίθετα από τα ερπετά η Αμάρο έκλεινε μέσα της τη ζέστα και τη φλόγα από τους ήλιους όλων των ημερών του κόσμου.

«Τόσο πολύ μ' αγαπάς λοιπόν;» ψιθύρισε στο αυτί μου λιγωμένα στέλνοντας ρίγη να απλωθούν σε όλο μου το σώμα.

«Σ' αγαπώ πολύ περισσότερο», της είπα και τη φίλησα.

«Τα τατουάζ που φτιάχνουν στο Ανάμ δεν μπορείς να τα σβήσεις», είπε η Αμάρο. «Θα το κάνεις αυτό για μένα;»

«Τα πάντα μπορώ να κάνω για σένα», είπα.

Τότε πάλι γέλασε η Αμάρο και μαζί της έμοιαζε να γελάει όλος ο κόσμος. Γέλασα κι εγώ παίρνοντας την στην αγκαλιά μου και κά-

νοντάς τη δική μου πάλι και πάλι μέχρι που ξημέρωσε.

Μπήκαμε στο Ανάμ ένα δειλινό πριν ο ήλιος γείρει για να πεθάνει πίσω από τους γκρίζους πέτρινους όγκους των βουνών που στεφάνωναν τον ορίζοντα. Μόλις που προλάβαμε ανοιχτές τις πύλες. Κατευθυνθήκαμε προς μια απόμερη γωνιά της πόλης μακριά από την πολυάνθρωπη αγορά και το σταθμό του Δρόμου, εκεί όπου χωμένα στις σκιές των ψηλών γερτών σπιτιών βρίσκονταν τα εργαστήρια των ανθρώπων που έφτιαχναν τα τατουάζ. Περπατούσαμε η Αμάρο κι εγώ σε δρόμους στενούς, πνιγμένους σε άσχημες μυρωδιές φθοράς και σαπίλας, σε έναν αέρα ακίνητο, μολυσμένο με πυκνούς ανθυγειινούς ατμούς. Ωστόσο εμείς προχωρούσαμε μπροστά αδιαφορώντας για την ασχήμια γύρω μας μέχρι που φτάσαμε στον προορισμό μας. Το δωμάτιο όπου βρεθήκαμε ήταν μικρό και αποπνικτικό από τους καπνούς και τις μυρωδιές από κερί, ποτό, θυμίαμα, καθώς και άλλες πολύ πιο μυστηριώδεις και κακόβουλες όπως αυτή του μαύρου λωτού.

Ο μικρόσωμος ζαρωμένος γέρος, ο τεχνίτης του τατουάζ, είχε μακριά ως το στήθος του γένια, στόμα άδειο από δόντια και χέρια αποστεωμένα σαν του σκελετού. Άκουσε προσεκτικά και χωρίς να μιλάει, τι ζητούσα. Μετά, αφού τράβηξε μερικές βαθειές ρουφηξιές από το ναργιλέ του, με κοίταξε στα μάτια και είπε:

«Του Ανάμ τα στίγματα δε βγαίνουνε ποτέ. Θα μείνουν χαραγμένα στο κορμί σου για πάντα. Το ξέρεις αυτό;»

«Το ξέρω», είπα.

«Είσαι αποφασιμένος;»

«Είμαι», είπα.

Ο γέρος μου έρριξε ένα μαύρο θεοσκότεινο βλέμα μέσα στο οποίο, αν δεν ήμουν τόσο σκοτισμένος από τον παράφορο έρωτά μου για την Αμάρο, θα έπρεπε να δω κάτι που θα με έβαζε σε σκέψεις. Όμως καμιά κακή σκέψη δεν πέρασε από το μυαλό μου και κάτω από το φωτεινό, λευκό σαν φεγγάρι χαμόγελο της Αμάρο έβγαλα το πουκάμισό μου και είπα στο γέρο:

«Το θέλω εδώ, στην καρδιά».

Ο γέρος κούνησε το κεφάλι, έφερε τις βελόνες της τέχνης του και με σημάδεψε για πάντα με τα ανεξάληπτα στίγματα του Ανάμ.

Όταν ο κόσμος πήρε ξανά υπόσταση γύρω του ο Φάρον βρέθηκε τυλιγμένος σε ένα μισοσκόταδο από φως πυρσών οι οποίοι ήταν τοποθετημένοι σε διάφορα σημεία της κυκλικής σκηνής. Οι πυρσοί τρεμόπαιζαν κάνοντας τις τεράστιες σκιές που έπεφταν στα υφασμάτινα τοιχώματα να χορεύουν χορούς από άλλους

κόσμους όχι όμως και από την πατρίδα του Φάρον.

«Συνήλθε» άκουσε ο Οδηγός να λέει μια φωνή και είδε ένα πρόσωπο να γέρνει από πάνω του. Μελαχροινό με μαύρα κυματιστά μαλλιά και μάτια το ίδιο μαύρα, σαν μια ήρεμη φωτεινή νύχτα. Στο μέτωπο του ανθρώπου εκείνου ο Φάρον είδε ένα μικρό κόκκινο κύκλο σαν ένα άστρο μακρινό φωλιασμένο εκεί, που αφού άστραψε για λίγο μετά χάθηκε.

«Αρχιτραγουδιστή» ψιθύρισε ο Φάρον, άθελά του σχεδόν. Μετά από λίγο όμως, αφού κοίταξε για κάποιο διάστημα τον άνθρωπο με το άστρο στο μέτωπο, είπε:

«Όχι ο τωρινός όμως. Είσαι ο Σράμαν, Αρχιτραγουδιστής γεννημένος είκοσι χρόνια πριν από την κανονική εποχή».

«Όπως τα λες Οδηγέ», απάντησε ο Σράμαν χαμογελώντας. «Ο Σασβάτι ο Μάγος μας έκανε τη χάρη να μας χαρίσει δυο Αρχιτραγουδιστές για πρώτη φορά στην ιστορία της Βαραγκάλ».

Δίπλα στον Σράμαν ήρθε να σταθεί μια άλλη μορφή η οποία έσκυψε πάνω από τον Φάρον. Πιο ψηλός ήταν πιο γεροδεμένος με μαλλιά πιο πυκνά, σχεδόν σγουρά και μάτια που έμοιαζαν να ρίχνουν ένα άλλου είδους φως στη μισοσκότεινη σκηνή. Ο Φάρον δε χρειαζόταν να δει τον μικρό κόκκινο ήλιο για να καταλάβει ότι βρισκόταν μπροστά στον Αρχιτρα-

γουδιστή του τωρινού καιρού. Το ήξερε, το είχε καταλάβει από την πρώτη στιγμή που τον είχε κοιτάξει στα μάτια· τα μαύρα φωτεινά εκείνα μάτια που έστελναν το φως του ήλιου της Βαραγκάλ να φωτίσει τα βρώμικα σκοτάδια αυτού του κόσμου.

«Καλώς ήρθες Οδηγέ», είπε ο Αρχιτραγουδιστής, «χαιρόμαστε που βρήκες επιτέλους το δρόμο της πατρίδας».

Ο Φάρον ανασηκώθηκε και κάθισε πάνω στο χαμηλό κρεββάτι που του είχαν στρώσει κάτω από έναν πυρσό. Τα μάτια του έφεραν βόλτα τη σκηνή από άκρη σ' άκρη και σε κάθε γωνιά φάνηκε να αναγνωρίζει αντικείμενα που ήξερε από παλιά σε κάποιο χαμένο παρελθόν. Όλη η σκηνή ήταν γεμάτη με πράγματα της Βαραγκάλ σαν κάποιο θεϊκό χέρι να είχε σώσει ένα κομμάτι της χαμένης πατρίδας από το χαλασμό και να το είχε ρίξει για να ριζώσει σε τούτη τη σκονισμένη ερημιά του Ναγράν, μιας ξεχασμένης κωμόπολης στα όρια της πεδιάδας της Φεργκάνα.

«Καραόκε», είπε ο Φάρον δείχνοντας με τρεμάμενο χέρι ένα πολύπλοκο όργανο που έμοιαζε να συνδυάζει πνευστό και έγχορδο και το οποίο αναπαυόταν πάνω σε ένα σωρό πολύχρωμα χοντρά υφάσματα στην άλλη άκρη της σκηνής.

«Έπαιζες Καραόκε γι' αυτό νόμιζα ότι έπαι-

ζαν πολλά όργανα μαζί όταν πλησίασα τη σκηνή».

Ο Αρχιτραγουδιστής έγνεψε «ναι».

«Και κείνα τα κύπελλα πάνω στο τραπέζι» είπε ο Φάρον και οι δυο άντρες γύρισαν να δουν ένα ξύλινο μαύρο σκαλιστό τραπέζι γεμάτο κύπελλα και κανάτια, «μόνο στη Ζαφία έφτιαχναν τέτοια».

«Τώρα τα φτιάχνουν και στη Μίρισσα» είπε ο Σράμαν. Πήγε στο τραπέζι και γέμισε ένα τέτοιο κύπελλο με ένα αχνιστό υγρό το οποίο πλημμύρισε τον κόσμο με το άρωμά του. «Πιες τώρα αυτό μέσα από τούτο το κύπελλο της Ζαφία» είπε και το έδωσε στον Φάρον. Εκείνος το πήρε, μύρισε το άρωμα και το αναγνώρισε αμέσως.

«Καλάρ», είπε παίρνοντας βαθιές ανάσες κι αφήνοντας την ευωδιά του καυτού ποτού να εισχωρήσει μέσα του όσο πιο βαθιά γινόταν. Μπορούσε και τότε ακόμα να νιώσει ένα μέρος της δύναμης του Καλάρ να κυλάει μέσα του και να τον αναζωογονεί. Ο Φάρον σήκωσε το κύπελλο για να πιει όμως σταμάτησε την κίνησή του στη μέση, απότομα, σα να τον είχε βρει ξαφνικό κακό. Οι Αρχιτραγουδιστές τον είδαν να απλώνει το χέρι προς το μέρος του Σράμαν για να του δώσει πίσω το κύπελλο. Εκείνος φάνηκε να ξαφνιάζεται και αντάλλαξε μαζί τους ταραγμένες ματιές. Ωστόσο άπλωσε και πήρε το κύπελλο.

«Αν πιω μαζί σας το ιερό ποτό της Βαραγκάλ θα έχουμε πια δεθεί με δεσμούς πιο δυνατούς κι από του αίματος», είπε ο Φάρον. «Πρέπει να ακολουθήσω κι εγώ το καραβάνι της Βαραγκάλ όμως δεν μπορώ να το κάνω αυτό».

Ο Αρχιτραγουδιστής ήρθε και κάθισε στην άκρη του κρεββατιού και βύθισε τα μάτια του σ' αυτά του Φάρον. Ήταν γεμάτα με τη σοβαρότητα που φέρνει στον άνθρωπο η γνώση αρχαίων πραγμάτων χαμένων στους καιρούς.

«Το καραβάνι των Τραγουδιστών» είπε ο Άρχοντας της Βαραγκάλ «ταξιδεύει τον κόσμο χρόνια και χρόνια από την εποχή που οι ωκεανοί πήραν τη Βαραγκάλ. Έχει περάσει από πολλούς τόπους αναζητώντας τους χαμένους κατοίκους της αρχαίας χώρας έτσι ώστε να είμαστε όσο γίνεται περισσότεροι όταν εκπληρωθεί η προφητεία και η πατρίδα μας αναδυθεί ξανά από τα κύματα. Στα αμέτρητα ταξίδια που κάναμε στους Δρόμους του κόσμου ποτέ μα ποτέ δεν αφήσαμε πίσω κάποιον Τραγουδιστή της Βαραγκάλ. Δεν θα κάνουμε τώρα την κακή αρχή».

Ο Φάρον κούνησε το κεφάλι απελπισμένος. «Δεν είπα ότι δε θέλω να έρθω μαζί σας. Τώρα πια το ξέρω ότι είμαι ένας Τραγουδιστής. Όμως αν δε θέλετε να σας βρουν συμφορές πρέπει να με ξεχάσετε.»

Ο Φάρον χαμήλωσε το κεφάλι και κάρφωσε

τα μάτια στο δάπεδο της σκηνής.
«Με.. με βαραίνει μια κατάρα».
«Τι είδους κατάρα» είπε ο Αρχιτραγουδιστής.
«Όσο λιγότεροι ξέρουν γι' αυτήν τόσο καλύτερα» είπε ο Φάρον. «Πίστεψέ με Αρχιτραγουδιστή, είναι κάτι άσχημο, αποκρουστικό και απόλυτα κακό. Όσο κι αν δε θέλεις να αφήσεις πίσω έναν Τραγουδιστή της Βαραγκάλ δεν έχεις δικαίωμα να φέρεις ανάμεσα στους ανθρώπους της χαμένης χώρας έναν τέτοιον δαίμονα».
«Κάθε κακό έχει το αντίδοτό του» είπε ο Σράμαν. «Κάποιος τρόπος θα υπάρχει να πολεμήσουμε την κατάρα που σε βαραίνει. Αν ξέραμε τι είναι...»
«Δε θα μιλήσω γι' αυτό», είπε ο Φάρον φωνάζοντας σχεδόν. «Για το καλό όλων των ανθρώπων της Βαραγκάλ».
«Είναι δικαίωμά σου να μη μιλήσεις για ότι σε βασανίζει» είπε ο Αρχιτραγουδιστής. «Όμως δε θα σ' αφήσουμε πίσω. Είσαι Οδηγός των Ζώων, ο μοναδικός Τραγουδιστής που βρήκαμε μέχρι τώρα να έχει το σπάνιο χάρισμα να μιλάει στα ζώα. Δε θα το πετάξεις στους ανέμους».
Η φωνή του Αρχιτραγουδιστή ήταν ήρεμη, ο τόνος του όμως δεν επιδεχόταν αντιρρήσεις. Ωστόσο ο Φάρον βρήκε το κουράγιο να του αντιμιλήσει παρακινημένος κυρίως από

την αγωνία του για το τι θα συνέβαινε στους Τραγουδιστές αν έπεφταν στο έλεος του δαίμονα της Αράλλου που καταδίωκε εκείνον.
«Δεν καταλαβαίνετε» είπε κοιτάζοντας πότε τον έναν και πότε τον άλλο Αρχιτραγουδιστή. «Με βρήκατε αναίσθητο έξω από τη σκηνή όχι εξ αιτίας του Ξυπνήματος αλλά εξ αιτίας της δύναμης αυτής της κατάρας. Δεν έχετε ιδέα τι υποφέρω κάθε που πέφτει το σκοτάδι. Οι νύχτες μου είναι άγριες; κυριευμένες από έναν δαίμονα που κανείς δεν μπορεί να ξορκίσει. Ούτε στο χειρότερο εχθρό μου δεν εύχομαι να υποφέρει όπως εγώ από εκείνη τη μαύρη ώρα..»
«Άκουσε Φάρον» είπε ο Αρχιτραγουδιστής. «Είσαι Οδηγός των Ζώων, ανήκεις στο Λαό της Βαραγκάλ και μ' αυτόν θα μείνεις. Όποια κι αν είναι η κατάρα που σε βαραίνει θα την αντιμετωπίσουμε όλοι μαζί. Έτσι γινόταν από χρόνια αμνημόνευτα. Αυτή είναι η απόφασή μου και δεν αλλάζει».
Τα λόγια του Αρχιτραγουδιστή έφτασαν ως την ψυχή του Φάρον και κείνη τα δέχτηκε όπως η διψασμένη πεδιάδα τη φθινοπωρινή βροχή. Για πρώτη φορά από την εποχή που άρχισε ο εφιάλτης που έκανε τον Φάρον να χάσει τις νύχτες του ο Οδηγός άρχισε να έχει αμφιβολίες για την παντοδυναμία του Δαίμονα της Αράλλου, του εξουσιαστή από τότε της ζωής του. Ο λαός της Βαραγκάλ ζούσε σ' αυ-

τόν τον κόσμο αιώνες πριν από τον Κατακλυσμό. Θα πρέπει να κατείχε γνώσεις που ήταν αρχαίες όταν ο κόσμος ήταν νέος. Κάπου μέσα σ' αυτές τις γνώσεις θα πρέπει να κρυβόταν και το όπλο με το οποίο θα πολεμούσαν το κακό της Αράλλου που ο Μάγος είχε εξαπολύσει εναντίον του Φάρον. Ο Αρχιτραγουδιστής μιλούσε με τόση πειστικότητα ώστε ο Φάρον δεν μπορούσε να αμφιβάλει, άλλωστε κανείς δεν παίρνει αψήφιστα τα λόγια ενός Άρχοντα σαν κι αυτόν. Ο Φάρον σήκωσε τα μάτια και είδε τον Σράμαν να στέκεται κοντά του κρατώντας ακόμα το κύπελλο με το Καλάρ. Ο Οδηγός πήρε και ρούφηξε το ποτό έτσι όπως ήταν καυτό και αχνιστό. Το ένιωσε να κυλά μέσα του και να σκορπάει τη φωτιά του ως τις πιο μακρινές ίνες του σώματός του δίνοντάς του ζωή.

Μια θέρμη απλώθηκε σε όλο το κορμί του Φάρον που τον έκανε να νιώσει όπως η γη όταν λούζεται στο φως του πρώτου ανοιξιάτικου ήλιου μετά από την παγωνιά του χειμώνα. Απλωνόταν συνέχεια η θέρμη κυριεύοντας τον Φάρον μέχρι τα τρίσβαθα της ψυχής του ενώ η έντασή της δυνάμωσε τόσο ώστε ο Οδηγός άρχισε να ταράζεται. Σηκώθηκε από το κρεββάτι κρατώντας ακόμα το κύπελλο με το Καλάρ και έκανε μερικά βήματα προσπαθώντας να σιγουρευτεί ότι μπορούσε ακόμα να σταθεί στα πόδια του. Ένιωθε τη ζέστη μέσα

του να δυναμώνει κι άλλο, να απλώνεται και να θεριεύει μέχρι που κυρίευσε το κορμί του σε όλη του την έκταση σαν ύπουλη θανατηφόρα αρρώστια. Από κει και πέρα έγινε ανυπόφορη κάνοντας τον ιδρώτα να τρέχει ποτάμι από το πρόσωπο και το σώμα του έτσι που τα ρούχα του κολλούσαν πάνω του. Οι δυο Αρχιτραγουδιστές παρακολουθούσαν κατάπληκτοι τον Οδηγό των Ζώων να πετάει το κύπελλο με το Καλάρ μακριά βγάζοντας μια μικρή κραυγή, μετά να φέρνει το χέρι του στο στήθος, στο μέρος της καρδιάς και να σωριάζεται στο δάπεδο της σκηνής. Χωρίς να πάρει το χέρι από το στήθος του ο Φάρον άρχισε να σέρνεται αργά, βασανιστικά σα να τον τραβούσαν προς τη γη αόρατα χέρια. Ούρλιαζε τώρα ο Οδηγός σα δαιμονισμένος ενώ λέξεις ξέφευγαν από το φράγμα των σφιγμένων δοντιών του σχεδόν παρά τη θέλησή του, λόγια τα οποία ένας Οδηγός Ζώων από τη Βαραγκάλ δε θα άφηνε ποτέ να βγουν στον αέρα αυτού του κόσμου με τη θέλησή του.

«Σοκχώθ... Αρανί... Γιακτών...»

Οι Αρχιτραγουδιστές αλληλοκοιτάχτηκαν με τη φοβερή συνειδητοποίηση διάχυτη στα πρόσωπά τους. Γιατί είχαν καταλάβει ότι εκείνα τα λόγια δεν ανήκαν σε καμιά γνωστή στον άνθρωπο γλώσσα.

Σχεδόν χωρίς να το θέλει, ο Σράμαν έφερε στο νου του τον Σασβάτι τον Μάγο και τις φρι-

κτές ώρες που είχε ζήσει στα χέρια του πριν τον ανακαλύψει ο Αρχιτραγουδιστής και τον ελευθερώσει. Γονάτισε κοντά στον Φάρον που τώρα ταραζόταν από βίαιους σπασμούς και προσπάθησε να τον συνεφέρει χωρίς αποτέλεσμα. Το μόνο που κατάφερε με πολύ κόπο ήταν να απομακρύνει το χέρι του Φάρον από το μέρος της καρδιάς. Πάνω στην προσπάθεια το πουκάμισο του Οδηγού άνοιξε και ο Σράμαν βρέθηκε να αντικρύζει μια αέρινη γυναικεία μορφή της οποίας το περίγραμμα έμοιαζε ζωγραφισμένο ή χαραγμένο με κάποιον ανεξίτηλο τρόπο πάνω στη σάρκα του Φάρον. Ήταν μια γυναίκα πανέμορφη με την αγριάδα του θηρίου της ζούγκλας διάχυτη στη λυγερή μορφή της και κυρίως τα τεράστια διάπλατα μάτια της. Ξαφνικά η μορφή φάνηκε να παίρνει ζωή. Το περίγραμμά της άρχισε να φωτίζεται και να αστράφτει στέλνοντας κατακόκκινες του αιμά του ανταύγειες να αναμιχθούν με τα μισοσκόταδα των πυρσών. Στην αρχή οι λάμψεις εκείνες ήταν αμυδρές όμως σιγά σιγά δυνάμωναν και σε λίγο ο Σράμαν απόμεινε ακίνητος σα μαρμαρωμένος να ατενίζει την παράξενη φωτεινή μορφή με το πρόσωπό του λουσμένο στο απόκοσμο κόκκινο φως.

«Σράμαν» είπε ο Αρχιτραγουδιστής, «φύγε από κει! Είναι στίγματα του Ανάμ!»

Όμως ο Σράμαν δεν έμοιαζε να ακούει τίποτα. Εξακολουθούσε να μένει ακίνητος, πε-

σμένος στα γόνατα πλάι στο Φάρον έχοντας τα μάτια του καρφωμένα στο τατουάζ που αχτινοβολούσε. Σε λίγο όμως ένιωσε δυο δυνατά χέρια να τον αρπάζουν από τους ώμους και να τον στήνουν όρθιο σχεδόν βίαια, ενώ η φωνή του Αρχιτραγουδιστή φώναζε τώρα:

«Μην κοιτάς! Είναι ο δαίμονας!»

Ο Σράμαν ένιωσε μια δροσιά να κυριεύει την ψυχή του καθώς ξαναγύριζε στον πραγματικό κόσμο. Ελεύθερος από την επιρροή της παράξενης φωτεινής οπτασίας είπε: «Δε θα τον αφήσουμε να βασανίζεται έτσι! Πρέπει να τον βοηθήσουμε! Είναι δικός μας!»

«Κάτι θα κάνουμε, αλλά...»

Ο Αρχιτραγουδιστής δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του. Την επόμενη στιγμή όλοι οι πυρσοί που φώτιζαν τη σκηνή έσβησαν με μιας κάτω από το σαρωτικό φύσημα ενός δυνατού ανέμου κρύου και παγερού φορτωμένου με τις χιονισμένες ανάσες της Χώρας του Πάγου, ο οποίος συντάραζε τη σκηνή με τις βίαιες ριπές του έτοιμος να την ξεριζώσει σπάζοντας τα δυνατά σκοινιά που την έδεναν. Ωστόσο το σκοτάδι που έπεσε ξαφνικά δεν ήταν απόλυτο. Υπήρχε ακόμα η μορφή της γυναίκας, αποτυπωμένη με τα ανεξάλειπτα στίγματα του Ανάμ στο στήθος του άμοιρου του Φάρον ο οποίος κοίτονταν τώρα καταγής ακίνητος σα νεκρός, μοναδική πηγή που έστελνε το αρρωστημένο κόκκινο φως της στο σκοτεινό κόσμο.

Και τώρα δεν ήταν πια ακίνητη. Οι Αρχιτραγουδιστές έμειναν να κοιτάζουν την αστραποβόλα άγρια ομορφιά της γυναίκας του τατουάζ να παίρνει ζωή, να εκτελεί τις κινήσεις ενός χορού που θα έλεγε κανείς ότι είχε σταματήσει ξαφνικά εδώ καί καιρό. Τέλος η αέρινη γυναίκα αποδεσμεύτηκε εντελώς από τη σάρκινη φυλακή του στήθους του Φάρον, υψώθηκε στον ταραγμένο από τον ανίερο άνεμο χώρο της σκηνής, κυρίαρχη, παντοδύναμη οπτασία, κόκκινη διάφανη, άυλη, ένα πνεύμα από άλλους κόσμους που είχε έρθει να στοιχειώσει και να βασανίσει τους ανθρώπους αυτουνού. Τα μάτια της μορφής δυο πύρινα κόκκινα πετράδια που πετούσαν σπίθες προς κάθε κατεύθυνση, τα μαλλιά της ανέμιζαν άγρια εδώ και κει παρασυρμένα από τον παγωμένο άνεμο που είχε σβήσει τους πυρσούς και τάραζε τον κόσμο ουρλιάζοντας και σφυρίζοντας. Τότε ήταν που ο Φάρον άνοιξε ξανά τα μάτια του για να δει την αέρινη δαιμόνισσα με τα φιδίσια μαλλιά να ξαναρχίζει τον τρελό χορό της μαινάδας που τον είχε σαγηνεύσει ανεπανόρθωτα πριν από αιώνες σε έναν τόπο χαμένο κάπου στις πυκνές στοιχειωμένες ομίχλες της θύμησης.

«Ήρθε το τέλος», σκέφτηκε ο Οδηγός, ο δαίμονας θα έπαιρνε από αυτόν την τελική του εκδίκηση τιμωρώντας τον με τον πιο φρικτό τρόπο γιατί τόλμησε να σκεφτεί ότι με το

ξύπνημα θα μπορούσε να ξεφύγει από την αρπάγη του. Και ήταν ακόμα πιο βαρειά η τιμωρία του γιατί μαζί του θα χάνονταν και οι δυο Αρχιτραγουδιστές της Βαραγκάλ και έτσι ο δαίμονας θα κατάφερνε να ρίξει στο λαό των Τραγουδιστών τη μεγαλύτερη συμφορά από την εποχή του καταποντισμού της πατρίδας τους.

«Ω Θεέ μου!» σκέφτηκε ο Φάρον και η αγωνία τον έπνιξε. «Εγώ ας χαθώ, όχι αυτοί!» Και τότε ο οδηγός άκουσε άλλον έναν ήχο να σκεπάζει το χαλασμό του ανέμου της Αράλλου που σάρωνε τα πάντα. Ήταν ένα τραγούδι το οποίο σε τίποτε δε θύμιζε στον Οδηγό το αργό βαρύ Τραγούδι του Ξυπνήματος. Πιο γρήγορο, πιο δυνατό, αντήχησε στον κόσμο κυριεύοντας τον σαν κύμα ορμητικής θάλασσας και σαν κατακλυσμός που έρχεται για να εξαγνίσει τον κόσμο από τα αρχαία κακά, τραγουδισμένο από την πιο όμορφη και πιο μεγαλόπρεπη φωνή που είχε ακουστεί ποτέ σ' αυτόν τον κόσμο. Ο Φάρον για μια στιγμή νόμισε ότι η φωνή που άκουγε δεν ανήκε σε άνθρωπο αλλά σε κάποιο καλό πνεύμα το οποίο είχε στείλει ο Θεός στον κόσμο δείχνοντας έλεος για τα βάσανα των ανθρώπων, θέλοντας να τους λυτρώσει από το μαρτύριο.

Όση ώρα διαρκούσε το τραγούδι ο Φάρον παρατήρησε την αλλαγή. Ο παγωμένος αέρας δε φυσούσε πια και οι πυρσοί άναψαν με τον

ίδιο ξαφνικό τρόπο που είχαν σβήσει. Η άυλη φλογισμένη μορφή σταμάτησε τον οργιαστικό χορό της και άρχισε να ξεθωριάζει, να χάνει την πύρινη λάμψη της μέχρι που το σχήμα της διαλύθηκε και μεταβλήθηκε σε έναν αραιό ατμό ο οποίος, σκόρπισε στον αέρα, τον καθάριο νυχτερινό αέρα της ερήμου που όρμησε στη σκηνή όταν ο Σράμαν σήκωσε το παραπέτασμα. Ο Φάρον ένιωσε την κάψα μέσα του να καταλαγιάζει ενώ οι αισθήσεις του ξαναγύριζαν. Κοίταξε γύρω του. Ο Αρχιτραγουδιστής στεκόταν ακίνητος σαν άγαλμα στο κέντρο της σκηνής. Είχε τα μάτια του κλειστά και έμοιαζε να ταξιδεύει μακριά από ετούτον τον τραχύ κόσμο όπου πάλευαν δαίμονες σε κάποιον άλλον όπου κυριαρχούσε η αρμονία των ήχων. Ο Σράμαν στερέωσε το παραπέτασμα της σκηνής και πήγε κοντά του.

«Τελείωσε» είπε ψιθυρίζοντας σχεδόν. Ο Αρχιτραγουδιστής άνοιξε τα μάτια και ξαναγύρισε στον κόσμο. Κάθισε στο πιο κοντινό κάθισμα με φανερά στο πρόσωπό του τα σημάδια της εξάντλησης, δέχτηκε το κύπελλο με το Καλάρ που του πρόσφερε ο Σράμαν και το άδειασε μέχρι την τελευταία σταγόνα.

«Δεν έχω ξανακούσει κάτι τέτοιο στη ζωή μου» είπε ο Φάρον καθώς σηκωνόταν κι αυτός από το δάπεδο όπου τον είχε σωριάσει η σφοδρότητα της δαιμονικής επίθεσης. «Δε γεννήθηκε άλλος Αρχιτραγουδιστής σαν κι εσένα

στην ιστορία της Βαραγκάλ. Και τον έδιωξες! Θεέ μου! Έδιωξες το δαίμονα με το τραγούδι!»

Ο Αρχιτραγουδιστής κοίταξε τον Φάρον στα μάτια σκοτεινός και βαρύς σα να σήκωσε στους ώμμους του τους καημούς όλου του κόσμου. «Δε νομίζεις ότι πρέπει να μας μιλήσεις γι' αυτό Οδηγέ;» είπε.

«Αφού μου ζητά ο Αρχιτραγουδιστής και Άρχοντάς μου να γυρίσω σ' εκείνους τους μαύρους καιρούς της δυστυχίας μου θα επιστρέψω εκεί και θα πιω το πικρό ποτήρι μέχρι την τελευταία σταγόνα...

»Είχε περάσει αρκετός καιρός από τότε που σημαδεύτηκα για πάντα με τα ανεξάληπτα στίγματα του Ανάμ, όταν η μοίρα οδήγησε ξανά τα βήματα τα δικά μου και της Αμάρο κατά τα μέρη της Πέτρας. Ήμουν χαρούμενος που ξαναγύριζα στα βουνά και τους λόφους της πρωτεύουσας των Ναβαταίων γιατί σε τούτες τις ερημιές είχα γνωρίσει την Αμάρο της ψυχής μου και την αγάπησα περισσότερο κι από τη ζωή μου. Κάθε φορά που έπεφτε η νύχτα νόμιζα ότι θα ξαναζούσα τις ίδιες φλογισμένες από τη φωτιά και το πάθος του έρωτά μου στιγμές τότε που η μοίρα έβαλε μπροστά στα μάτια μου το κατακόκκινο νυχτερινό όραμα του χορού της Αμάρο. Το καραβάνι μας πέρασε από τα φαράγγια με τα κάθετα σκιερά

τοιχώματα, χώθηκε στο στενό τελευταίο πέρασμα και βρέθηκε τελικά απέναντι στο Καζνέχ, το μεγαλόπρεπο κτίριο του Θησαυροφυλάκιου το οποίο σημαδεύει την είσοδο στην Πέτρα. Πέρα από αυτό απλωνόταν απέραντη, σκόρπια μέσα στη γεμάτη κόκκινη πέτρα ομορφιά της, η ροδόχρωμη Πόλη. Με την πρώτη ματιά που έρριξα στις κόκκινες εκτάσεις ένιωσα σα να βρισκόμουν σε μια διαφορετική πόλη από αυτήν που ήξερα από την ευλογημένη αλλά μακρινή εποχή των αναμνήσεών μου. Σε όλη την πόλη επικρατούσε μια απόλυτη σχεδόν σιωπή παρ' όλο που στις αγορές, στους δρόμους με τις μακριές λυγερές κιονοστοιχίες και στις πλακοστρωμένες πλατείες μυρμήγκιαζε το συνηθισμένο πλήθος των πόλεων του Δρόμου του Μεταξιού. Ωστόσο, καθώς οι δουλειές του εμπορίου δεν μπορούν να γίνουν σιωπηλά, οι άνθρωποι ψιθύριζαν σα να φοβόνταν μη τους ακούσει κανένας θυμωμένος θεός από τα κόκκινα φαράγγια και ξεσπάσει την οργή του πάνω τους. Ένιωσα κάτι άσχημο να πλανιέται στον αέρα σαν κάποια κατάρα να βάραινε τη Ροδόχρωμη Πόλη. Κάποια απειλή από κόσμους παλιούς, χαμένους εδώ και αιώνες, η οποία τρομοκρατούσε τους άλλοτε χαρούμενους κι ευχάριστους ανθρώπους κάνοντάς τους βαρύθυμους και φοβισμένους. Ήμουν έτοιμος να διώξω κάθε μαύρη σκέψη από το μυαλό μου μη θέλοντας να

συνδέσω την Πέτρα της ευτυχίας μου με δυσοίωνες σκέψεις και αρχαίες συμφορές όταν ένας βαρύς μεταλλικός ήχος έσπασε τη σιωπή. Ήταν ο μπάσος ήχος μιας καμπάνας όπως αυτές που σημαίνουν οι ιερείς των άγριων θεών στα νησιά των Μπαχαρικών, όμως αν έκρινα από το θόρυβο αυτηνής θα πρέπει να ήταν τεράστια. Αμέσως, σε όλη την έκταση της πόλης που μπορούσα να δω, οι άνθρωποι παράτησαν ό,τι δουλειές έκαναν και έπεσαν στα γόνατα με τα κεφάλια σκυμμένα στο χώμα. Εμείς είμασταν πολύ κατάπληκτοι για να κάνουμε το ίδιο κι έτσι μπορέσαμε να δούμε καλύτερα την πομπή από ψηλούς άντρες με ξυρισμένα κεφάλια και ντυμένους με μαύρες ρόμπες, μακριές ως τα νύχια τους, να βγαίνει από το Ελ Χάζνα, το παλάτι της Πέτρας. Οι άνθρωποι εκείνοι που έμοιαζαν με ιερείς κουβαλούσαν στους ώμους τους ένα φορείο, κάτω από τη χρυσοκέντητη, πετραδοστόλιστη τέντα του οποίου είδα να αναπαύεται ένας άντρας ντυμένος με την ίδια μαύρη μεταξωτή ρόμπα όπως και οι βαστάζοι του και ξυρισμένος με τον ίδιο τρόπο. Όμως εκεί που τα πρόσωπα των άλλων ήταν ανέκφραστα και τα μάτια τους άδεια σαν μάτια νεκρών, το πρόσωπο του άρχοντά τους το σημάδευε μια έκφραση απόλυτης περιφρόνησης για τους ανθρώπους που έβλεπε να τον προσκυνούν. Σεριανούσε δυο φλογερά, σχεδόν κόκκινα μάτια προς όλες τις κατευ-

θύνσεις σα να έψαχνε κάτι αλλά δεν μπορούσε να το βρει. Για μια στιγμή νόμισα ότι εκείνα τα διαπεραστικά άγρια μάτια είχαν καρφωθεί πάνω σε μένα και την Αμάρο, όμως σχεδόν αμέσως οι βαστάζοι έστρεψαν το φορείο προς την αντίθετη κατεύθυνση. Τότε σχημάτισα την ιδέα ότι ο Μαύρος Άρχοντας δεν είχε δει τίποτα...

»Όταν το φορείο με τους μαυροντυμένους ιερείς πέρασε και έφυγε, οι άνθρωποι σηκώθηκαν ξανά όρθιοι και γύρισαν στις δουλειές τους. Συνεχίσαμε το δρόμο μας χωρίς να έχουμε το κουράγιο ούτε να σκεφτούμε. Το μόνο μέρος στην Πέτρα που εξακολουθούσε να είναι όπως το θυμόμουν ήταν το Καραβάν Σαράι. Όπως σε όλες τις πόλεις του Δρόμου του Μεταξιού το μέρος όπου σταθμεύουν τα καραβάνια έσφιζε από ζωή, κίνηση και φωνές σε όλες τις γλώσσες αυτού του κόσμου. Σε όλες τις πόλεις του Δρόμου του Μεταξιού το Καραβάν Σαράι είναι ουδέτερο έδαφος μιας και εκεί ζουν σχεδόν μόνιμα άνθρωποι από όλες τις γωνιές του κόσμου κι έτσι οι νόμοι κάθε χώρας εφαρμόζονται πάντα πιο χαλαρά μέσα στα τείχη του όταν κλείσουν οι βαρειές πύλες. Εκεί ήταν που μάθαμε κατάπληκτοι ότι ο σκοτεινός άρχοντας που περιέφερε την περιφρόνησή του για τη Ροδόχρωμη Πόλη πάνω στο πλούσια στολισμένο φορείο του ήταν ο Άρχοντας Ιεκτάν. Κανείς δεν ήξερε ποιος ήταν

στην πραγματικότητα ή από ποιον ομιχλιασμένο τόπο είχε έρθει, για να εξουσιάσει την Πέτρα των Ναβαταίων.

«Στην αρχή ήταν σύμβουλος του Άρχοντα Βορία» μας είπε ο Φύλακας του Καραβάν Σαράι και από χρόνια καλός φίλος. «Όμως με τον καιρό ο Ναβαταίος φαινόταν όλο και λιγότερο, ενώ ανέθετε τις περισσότερες δουλειές της διακυβέρνησης στον Ιεκτάν. Ώσπου κάποια μέρα μάθαμε ότι ο Άρχοντας Βορία πέθανε από κάποια άγνωστη ασθένεια και Άρχοντας της χώρας έγινε ο Ιεκτάν. Ο κόσμος άρχισε τότε να ψιθυρίζει φοβισμένος ότι ο Ιεκτάν είχε έρθει από τον Αχέροντα, έναν τόπο μάγων ο οποίος απλώνει τις σκοτεινιές του κάπου στη Δύση και ο σκοπός του για την Πέτρα μόνον καλός δεν ήταν».

«Ο κόσμος δείχνει πολύ φοβισμένος» είπα, «τον προσκυνούν σα θεό».

«Προς το παρόν εμάς στο Καραβάν Σαράι μας έχει αφήσει ήσυχους. Καταλαβαίνει ότι από εμάς πηγάζει ο πλούτος που γεμίζει τις αποθήκες του. Ας ελπίσουμε ότι θα συνεχίσει έτσι».

»Εκείνη τη νύχτα η Αμάρο χόρεψε ξανά για μένα και μόνο όταν όλοι οι άλλοι άνθρωποι και τα ζώα είχαν πέσει για ύπνο. Ήταν η πιο σκοτεινή ώρα της νύχτας. Η μεγάλη φωτιά στη μέση της πλατείας έκαιγε ακόμα πετώντας σπίθες προς τα άστρα και η Αμάρο χόρευε ανάλα-

φρη σα φλόγα με πόδια που σχεδόν δεν άγγιζαν τις πλάκες του δαπέδου, χωρίς ντέφι να τη συνοδεύει, μη βγάζοντας σχεδόν κανέναν ήχο για να μην ξυπνήσουν οι άνθρωποι και καταστρέψουν την ιερή στιγμή.

»Χόρευε ακόμα η Αμάρο όταν ένας δυνατός άνεμος αναστάτωσε τη νύχτα κι ένας σεισμός τάραξε συθέμελα τα πέτρινα τείχη με κρότο σαν την καμπάνα του Αγγέλου του Θανάτου όταν καλεί τους νεκρούς στον Κάτω Κόσμο. Τότε ο άνεμος της νύχτας έφερε μαζί του μια μορφή που μόνο τα σκοτάδια θα μπορούσαν να γεννήσουν. Μαύρη ήταν σαν τον νυχτερινό ουρανό, σχεδόν άυλη, με μόνα φωτεινά σημεία δυο μάτια που πετούσαν κόκκινες καυτές αστραπές, λόγχες πύρινες που σκορπούσαν προς όλες τις κατευθύνσεις ζητώντας να πάρουν ψυχές. Η μορφή που οι άνθρωποι γνώριζαν ως άρχοντα Ιεκτάν άρχισε να πλησιάζει και τότε αναγνώρισα το ίδιο μαύρο πλάσμα που είχε βγει από το παλάτι της Ροδόχρωμης Πόλης το πρωί σκορπίζοντας το φόβο από άκρη σε άκρη. Τότε νόμιζα ότι ήταν η ιδέα μου. Όμως τώρα συνειδητοποιούσα ότι όχι μόνον μας είχε κοιτάξει αλλά είχε καρφώσει τα πυρωμένα μάτια του πάνω στην Αμάρο της ψυχής μου, σ' αυτήν μόνο από όλο το πλήθος.

»Το ίδιο έκανε και τώρα. Όμως τούτη τη φορά δεν ήταν ένα κάποιο βλέμμα, μία φευγαλέα ματιά. Η μορφή του είχε τώρα με τα χέρια απλωμένα προς το μέρος της σα να ήταν έτοιμος να την πάρει στην αγκαλιά του. Και η Αμάρο σα να ανταποκρινόταν σε ένα μυστικό κάλεσμα, που ο Άρχοντας Ιεκτάν είχε απευθύνει μόνο σ' αυτήν, σταμάτησε το χορό της και άρχισε να προχωρεί διστακτικά προς το μέρος του. Τα βήματά της ήταν αργά, σα να κινούνταν παρά τη θέλησή της και δε σταμάτησε μέχρι που έφτασε το μαύρο άρχοντα και τον άφησε να την τυλίξει στις αμέτρητες πτυχές του μανδύα του.

«Αμάρο!» ούρλιαξα σαν τρελός. «Αμάρο, μακριά απ' αυτόν! Είναι μάγος του Αχέροντα, δαίμονας της Αράλλου!..»

»Κάνω να πάω προς το μέρος της αγαπημένης μου, την οποία βλέπω να χάνεται για πάντα στα χέρια εκείνου του σκοτεινού δαίμονα, όμως έχω παραλύσει, τα πόδια μου δεν υπακούνε, τα μάτια του μάγου είναι καρφωμένα πάνω μου, μπαίνουν μέσα μου και με τρυπάνε σαν πυρωμένες βελόνες που ζητάνε να φτάσουν στην ψυχή μου. Δε με ένοιαζε πια για μένα όμως δεν εννοούσα να τον αφήσω να μου αρπάξει την Αμάρο, τουλάχιστον όσο ήμουν ζωντανός. Βρήκα μέσα μου μια δύναμη την οποία δεν ήξερα ότι είχα, ξέφυγα από την παράλυση και ρίχτηκα στον Άρχοντα Ιεκτάν. Δεν τον έφτασα ποτέ. Το μόνο που είδα ήταν μια κόκκινη λάμψη, μια αστραπή τόσο βίαιη, που με πέταξε μακριά και με έστειλε να κυλι-

στώ πολλές φορές στις πέτρες του δαπέδου.

«Μακριά θνητέ!» άκουσα μια βροντή να αντηχεί στα τείχη του Καραβάν Σαράι. «Η γυναίκα είναι δική μου, όπως κάθε άλλη γυναίκα σ' αυτήν την πόλη και σένα φοβερή θα είναι η τιμωρία σου επειδή τόλμησες να μου αντισταθείς!»

»Ο Μάγος Ιεκτάν σήκωσε το χέρι και η κατακόκκινη αχτίδα που πετάχτηκε από αυτό καρφώθηκε στο στήθος μου σαν πολεμικό ακόντιο σε μάχη. Είδα το πουκάμισό μου να μαυρίζει στο μέρος της καρδιάς σα να καιγόταν αφήνοντας ένα βρωμερό μαύρο καπνό να υψώνεται στη νύχτα. Μετά είδα την αγαπημένη μορφή της Αμάρο που είχα χαράξει πάνω στην καρδιά μου με τα ανεξάληπτα στίγματα το Ανάμ να ζωντανεύει με ανίερη ζωή, να μεγαλώνει πέρα από τις ανθρώπινες φυσιολογικές διαστάσεις, να φωτίζεται και να ακτινοβολεί με μια κατακόκκινη αρρωστημένη λάμψη. Η μορφή υψώθηκε από πάνω μου σαν τον Άγγελο του Θανάτου και άρχισε τον πιο μανιασμένο οργιαστικό χορό γεμίζοντας τον αέρα με τα ουρλιαχτά όλων των χαμένων ψυχών που ο μάγος αφέντης της είχε οδηγήσει στο χαμό. Κύματα πόνου άρχισαν να διαπερνούν το κορμί μου από άκρη σ' άκρη, κοφτερά μαχαίρια χώθηκαν στη σάρκα μου και με κάρφωσαν στο δάπεδο. Ο πόνος δυνάμωσε ολοένα, έγινε πιο οξύς, πιο διαπεραστικός, μέχρι που

με κυρίευσε ολότελα και γω δεν μπορούσα να τον αντέξω άλλο. Όμως συνέχιζε ανελέητος να με καίει και να με ξεσχίζει, μέχρι που ο Θεός επιτέλους με λυπήθηκε και με έρριξε στα πυκνά ευεργετικά σκοτάδια της αναισθησίας. Λίγο πριν χάσω τον κόσμο της νύχτας και των κακών μάγων, από το μυαλό μου πέρασε μια σκέψη τρελή. Όλη αυτήν την ώρα του μαρτυρίου μου η Αμάρο χαμένη και τυλιγμένη στο μαύρο μανδύα του μάγου δεν είχε βγάλει από το στόμα της ούτε μια λέξη...

»Εκείνη τη νύχτα στο Καραβάν Σαράι της Πέτρας των Ναβαταίων δεν έχασα μόνο την Αμάρο της ψυχής μου, έχασα την ίδια μου τη ζωή. Κάθε νύχτα από τότε, ο δαίμονας που ο Άρχοντας Ιεκτάν είχε φυλακίσει στο τατουάζ με το οποίο είχα στιγματίσει το σώμα μου για πάντα σε μια στιγμή αγάπης τρελής, ελευθερωνόταν από τα δεσμά που τον περιόριζαν την ημέρα και άρχιζε να με βασανίζει με πόνους αβάσταχτους, οράματα εφιαλτικά και άγρια σπαρακτικά ουρλιαχτά. Το χειρότερο από όλα όμως ήταν ότι ο βασανιστής δαίμονας μου είχε τη μορφή της γυναίκας που αγάπησα και αγαπούσα ακόμα. Προσπάθησα να απαλλαγώ από αυτόν, δοκίμασα τα πάντα για να γλυτώσω από τις φονικές αρπάγες του. Κατέφυγα για ένα διάστημα ακόμα και στο μαύρο λωτό και τα άλλα δηλητήρια των τεχνητών παραδείσων. Έφτασα στο σημείο να εθιστώ, για

έναν καιρό μου είχαν γίνει απαραίτητα, τα είχα ανάγκη σαν το νερό ή τον αέρα. Ήρθε εποχή που θα μπορούσα να σκοτώσω προκειμένου να βρω τη δόση της τεχνητής και ψεύτικης σωτηρίας. Μέχρι που κατάλαβα ότι η μόνη σωτηρία μου θα ήταν να βάλω ένα τέλος στην άθλια ζωή μου, που δεν ήταν πια ζωή έτσι όπως είχε καταντήσει. Μια υπερβολική δόση πορφυρού λωτού και η ψυχή μου θα ταξίδευε για τα αιώνια σκοτάδια του Άλλου Κόσμου. Αλλά δεν είχα το κουράγιο. Ίσως να ήταν η κρυμμένη μου φύση του Τραγουδιστή που δε μ' άφησε να πεθάνω, που μου έδωσε το κουράγιο να ξεφύγω από τον εθισμό των δηλητηρίων εκείνων, τα οποία δεν είχαν τίποτα να ζηλέψουν από το δαίμονα της καταδίκης μου. Εκείνος βέβαια ήταν πάντα εκεί και παραμόνευε αδυσώπητος στα σκοτάδια για να με βασανίσει. Ώσπου έφτασα στο Ναγράν...»

Από εκείνη τη νύχτα που ο Αρχιτραγουδιστής έδιωξε το δαίμονα, ο Φάρον άρχισε να ελπίζει ότι το μαρτύριό του θα έπαιρνε τέλος. Οι νύχτες που ακολούθησαν αυτή του Ξυπνήματος περνούσαν ήρεμες, ο Φάρον δεν ταραζόταν από εφιάλτες και οράματα ενώ το τατουάζ στο στήθος του έμοιαζε να μην είναι τίποτα περισσότερο από ένα απλό τατουάζ. Ο Οδηγός κοιμόταν ήρεμος και ανενόχλητος μέχρι το πρωί.

Τις ημέρες εκείνες οι Αρχιτραγουδιστές οδήγησαν το καραβάνι των επιζώντων της Βαραγκάλ, που τους περίμενε στρατοπεδευμένο έξω από τα τείχη του Ναγράν, προς τη Δύση μέσα από την απέραντη πεδιάδα της Φεργκάνα. Προορισμός τους ήταν η Αυτοκρατορία της Σελεγκά με τις μεγάλες πολυάνθρωπες πόλεις όπου θα μπορούσαν να κρύβονται πολλοί Τραγουδιστές. Ακόμα ο ατέλειωτος Δρόμος του Μεταξιού, τον οποίο ακολουθούσαν, ήταν σπαρμένος με αναρίθμητες άλλες πόλεις κι έτσι ώσπου να φτάσει το καραβάνι στη Σελεγκά ίσως και να διπλασιαζόταν σε αριθμό και μέγεθος. Ο Οδηγός είχε προσαρμοστεί εύκολα στη νομαδική ζωή του καραβανιού εφόσον η δουλειά του πριν το Ξύπνημα ήταν να οδηγεί τα καραβάνια του Μεταξιού, αλλά ακόμη και εξαιτίας του χαρίσματός του να οδηγεί τα ζώα της αρχαίας πατρίδας. «Γι' αυτό έγινα οδηγός στο Δρόμο του Μεταξιού» έλεγε. «Πάντα είχα τον τρόπο μου με τα ζώα, όμως δεν ήξερα γιατί».

Με τον καιρό έγινε αυτός ο Οδηγός του καραβανιού. Τις νύχτες όταν το καραβάνι στρατοπέδευε στην πεδιάδα οι Τραγουδιστές μαζεύονταν γύρω από τις φωτιές για να διηγηθούν ιστορίες της αξέχαστης χώρας τους την οποία κανείς δεν αποκαλούσε χαμένη. Τότε ο παγωμένος νυχτερινός αέρας της στέπας γέμιζε με τραγούδια αρχαία, φτιαγμένα απ' αν-

θρώπους νεκρούς εδώ και αιώνες, τα οποία υψώνονταν για να χαιρετήσουν τα άστρα. Ο Φάρον ένωνε τη φωνή του μ' αυτές των συμπατριωτών του και για πρώτη φορά ένιωσε μέσα του τι σημαίνει στην πραγματικότητα να ανήκεις κάπου, να έχεις οικογένεια, λαό, πατρίδα, έστω κι αν αυτή κοιτόταν τώρα κάτω από απροσμέτρητους όγκους θάλασσας. Τότε ο Φάρον μιλούσε και για την αγάπη της ζωής του, την όμορφη χορεύτρια που χόρευε σαν πυρκαγιά και που τώρα πια είχε πέσει στα χέρια του Μάγου Ιεκτάν στην Πέτρα των Ναβαταίων και είχε χαθεί για πάντα. Μιλούσε ο Φάρον για την Αμάρο της ψυχής του, για πρώτη φορά από τότε που την έχασε, χωρίς να τον τρυπάει πια ο παλιός πόνος.

Ωστόσο, όσο ήρεμος και γαληνεμένος ήταν ο Φάρον εκείνες τις μέρες τόσο βαρύς και σκεφτικός έδειχνε ο Αρχιτραγουδιστής. Ο Σράμαν τον παρακολουθούσε κάθε μέρα να μένει μόνος του ώρες πολλές, με μια σκοτεινή έκφραση απλωμένη στο πρόσωπο και μπορούσε σχεδόν να φανταστεί τις μαύρες σκέψεις που τριγύριζαν στο μυαλό του σαν τα όρνια στην έρημο. Τα λόγια του ήταν μετρημένα. Μιλούσε μόνο όταν ήταν απαραίτητο και τις περισσότερες φορές έπρεπε πρώτα να του απευθύνει άλλος το λόγο για να ανοίξει το στόμα του. Παρ' όλο που εκτελούσε όλα τα καθήκοντά του ως Αρχιτραγουδιστής ο Σράμαν έ-

βλεπε ότι ο Άρχοντάς τους βρισκόταν στην πραγματικότητα κάπου πολύ μακριά από την πεδιάδα της Φεργκάνα. Τις νύχτες όταν καθόταν με τους άλλους Τραγουδιστές γύρω από τη φωτιά οι ιστορίες που διηγόταν ήταν μαύρες και σκοτεινές ενώ τις περισσότερες φορές είχαν τέλος τραγικό. Ακόμα, την ώρα των τραγουδιών ο Αρχιτραγουδιστής ήταν εκείνος που άνοιγε τον κύκλο, όμως τραγουδούσε μακρόσυρτα βαριά τραγούδια πιο πολύ όμοια με μοιρολόγια και θρήνους για πράγματα και ανθρώπους χαμένους στα σκοτάδια των καιρών εδώ και αιώνες. Οι άλλοι, ακούγοντας τη παλιά γνωστή θαυμάσια φωνή του Άρχοντά τους πιο βαριά από ποτέ, μαύρη και σκοτεινή σαν το κενό ανάμεσα στα άστρα, μπορούσαν σχεδόν να νιώσουν παγωμένους ανέμους να σαρώνουν τη στέπα και ρίγη παγωμένα να διαπερνούν τη ραχοκοκκαλιά τους.

Και όταν οι άνθρωποι του καραβανιού έπεφταν για ύπνο, ο Αρχιτραγουδιστής έμενε άγρυπνος με τα μάτια στραμένα προς τον ουρανό σα να προσπαθούσε να μετρήσει τα άστρα ή να διαβάσει σ' αυτά κάποιο κρυμμένο μήνυμα. Άλλες φορές πάλι, νύχτα βαθιά, όταν νόμιζε ότι δεν υπήρχε κανείς ξύπνιος σε όλον τον καταυλισμό να τον βαρύνει με την παρουσία του, ο Αρχιτραγουδιστής έμενε μόνος κοντά στη φωτιά που έκαιγε ακόμα και βυθιζόταν στο διάβασμα αρχαίων παπύρων κίτρινων

από τους καιρούς και γεμάτων από τα ιερογλυφικά των Αρχιτραγουδιστών της χαμένης Βαραγκάλ. Ο Σράμαν τα παρακολουθούσε όλα αυτά, ακόμα και τη νύχτα, κι άρχισε έτσι να ανησυχεί. Και ανησύχησε ακόμα περισσότερο όταν άκουσε τους Τραγουδιστές να ψιθυρίζουν μεταξύ τους και να λένε ότι ο Αρχιτραγουδιστής τους έμοιαζε εκείνες τις μέρες να μην είναι του κόσμου τούτου. Παρ' όλο που βρισκόταν μαζί τους όλες τις ώρες και έκανε πάντα το καθήκον του, στα μάτια τους φάνταζε παράξενος, το φέρσιμό του αλλόκοτο.

«Δεν είναι στα καλά του» έλεγαν. «Φέρεται σαν ξένος, σαν αλλοπαρμένος». «Οι ιστορίες του μας μαυρίζουν την ψυχή και τραγουδάει συνέχεια κάτι τραγούδια σα μοιρολόγια».

«Ενώ παλιά ήταν άλλος άνθρωπος. Τραγουδούσε και ζωντάνευε η νύχτα με μια φωνή πραγματικό θαύμα σταλμένο από το Θεό».

«Πάνε αυτά. Ποιος ξέρει τί θα του μαύρισε την ψυχή».

Ο Σράμαν άκουγε τους Τραγουδιστές να σχολιάζουν, έβλεπε την κατάσταση του Αρχιτραγουδιστή και η ανησυχία του έγινε φόβος. Οι άνθρωποι είχαν δίκιο. Ο Αρχιτραγουδιστής έμοιαζε άλλος άνθρωπος από αυτόν που γνώριζαν μια ζωή. Έρχονταν φορές που ο Σράμαν έφτανε να αναρωτιέται μην τυχόν ο δαίμονας του Μάγου Ιεκτάν είχε εγκαταλείψει τον Φάρον και καταδίωκε τον Αρχιτραγουδιστή. Γιατί

τώρα πια ο Σράμαν είχε συνειδητοποιήσει ότι κάτι πολύ σοβαρό συνέβαινε στον Άρχοντα τους αλλιώς δε θα φερόταν σα να ζούσε σε άλλον κόσμο. Η περιπέτεια που είχε ο Σράμαν με το Σασβάτι τον μάγο είχε φέρει τους δυο Άρχοντες τόσο κοντά ώστε ο Σράμαν μπορούσε να νιώσει σχεδόν ολοκάθαρα τις μαύρες σκέψεις που βασάνιζαν τον μεγαλύτερο άντρα. Ο Σράμαν ήταν σίγουρος ότι αυτές οι σκέψεις είχαν άμεση σχέση με την ασφάλεια και το μέλλον της ίδιας της φυλής των Τραγουδιστών. Τίποτα άλλο δεν θα μπορούσε να έχει κάνει τον Αρχιτραγουδιστή να φέρεται τόσο παράξενα.

Έτσι μια νύχτα όταν οι ιστορίες και τα τραγούδια γύρω από τη φωτιά είχαν τελειώσει και οι άλλοι Τραγουδιστές πέσαν για ύπνο, ο Σράμαν πλησίασε τον Αρχιτραγουδιστή, ο οποίος για μια ακόμη νύχτα αγρυπνούσε μελετώντας τον ουρανό.

«Τι σε απασχολεί;» είπε χωρίς περιστροφές αφού κάθισε σταυροπόδι δίπλα του. Ο άλλος δεν απάντησε αμέσως.

«Δεν ξέρω αν πρέπει αν μιλήσω» είπε.

«Σ' εμένα;» απόρησε ο Σράμαν κοιτώντας τον Αρχιτραγουδιστή στα μάτια. Σε μένα δεν ξέρεις αν πρέπει να μιλήσεις;»

Εκείνος αντιγύρισε το βλέμμα του Σράμαν και είπε: «Δίκιο έχεις. Άλλωστε νομίζω ότι είναι καιρός να το πω... Φοβάμαι».

Πριν καν προλάβει ο Σράμαν να καλοσκεφτεί τα λόγια του Αρχιτραγουδιστή η νύχτα αναστατώθηκε από μια σειρά άγρια βραχνά ουρλιαχτά, γεμάτα πίκρα και απόγνωση, τα οποία έσχισαν το πέπλο της νυχτερινής σιωπής αναστατώνοντας το καραβάνι. Ο Αρχιτραγουδιστής σηκώθηκε όρθιος και στράφηκε προς την κατεύθυνση από όπου έρχονταν οι απελπισμένες κραυγές.

«Αυτό φοβάμαι» είπε στον Σράμαν που στεκόταν κατάπληκτος δίπλα του. Από μια σκηνή φάνηκε να ορμάει η άσπρη μορφή ενός ανθρώπου σε απόγνωση και να τρέχει προς το τίποτα με όλη του τη δύναμη γεμίζοντας ταυτόχρονα τον αέρα με άγριες φωνές. Όμως οι δυο Αρχιτραγουδιστές απόμειναν να κοιτάζουν το κόκκινο αχτινοβόλο αερικό που χύθηκε πίσω από τη μικρή εκείνη αδύναμη μορφή ορμητικό σαν τον ανεμοστρόβιλο που σαρώνει τις στέπες. Είχε το σχήμα και τη μορφή γυναίκας με μακριά μαλλιά που ανέμιζαν σαν κακόβουλα ερπετά ενώ σπίθες φλόγας πετάγονταν από τα κόκκινα πυρωμένα μάτια της.

«Ο δαίμονας;» κατάφερε να ψιθυρίσει ο Σράμαν.

«Αυτός» είπε ο Αρχιτραγουδιστής βαρειά. «Ξαναγύρισε πιο άγριος και πιο αδυσώπητος από ποτέ».

«Και ο Οδηγός; Δεν μπορείς να τον βοηθήσεις;» ρώτησε ο Σράμαν με φωνή που έτρεμε.

«Όχι δεν μπορώ. Τα άστρα έχουν φύγει από τη σωστή θέση και τα μάγια του τραγουδιού που έδιωξαν το δαίμονα στο Ναγράν λύθηκαν».

Ο Αρχιτραγουδιστής αναστέναξε: «Μόνο ο ίδιος ο Οδηγός μπορεί να τον καταστρέψει για πάντα. Εμείς δεν έχουμε άλλη δυνατότητα παρά να σταθούμε δίπλα του».

Ο Σράμαν δεν περίμενε να ακούσει τι άλλο θα έλεγε ο Αρχιτραγουδιστής. Έτρεξε προς την κατεύθυνση όπου είχε χαθεί ο Φάρον μαζί με μερικούς άλλους Τραγουδιστές. Τον έφτασαν και τον άρπαξαν πριν χαθεί για πάντα μέσα στην απεραντοσύνη της νυχτωμένης πεδιάδας, όμως δεν μπόρεσαν να τον κρατήσουν. Μόλις οι άνθρωποι έβαλαν τα χέρια τους πάνω στον Φάρον χτυπήθηκαν ξαφνικά από μια δύναμη ορμητική, δυνατή, σαν κύμα μανιασμένης θάλασσας. Μερικοί έπεσαν από τη δύναμη του χτυπήματος, αρκετοί όμως έμειναν όρθιοι, ανάμεσά τους και ο Σράμαν.

«Μακριά από μένα!» ούρλιαξε ο Φάρον με βραχνή φωνή η οποία σε τίποτα δεν θύμιζε ανθρώπινη. «Μη μ' αγγίζετε! Ξέρω ποιος είναι ο μόνος τρόπος για να γλυτώσω!» Οι πατριώτες του Οδηγού τον είδαν να σηκώνει το χέρι του κι από κάτω να αστράφτει η πλατιά λάμα ενός μικρού σπαθιού. Με το άλλο χέρι έσχισε το ρούχο του από πάνω ως κάτω αφήνοντας να προβάλλει στο φως των άστρων και στον

κρύο αέρα το ανεξάλληπτο τατουάζ του Ανάμ που σκορπούσε φλογισμένο κακόβουλες πυρωμένες σπίθες προς όλο το μαύρο κόσμο. Ο Σράμαν είδε τον Φάρον έτοιμο να βυθίσει το μικρό σπαθί στο στήθος του όπου δέσποζε η άγρια κατακόκκινη μορφή του τατουάζ, μετά γύρισε κατά το δαίμονα και τον είδε να εξακολουθεί να στροβιλίζεται πάνω από τα κεφάλια τους μολύνοντας τον αέρα της ερήμου με τις άσχημες δυσωδίες των πανάρχαιων τάφων από όπου ήρθε σ' αυτόν τον κόσμο. Ο Σράμαν πήρε την απόφασή του. Άρχισε να τραγουδάει το τραγούδι με το οποίο ο Αρχιτραγουδιστής είχε διώξει το δαίμονα στο Ναγράν. Η βαθιά σκοτεινή φωνή του μελλοντικού Αρχιτραγουδιστή απλώθηκε και αγκάλιασε την πεδιάδα και για λίγες στιγμές εξαφανίστηκαν οι αρχαίες δυσωδίες, η κόκκινη οπτασία που αιωρούνταν στο φως των άστρων άρχισε να ξεθωριάζει ενώ το οπλισμένο με φονικό σπαθί χέρι του Φάρον έμεινε μετέωρο στον αέρα. Όμως όταν πέρασαν οι λίγες στιγμές ο δαίμονας άστραψε ξανά με τις κόκκινες ματωβαμμένες αστραπές του και ο Φάρον ακούστηκε να φωνάζει: «Μόνον ο Θάνατος!»

«Κάλεσε τα ζώα σου Οδηγέ!» ακούστηκε τότε μια άλλη δυνατή φωνή να διαπερνά τη νύχτα. «Κάλεσε τα ζώα σου για να σωθείς!»

Ο Σράμαν στράφηκε προς το μέρος της φωνής και έμεινε να κοιτάει. Ποτέ δεν είχε δει

τον Αρχιτραγουδιστή έτσι· ψηλός και σκοτεινός ερχόταν προς το μέρος τους με γρήγορα βήματα γεμάτος με τον αέρα της εξουσίας ενός πραγματικού Άρχοντα της Βαραγκάλ ενώ η όψη του σε τίποτα δε θύμιζε τον καταβεβλημένο από τις σκέψεις άνθρωπο που ο Σράμαν έβλεπε τις περασμένες μέρες. Ο Φάρον έμεινε για λίγο να κοιτάζει τον Αρχιτραγουδιστή που τον αντίκρυζε επιβλητικός και δυνατός σαν ημίθεος, μετά άνοιξε το στόμα του και ένα τραγούδι άρχισε να υφαίνει τα μεταξένια πέπλα του πάνω από τον κόσμο.

Απλώθηκε και απλώθηκε το τραγούδι μέχρι τα πέρατα της γης και ακόμα πιο πέρα από αυτά, βυθίστηκε στο βαθύ Ωκεανό της Ανατολής, έφτασε μέχρι τον μαύρο σκοτεινό βυθό του, εκεί όπου αναπαυόταν εδώ και χίλια χρόνια η αρχαία Βαραγκάλ. Μετά, το τραγούδι άπλωσε τα φτερά του στην απέραντη θεοσκότεινη άβυσσο του χρόνου εκεί όπου δεν υπάρχουν πόνοι, λύπες και στεναγμοί. Τώρα το τραγούδι ήταν πιο δυνατό, είχε ενισχυθεί από άλλες φωνές, θαυμαστές, εξαίσιες στις οποίες προστέθηκε πιο μεγαλόπρεπη από όλες, η φωνή του Αρχιτραγουδιστή, καθάρια κρυστάλλινη, ατόφιο αναλυτό χρυσάφι. Ένα κάλεσμα ήταν το τραγούδι και ταξίδεψε στο χρόνο, στην εποχή πριν τον Κατακλυσμό, όταν ακόμα η Βαραγκάλ υψωνόταν πάνω από τα κύματα και χαιρετούσε τον ήλιο. Εκεί χώθη-

κε στα παρθένα δάση της Ηπείρου, πέταξε πάνω από κρυμμένες στα σύννεφα σκεπασμένες από αιώνια χιόνια βουνοκορφές, καταπράσινες πεδιάδες που διατρέχονταν από μακριούς απέραντους ποταμούς και βρήκε στο τέλος τα ζώα, πλήθη ολόκληρα από αυτά σκορπισμένα σε όλες τις γωνιές της χώρας. Το τραγούδι τους πρόσφερε το κάλεσμά του. Και τα ζώα της αρχαίας χώρας ανταποκρίθηκαν.

Εκείνη τη νύχτα η πεδιάδα της Φεργκάνα είδε θαύματα πολλά. Οι Τραγουδιστές της αρχαίας Βαραγκάλ έψελναν ακόμα το Τραγούδι των Ζώων ακίνητοι, βυθισμένοι σε έκσταση. Τότε ο αγέρας της νύχτας αναδεύτηκε βίαια και κύματα φωτός εισβάλλαν στη σκοτεινιά από πύλες αόρατες.

Άυλες μορφές πλασμάτων, χαμένων στα βάθη του χρόνου, πέρασαν στον κόσμο αυτόν και όρμησαν ακάθεκτα ενάντια στον κόκκινο δαίμονα της πυρκαγιάς που μολύνει τον κόσμο με τις ανίερες λάμψεις του. Πέσαν πάνω στο δαίμονα οι φωτεινές ψυχές των πανάρχαιων ζώων, εισβάλαν στην άυλη υφή του και τον κυρίευσαν ενώ δυνατά σφυρίγματα πλημμύρισαν το στερέωμα επιθανάτιες κραυγές ενός πλάσματος απάνθρωπου το οποίο ήταν ώρα να ξαναγυρίσει στις μαύρες αβύσσους του άπειρου κακού που το είχε γεννήσει. Ο δαίμονας προσπάθησε να αντισταθεί. Μάταια όμως.

Γιατί οι ψυχές των ζώων της Βαραγκάλ δεν του άφησαν δρόμο διαφυγής.

Εκεί, στη μέση της νυχτωμένης χώρας, οι ψυχές των ζώων από τη χαμένη ήπειρο, κάτω από τους ήχους του τραγουδιού του Καλέσματος νίκησαν ολοκληρωτικά το δαίμονα της Αράλλου που ο Άρχοντας Ιεκτάν από τον Αχέροντα είχε στείλει για να καταδιώξει τον Οδηγό τους. Ενώθηκαν οι ψυχές μαζί του, έλιωσαν μέσα του απορροφώντας όλη του τη δύναμη ώσπου μια ψηλή λυγερή κολώνα απόλυτο καθάριο φως υψώθηκε προς το απέραντο άπειρο των άστρων. Υψωνόταν και υψωνόταν για αρκετή ώρα όσο διαρκούσε το τραγούδι, ώσπου οι φωνές που είχαν ενωθεί μ' αυτήν του Οδηγού σταμάτησαν η μια μετά την άλλη. Τελευταία αποσύρθηκε η φωνή του Αρχιτραγουδιστή αφήνοντας τον Οδηγό να τελειώσει μόνος του το έργο του Καλέσματος. Ώσπου σταμάτησε κι αυτός και απόμεινε να κοιτάει μαζί με τους άλλους πατριώτες του τη φωτεινή στήλη να ανεβαίνει και να χάνεται στους απέραντους αστροσπαρμένους ουρανούς.

Η νύχτα είχε ξαναβρεί την πανάρχαιη ηρεμία της τώρα που οι δυνάμεις οι οποίες εξουσίαζαν τους κόσμους και το χρόνο είχαν ξαναβρεί την ισορροπία τους. Οι Τραγουδιστές είχαν αποτραβηχτεί στις σκηνές τους και προσπαθούσαν να αναπληρώσουν τις δυνάμεις που είχαν χάσει στην πάλη με το δαίμονα ταξι-

δεύοντας στη Χώρα του Ύπνου. Ανάμεσα τους ήταν και ο Φάρον, κατάκοπος, εξαντλημένος αλλά ελεύθερος πια από το αρχαίο κακό που τον κυνηγούσε εδώ και χρόνια, κοιμόταν τώρα ήρεμος και γαλήνιος σα να μην είχε συμβεί τίποτα πριν από λίγη ώρα έξω στην πεδιάδα. Ωστόσο ακόμα και τούτη την ώρα της γαλήνης κάποιοι αγρυπνούσαν.

«Τα ήξερες όλα» είπε ο Σράμαν στον Αρχιτραγουδιστή, με το πρόσωπο του γεμάτο βαθιές σκιές που δεν οφείλονταν μόνο στους πυρσούς. «Γιατί δεν τα είπες στον Οδηγό; Θα ήταν προετοιμασμένος».

«Δεν ήμουν σίγουρος ότι ο δαίμονας θα ερχόταν ξανά τούτη τη νύχτα», απάντησε ο Αρχιτραγουδιστής, «οι περγαμηνές που έδειχναν τις θέσεις των άστρων ήταν πολύ παλιές. Μπορεί να έκαναν λάθος και δεν ήθελα να ρίξω τον Οδηγό σε τέτοια αγωνία μετά από όσα είχε περάσει».

«Είχες δίκιο» είπε ο Σράμαν. «Είσαι ο πιο σπουδαίος Αρχιτραγουδιστής στην ιστορία της φυλής μας. Παρ' όλα αυτά εγώ... για μια στιγμή εκεί έξω νόμισα...» Η φωνή του έτρεμε. Έσκυψε το κεφάλι χωρίς να μπορεί να συνεχίσει. Ο Αρχιτραγουδιστής ήρθε να καθίσει κοντά στον Σράμαν και έβαλε το χέρι στον ώμο του, ένα χέρι παρηγοριάς.

«Εκεί έξω εσύ έκανες ότι θα έκανε ένας αληθινός Αρχιτραγουδιστής» του είπε. Και συ-

νέχισε: «Το τραγούδι σου εξασθένησε αρκετά το δαίμονα και έτσι μπόρεσε ο Οδηγός να θυμηθεί ότι έπρεπε να καλέσει τα Ζώα, αν ήθελε να σωθεί».

«Θέλεις να πεις ότι έκανα καλά;» είπε ο Σράμαν με φωνή γεμάτη ελπίδα.

«Έκανες πολύ καλά. Και τώρα ας πάμε και μεις για ύπνο γιατί αν συνεχίσουμε έτσι θα μας βρει ο ήλιος».

Και με τα λόγια αυτά σηκώθηκε και άρχισε να σβήνει τους πυρσούς.

ΔΩΣΤΕ ΤΑ DATA ΣΤΟ ΛΑΟ

του Θανάση Βέμπου

Τούτο είναι το τρίτο διήγημα του Θανάση Βέμπου που δημοσιεύουμε στην ανθολογία μας (τα προηγούμενα στους τόμους Νο 26 και Νο 29) και φυσικά θ' ακολουθήσουν κι άλλα.

Γιατί ο συγγραφέας, σύμφωνα με τη γνώμη των... ειδικών, είναι ο γνησιότερος μέχρι στιγμής εκφραστής του κυβερνοπάνκ στην Ελλάδα, το είδος δηλαδή της ΕΦ που συγκεντρώνει από χρόνο σε χρόνο όλο και περισσότερους φανατικούς αναγνώστες.

Περιττεύουν λοιπόν τα πολλά λόγια. Με τον Θανάση Βέμπο στο... τιμόνι του διηγήματος είναι εξασφαλισμένη η περιπέτεια στον ωκεανό των ούλτρα-μπάιτς!

Μ.Β.

«Αν θέλεις μια εικόνα του μέλλοντος, φαντάσου μια μπότα να τσαλαπατάει το πρόσωπο ενός ανθρώπου —για πάντα».

Τζωρτζ Όργουελ — «1984»

Ο θόρυβος από τις δεκάδες αμφίδρομες τηλεοράσεις ερχόταν από το ανοιχτό παράθυρο σαν ένας απόμακρος ορυμαγδός, ανακατεμένος με ανθρώπινους ήχους φωνών, το χαμηλόσυχνο βουητό των ηλεκτρικών αυτοκινήτων στην λεωφόρο και τους εξαερισμούς των αιρ-κοντίσιον των απέναντι πολυκατοικιών.

Τα καλοκαίρια είναι πια αισθητά θερμότερα. Ας είναι καλά το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Παρά την αποπνικτική ζέστη, είχα ανοίξει διάπλατα το παράθυρο κι είχα κλείσει τον κλιματισμό. Έχω καλύτερη έμπνευση όταν κάνει ζέστη. Η ψυχρή μυρωδιά του ανακυκλωμένου αέρα μου τη δίνει.

Σκούπισα τον ιδρώτα από το μέτωπό μου,

ήπια μια γουλιά φτηνό ουίσκυ από το ποτήρι πλάι μου και πίεσα μερικά πλήκτρα. Πάντα δουλεύω με πληκτρολόγιο. Ποτέ με μονάδες αναγνώρισης φωνής. Μου τη δίνουν κι αυτές.

Το κομπιούτερ έκανε scrolling στα αρχεία με το κοινό όνομα «Info». Φόρτωσα το πρόγραμμα knowbot. Κατόπιν έγειρα πίσω στην περιστρεφόμενη καρέκλα και άναψα ένα τσιγάρο. Ο γαλαζωπός καπνός κάλυψε για μια στιγμή την οθόνη και τα λευκά γράμματα τρεμόπαιξαν για λίγο σαν τα όνειρα που χάνονται ένα κλάσμα του δευτερολέπτου πριν το πρωινό ξύπνημα. Είχα μαζέψει αρκετές πληροφορίες. Όχι όμως αρκετά αρκετές. Το παλιομοδίτικο ψηφιακό ρολόι στο ράφι της βιβλιοθήκης έδειχνε 12:45 μμ. Αν εργαζόμουν στο φόρτε μου, μπορούσα να τελειώσω ένα προκαταρκτικό προσχέδιο του αφιερώματος σε μιάμιση ώρα, το πολύ δύο και μετά θα έκλεβα μερικές ώρες ύπνο. Το επόμενο πρωινό ήταν σημαντικό. Έπρεπε να κάνω καλή δουλειά, ακόμα κι αν αυτό μεταφραζόταν σε γερό ξενύχτι. Σήκωσα τους ώμους. Έτσι κι αλλιώς δεν θα ήταν η πρώτη φορά.

Έπιασα δουλειά. Έκοβα κι έρραβα κομμάτια κειμένου, σαν τον έμπειρο χτίστη που υπολογίζει με το μάτι του πού πρέπει να μπει το συγκεκριμένο τούβλο για να φτιαχτεί ένας γερός τοίχος.

Πρέπει να είχε περάσει μισή ώρα, όταν η

Τάνια φάνηκε στην πόρτα του γραφείου. Πιό πολύ την ένιωσα παρά την άκουσα. Θα πρέπει να στεκόταν εκεί κανά-δυο λεπτά. Σήκωσα το βλέμμα μου. Λένε ότι οι άνθρωποι αλλάζουν όταν παντρεύονται. Ίσως. Δεν ξέρω για τον εαυτό μου. Όμως σίγουρα η Τάνια είχε αλλάξει. Όταν την γνώρισα ήταν μια χυμώδης κοπέλα με πλούσια αφράτα καστανά μαλλιά που γελούσε συνέχεια. Έξι χρόνια μετά το γάμο μας, είχε πάρει δεκαπέντε κιλά, τα μαλλιά της είχαν χάσει την λάμψη τους και χαμογελούσε σπάνια. Φυσικά δεν της είπα τίποτα. Άλλωστε δεν είχε νόημα. Έπρεπε να αποφύγω ακόμη έναν καυγά, τώρα μάλιστα που έπρεπε να αφιερώσω όλη μου την ενέργεια στην προκαταρκτική αναφορά για την Info, την εταιρία εμπορίας πληροφοριών, μια από τις πιο ελπιδοφόρες επιχειρήσεις της ελληνικής οικονομίας. Η Τάνια μίλησε βραχνά.

«Ξέρεις τι ώρα είναι;»

Ξανακοίταξα το ρολόι.

«Περασμένα μεσάνυχτα».

«Κοντεύει μία η ώρα. Δεν έχεις σκοπό να έρθεις για ύπνο;».

Αναστέναξα.

«Πρέπει να τελειώσω την προκαταρκτική αναφορά».

Ήταν η σειρά της Τάνιας να αναστενάξει.

«Αν αφιέρωνες λίγο περισσότερο από το χρόνο σου σε μένα, θα ήμουν η πιο ευτυχισμέ-

νη γυναίκα του κόσμου».

Δεν είχα σταματήσει να πληκτρολογώ. Η στιχομυθία που θα ακολουθούσε ήταν τόσο προβλέψιμη που κάλλιστα μπορούσα να σκέφτομαι, να γράφω και να μιλάω.

«Ακόμα κι αν στον αφιέρωνα, πάλι θα ήθελες κάτι περισσότερο».

Με αγριοκοίταξε. Τώρα θα άρχιζε το γνωστό τροπάρι.

«Δεν θυμάμαι πότε ήταν η τελευταία φορά που βγήκαμε έξω βράδυ, έστω και με φίλους. Κάθε βράδυ κλείνεσαι στο γραφείο σου και γράφεις σ' αυτό το καταραμένο PC με τις ώρες».

«Δεν είναι PC. Είναι έξυπνος επεξεργαστής με βαθμό αμφιδρομίας 5», είπα, περισσότερο για να πω κάτι παρά για να φέρω αντίδραση.

Η Τάνια ξέσπασε απρόσμενα.

«Σταμάτα πια να με δουλεύεις! Είσαι ένας αδιάφορος υποκριτής που καμώνεσαι πως μ' αγαπάς, με νοιάζεσαι και με φροντίζεις, ενώ το μόνο σ' ενδιαφέρει είναι τα κωλοαρχεία σου και τα κωλορεπορτάζ σου! Πες μου πότε πήγαμε για τελευταία φορά διακοπές».

«Το '12», είπα στην τύχη.

«Ήταν το '11 άχρηστε! Εκτός αν τότε πήγες με καμμιάν από τις τσούλες που γνωρίζεις στα «επαγγελματικά» σου ταξίδια και στις επιτόπιες έρευνές σου στο Δακτύλιο. Όσο για τις

δικές μας... τι διακοπές ήταν κι αυτές; Αξιομνημόνευτες! Μετά από γκρίνια τριών μηνών, μια βδομάδα στην Άνδρο, σε ένα άθλιο ξενοδοχείο με σένα να ροχαλίζεις τα βράδυα, τις κατσαρίδες να αρμενίζουν στο ταβάνι, τις βρύσες να τρέχουν, την τουαλέτα να μη λειτουργεί και τα τζάμια να τρίζουν από τα κωλοφορτηγά που περνούσαν στο δρόμο! Χώρια η θάλασσα που ήταν πηγμένη στα φύκια από τον ευτροφισμό. Σπουδαίες διακοπές...»

Προσπάθησα να κατευνάσω τα πνεύματα.

«Έλα τώρα Τάνια. Αφού το ξέρεις πόσο είμαι μπλεγμένος με αυτά τα ρεπορτάζ. Χρειάζεται πολλή δουλειά και...»

«Σκασίλα μου για τις δουλειές σου. Δεν ξέρεις πως η ανταμοιβή για την καλή δουλειά είναι ακόμα περισσότερη δουλειά;»

Το ήξερα και δεν είπα τίποτα. Άλλωστε το είχα πάρει απόφαση. Την έβρισκα κιόλας.

«Σκοτώνεσαι κάθε φορά για κάτι κι όταν το τελειώσεις αναλαμβάνεις κάτι ακόμα πιο δύσκολο και πιο χρονοβόρο. Δεν πάει άλλο αυτή η κατάσταση».

Το ύφος της άλλαξε. Τώρα μια υποψία λαγνείας φάνηκε πίσω από τα ξεπλυμένα μάτια της. Ήταν όμως τόσο βαθιά θαμμένη που δε μου έκανε καμιά εντύπωση.

«Τουλάχιστον έλα κάνε μου παρέα στο κρεβάτι. Γιατί δεν έρχεσαι;».

Δεν είπα τίποτα. Εκείνη συνέχισε κουνώντας το κεφάλι.

«Δε σε συμφέρει να απαντήσεις. Με θεωρείς ένα κομμάτι κρέας που πηδάς αραιά και που, πιο πολύ από καθήκον, από υποχρέωση».

«Τι σε πειράζει; Συζυγικά καθήκοντα δεν τα λένε;»

Γούρλωσε τα μάτια της.

«Έχω ανάγκες παλιοεγωιστή! Τις οποίες δεν φαίνεται να καταλαβαίνεις! Ποτέ σου δεν τις κατάλαβες».

Είχε πάρει φόρα. Τώρα φώναζε.

«Ποτέ σου δεν με κατάλαβες. Ποτέ σου δεν με φρόντισες. Ποτέ σου δε με αγάπησες πραγματικά...»

Δεν πήγαινε άλλο. Εκτός του ότι ήθελα να δουλέψω, αυτή η τελευταία φράση με είχε χτυπήσει κατευθείαν στο καλάμι. Το μυαλό μου σαρώθηκε από μια αστραπή λευκοπυρωμένης οργής. Σηκώθηκα όρθιος, σπρώχνοντας την καρέκλα. Τώρα ήταν η σειρά μου να φωνάξω.

«Κοίτα να δεις, θα σου πω δυο κουβέντες! Έχω δουλειά και δεν σκοπεύω να κοιμηθώ μέχρι να την τελειώσω! Και φυσικά για κοκό ούτε κουβέντα να γίνεται. Έχω πιο σημαντικά πράγματα να κάνω. Τράβα να κοιμηθείς και παράτα με ήσυχο».

Την κοίταξα με ένα ύφος που πρέπει να την τρόμαξε για τα καλά. Ήμουν γενικά ήσυχος

αλλά αλλίμονο σε όποιον με ενοχλούσε. Το ύφος της Τάνιας έγινε παθητικό, μισοκακόμοιρο. Άρχισε τα κλαψουρίσματα.

«Το ξέρω ότι δεν με γουστάρεις πια. Αλλά δεν πειράζει. Έτσι κι αλλιώς ποτέ σου δεν ήσουν καλός στο κρεβάτι».

«Δεν είμαι πια κανένας έφηβος για να με ενοχλούν οι προσβολές σου. Πάρε κανένα αγγούρι από το ψυγείο και βολέψου. Και τώρα άδειαζέ μου τη γωνιά. Σβέλτα!»

Άνοιξε το στόμα της για να πει κάτι. Κατόπιν μετάνιωσε και βγήκε από το γραφείο βροντώντας την πόρτα πίσω της. Επικράτησε σιγή. Μόνο το βουητό από τις τηλεοράσεις και τους εξαερισμούς ακουγόταν από το ανοιχτό παράθυρο.

Άναψα άλλο ένα τσιγάρο. Κάθησα για μερικά λεπτά καπνίζοντας ενώ ο κέρσορας αναβόσβηνε στην οθόνη.

Από όλα όσα είχε πει, ένα μόνο είχε μείνει: «Ποτέ σου δεν με αγάπησες».

Ποτέ μου δεν είχα αγαπήσει καμία. Κι αυτό ποτέ δεν με είχε ενοχλήσει. Όμως τώρα κάτι είχε κάνει κλικ μέσα μου.

Απόδιωξα τα φαντάσματα των αναμνήσεων. Ήπια μια γουλιά ουίσκυ και στρώθηκα στη δουλειά.

Όταν πήγα για ύπνο, δυο ώρες, δέκα τσιγάρα και κάμποσο ουίσκι αργότερα, ήμουν ζα-

λισμένος, κουρασμένος και άδειος. Ρύθμισα το οικιακό εμπειροσύστημα για έγερση και προετοιμασία πρωινού στις οχτώ, χαμήλωσα το αίρ κοντίσιον στο μίνιμουμ, ήπια μια κάψουλα μαντενόλ, και έπεσα στο κρεβάτι δίπλα στην Τάνια. Εκείνη καμώθηκε ότι κοιμόταν. Όμως είμαι σίγουρος ότι ήταν ξύπνια. Δεν έδωσα σημασία και ξάπλωσα ανάσκελα με τα χέρια πίσω από το κεφάλι. Τα ελαφρά φθορίζοντα σχέδια στο ταβάνι απεικόνιζαν σήμερα τα φυλλώματα ενός τροπικού δάσους. Τα ηχεία του οικιακού εμπειροσυστήματος μετέδιδαν μια περίεργη ημι-μουσική αρμονία στα όρια της ακουστότητας. Χαλάρωσα.

Πριν βυθιστώ σε έναν βαθύ ύπνο, άκουσα πάλι την φράση της Τάνιας να κουδουνίζει στο μυαλό μου, σαν απόηχος από μια βροντή καταιγίδας:

«Ποτέ σου δεν με αγάπησες».

Ο ουρανός της Αθήνας έμοιαζε με το πρόσωπο ενός πτώματος σε ψυγείο νεκροθαλάμου και ο ορίζοντας χανόταν μέσα στην αιθαλομίχλη. Ο άρρωστος ήλιος λαμπύριζε αμυδρά πίσω από ένα γκριζωπό παραπέτασμα. Το ψηφιακό μάτριξ στην απέναντι πολυκατοικία έδειχνε ότι οι τιμές των ρύπων κυμαίνονταν σε υψηλά επίπεδα, αλλά δεν ήταν απαραίτητη η χρήση μασκόφιλτρου. Πάλι καλά.

Το κεφάλι μου πονούσε ελαφρά κι ένιωθα

τα βλέφαρά μου ήταν τουλάχιστον δέκα κιλά το καθένα. Οι σπόνδυλοί μου έτριξαν δυνατά. Μίσησα ακόμα μια φορά όλους εκείνους τους «πρωινούς τύπους» για τους οποίους οχτώ η ώρα είναι ήδη μεσημέρι. Έβλεπα το κρεβάτι όπως ο διψασμένος βλέπει έναν αντικατοπτρισμό με γάργαρα νερά, καταμεσίς στην έρημο. Η Τάνια δεν είχε ξυπνήσει ακόμα. Το εμπειροσύστημα είχε ετοιμάσει πρωινό από χυλό υδατανθράκων, συνθετικό χυμό πορτοκάλι και καφέ. Έφαγα βιαστικά, ψάχνοντας με το τηλεκοντρόλ το κανάλι videotext στην τοιχοτηλεόραση.

Προσπέρασα τις στήλες των βαρετών εσωτερικών πολιτικών ειδήσεων, πέρασα βιαστικά τα πλάνα από την ινδική εισβολή στη Μυανμάρ, τις ανταποκρίσεις των εμπορικών συνομιλιών ΕΟΚ-Δακτυλίου στο Μπρουνέι και έπεσα διάνα. Ήταν μια είδηση για την Info.

«Ανακοινώσεις από το τμήμα R&D της Info αναφέρουν ότι η εταιρία βρίσκεται στα πρόθυρα να κυκλοφορήσει στην αγορά το τελευταίο της δημιούργημα: το επαναστατικό info-control, ένα είδος έξυπνου τηλεκοντρόλ με προγράμματα δομημένων knowbot, με το οποίο ο χρήστης θα είναι σε θέση να διασταυρώνει ποικίλες πληροφορίες από τα δίκτυα δεδομένων και να δημιουργεί δικές του οργανωμένες δομές, για δική του ωφέλεια και ευχαρίστηση».

Παλιοκερατάδες! Πλησίαζαν πολύ κοντά. Ίσως να ήταν θέμα εβδομάδων. Όλα εξαρτώνταν πια από το πόσο καλή προετοιμασία είχα κάνει. Ήπια όσο καφέ είχε απομείνει, έρριξα τα υπολείμματα του χυλού στον βιοανακυκλωτή της κουζίνας, πήρα την τσάντα μου κι έφυγα.

Η Τάνια κοιμόταν ακόμα. Τι ανάγκη είχε. Θα ξυπνούσε κατά τις δώδεκα και μετά θα στρωνόταν με τις ώρες στο βιντεοτηλέφωνο κουτσομπολεύοντας με τις φίλες της. Έλεγε ότι έψαχνε για δουλειά μέσα από το JOBNET, το εθνικό δίκτυο εξεύρεσης εργασίας, αλλά δεν ήταν και πολύ αποφασισμένη. Έτσι κι αλλιώς, 27 % ανεργία στον ενεργό πληθυσμό ήταν κάτι που σε αποκάρδιωνε.

Βγαίνοντας στο δρόμο, ο ζεστός αέρας με χτύπησε καταπρόσωπο μαζί με μπόχα από καυσαέρια, αναθυμιάσεις ελαττωματικών συσσωρευτών ηλεκτρικών αυτοκινήτων και βρώμα από μισοσαπισμένα σκουπίδια. Τα γράμματα που έτρεχαν στο ψηφιακό μάτριξ πληροφορούσαν το κοινό ότι η θερμοκρασία θα έφτανε σήμερα στους 34 βαθμούς. Κι ήταν ακόμα αρχές Μαΐου...

Κατευθύνθηκα προς το σταθμό του μετρό. Σαν μισοσβησμένη εγγραφή σε δισκέτα, η φράση της Τάνιας αχνόφεξε για λίγο στο μυαλό μου προτού με ξυπνήσει μια και καλή ο θόρυβος ενός σαραβαλιασμένου παμπάλαιου

πούλμαν που αγκομαχούσε στη λεωφόρο, φίσκα με πρόσφυγες που πήγαιναν για δουλειά.

«Ποτέ σου δεν με αγάπησες...».

Κατέβηκα στο Σύνταγμα και προχώρησα προς τα γραφεία των «Μεσημβρινών Νέων». Πλήθη από Τούρκους πρόσφυγες είχαν κατασκηνώσει στο πεζοδρόμιο και έψηναν φαγητά σε φωτιές. Μωρά έκλαιγαν, πανάσχημες γυναίκες με μαντήλες με κοιτούσαν με τρόμο ανάμικτο με μίσος, ενώ μελαμψοί άντρες κάπνιζαν χασίς. Φουκαράδες. Είχαν κατακλύσει την Ελλάδα όταν οι ισλαμιστές ανέλαβαν την εξουσία στη γειτονική χώρα πριν δέκα χρόνια. Κακομοίρηδες. Όταν τελειώσει η απεργία των αστυνομικών ούτε ψύλλος στον κόρφο τους.

Η εφημερίδα ήταν ένα μελίσσι που βούιζε 24 ώρες το 24ωρο. Τα *«Μεσημβρινά Νέα»* ήταν η πρώτη που πέρασε από το τυπωμένο χαρτί σε καθαρά ηλεκτρονική μορφή μέσω δικτύων. Και η εφημερίδα με τους περισσότερους αναγνώστες στην ελληνική επικράτεια. Προσπέρασα τους πάνοπλους ιδιωτικούς μπάτσους στην είσοδο που με χαιρέτησαν με νεύμα του κεφαλιού και πέρασα τυπικά μέσα από τον ανιχνευτή μετάλλων και εκρηκτικών. Άνθρωποι πηγαινοέρχονταν στους διαδρόμους, τηλέφωνα χτυπούσαν, οθόνες τρεμόπαιζαν, κοπέλες χτυπούσαν με μανία πληκτρολόγια και ά-

ντρες φώναζαν μπροστά σε μικρόφωνα βιντεοτηλεφώνων. Στον διάδρομο κόντεψα να πέσω πάνω στο φίλο μου το Γιώργο που εργαζόταν στο αστυνομικό ρεπορτάζ. Μόλις με είδε χαμογέλασε.

«Μοιάζεις σαν να συνήλθες από μαστούρα Πάνο. Οι κύκλοι γύρω από τα μάτια σου θυμίζουν τους δακτύλιους του Κρόνου. Τι έκανες πάλι χτες το βράδυ;»

«Δούλευα».

Χαμογέλασε συνωμοτικά.

«Άστα αυτά τώρα! Ποιός ξέρει σε τι επιχειρηματικά πάρτυ ξεσάλωνες. Πού είχες πάει; Στην εκδήλωση της Cyber-Giga;»

Δεν είχα και πολλή όρεξη για κουβέντα. Μίλησα βαρυστημένα.

«Δούλευα μέχρι τις 3 το πρωί. Έχω ραντεβού με τον Κέρβερο».

Ο Γιώργος σήκωσε τους ώμους.

«Ας το πιστέψω. Πάντως αν δεν πήγες στην Cyber-Giga εσύ έχασες. Έγινε λέει της κακομοίρας. Είχαν φέρει και κάτι φωτομοντέλα από το πρακτορείο Femme Fatale, έτσι μου είπε ο Κώστας από το ατελιέ που πήγε. Κάτι θεογκόμενες να σου φύγει το καφάσι. Και μοίραζαν και κάψουλες Ευφορίας. Και πολύ σωστή μουσική. Είχαν φέρει τον V-J του «Flex». Αν δεν πήγες είσαι βλάκας. Ό,τι έπρεπε για σωστές δημόσιες σχέσεις και όχι μόνο. Και ο Κώστας είπε...».

Δεν είχα όρεξη για πολλά πολλά.

«Κοίτα Γιώργο, έχω ραντεβού με τον Κέρβερο. Θα μου τα διηγηθείς όλα στην καφετέρια αργότερα...»

«Καλά ντε! Έχεις πάρει τη δουλειά σου πολύ στα σοβαρά. Χαλάρωσε και λίγο. Πήγαινε σε καμμιά από τις εκδηλώσεις. Και δεν χρειάζεται να πάρεις και την Τάνια μαζί σου. Να κανονίσουμε μια μέρα να πάμε οι δυό μας».

Θυμήθηκα την Τάνια. Θα έπρεπε να κοιμάται ακόμα. Ψέλλισα κάτι κοινότυπο και προχώρησα στο διάδρομο. Ο Γιώργος απομακρύνθηκε με το χαρακτηριστικό κρεμανταλάδικο βήμα του.

Ο Κέρβερος σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος, πήρε σοβαρό ύφος και ρώτησε κοιτάζοντάς με κατάματα.

«Και ποιά είναι τα στοιχεία που υποστηρίζουν την άποψή σας κ. Φιλίππου;»

Κι αυτός προβλέψιμος. Μέχρι την παραμικρότερη έκφραση του προσώπου του. Απολαμβάνοντας την κάθε στιγμή, ξετρύπωσα τη δισκέτα από την τσάντα μου.

«Εδώ μέσα κ. διευθυντά υπάρχουν όλα τα σημεία που θα αναπτυχθούν σε ένα πλήρες αφιέρωμα το οποίο μπορεί να καλύψει τέσσερεις συνέχειες στο κυριακάτικο φύλλο»

«Τέσσερεις συνέχειες; Σίγουρα θα αστειεύεστε κ. Φιλίππου. Αντιλαμβάνεστε τι

διαφημιστική κάλυψη πρέπει να υπάρξει;»

«Καθόλου. Δεν έχετε παρά να του ρίξετε μια ματιά».

«Είμαι όλος μάτια».

Έχωσα τη δισκέτα στη σχισμή του κομπιούτερ και πίεσα μερικά πλήκτρα. Η εντοιχισμένη οθόνη φωτίστηκε και μετά τα προκαταρκτικά, έκανα πρόσβαση στο αρχείο.

Τα κείμενα περνούσαν με ταχύτητα ανάγνωσης. Ο Κέρβερος άρχισε να διαβάζει το κείμενο. Είχα πλαισιώσει έξυπνα το κείμενο με ολογραφίες τοποθετημένες στα κατάλληλα σημεία, διαγράμματα που είχα καταστρώσει μαζεύοντας στοιχεία από εταιρικές τράπεζες δεδομένων και πολύχρωμα γραφήματα που έμοιαζαν με σουρρεαλιστικά σχήματα.

Πέρασαν δέκα λεπτά. Στα κλεφτά έρριχνα ματιές στη στεγνή φάτσα του Κέρβερου. Κάθε φορά το ύφος του γινόταν λιγότερο ψυχρό. Τελικά ο πάγος δεν έλειωσε ολοκληρωτικά, αλλά η πείρα μου έλεγε ότι ο κ. διευθυντής κοιτούσε το κείμενο όπως ένας πιτσιρικάς κοιτά τούρτες με σοκολάτα πίσω από τη βιτρίνα του ζαχαροπλαστείου. Με λαιμαργία, αλλά ξέροντας ότι δεν μπορεί να τις καταβροχθίσει. Βέβαια η πολύχρονη πείρα του δεν είχε επιτρέψει να εξατμιστεί τελείως η εξωτερική μάσκα παγωμένης απάθειας.

«Χμμμ, καθόλου άσχημα», είπε ο Κέρβερος.

Αυτό ήταν. Όταν έλεγε «καθόλου άσχημα», ήταν τρισευτυχισμένος. Διαφορετικά θα μου είχε ήδη δείξει την πόρτα.

Βγήκα από το πρόγραμμα. Έβγαλα τη δισκέτα και την έχωσα στην τσάντα μου.

«Όπως βλέπετε λοιπόν κ. διευθυντά, έχω καταστρώσει όλα τα highlights που θα επιτρέψουν τη δημιουργία ενός αφιερώματος σε τέσσερεις», τόνισα τη λέξη, «συνέχειες στο κυριακάτικο φύλλο, το οποίο θα ξεσκεπάζει ολόκληρη αυτή την κίνηση η οποία αναμένεται να μετατρέψει τη μορφή του καθεστώτος της διακίνησης πληροφοριών, τολμώ να πω σε παγκόσμια κλίμακα».

Ο Κέρβερος έβγαλε τα παλιομοδίτικα γυαλιά του και τα σκούπισε. Σπανίως τα έβγαζε. Από πίσω τους κρύβονταν δυο γκρίζα μάτια χαμένα σε ένα λαβύρινθο από ρυτίδες.

«Θα μου επιτρέψετε να διαφωνήσω μερικώς κ. Φιλίππου. Όπως σας είπα η δομή του θέματος δεν είναι καθόλου άσχημη, αλλά σας τόνισα από την αρχή ότι η έκταση του αφιερώματος θα εξαρτηθεί άμεσα από τη διαφημιστική ανταπόκριση. Θα πρέπει να πούμε στο μάρκετινγκ να διεξάγει μια προκαταρκτική έρευνα στο διαφημιστικό δίκτυο και να μας δώσει τους δείκτες της αναμενόμενης αναγνωσιμότητας με βάση τις παραμέτρους πρόκλησης ενδιαφέροντος. Κλίμακες Μακκόυ-Στιούαρτ και τα σχετικά. Αλλά δεν είναι δική σας αρμο-

διότητα. Απλώς φροντίστε να ενημερώσετε σχετικά τη διεύθυνση μάρκετινγκ».

Πίεσε μερικά πλήκτρα στο ενσωματωμένο στο γραφείο του πληκτρολόγιο. Ξαναφόρεσε τα γυαλιά του και με κοίταξε σοβαρά.

«Όσο για το αν αυτή η ιστορία θα μετατρέψει τη μορφή του καθεστώτος της διακίνησης πληροφοριών σε παγκόσμια κλίμακα, επιτρέψτε μου να αμφιβάλλω».

Καταδέχτηκε να μου χαρίσει ένα από τα σπάνια χαμόγελά του. Τα χείλη του δεν κουνήθηκαν σχεδόν καθόλου. Κοίταξε το ρολόι του.

«Έτσι κι αλλιώς τα πολλά λόγια είναι φτώχεια κ. Φιλίππου. Και ο χρόνος είναι χρήμα. Μέχρι το βράδυ θα σας ειδοποιήσω με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο για το τελικό ΟΚ. Και τώρα να με συγχωρείτε γιατί έχω επείγοντα ραντεβού».

Σηκώθηκα όρθιος, πήρα την τσάντα μου και έφυγα. Ένιωθα σαν ήρωας. Μέσα σε δέκα λεπτά τον είχα πείσει. Κάτι που δεν είχε γίνει ποτέ μέσα στα δέκα χρόνια που εργαζόμουν στα *«Μεσημβρινά Νέα»*.

«Και που λες», είπε ο Γιώργος ρουφώντας μια γουλιά εσπρέσσο, «η ξανθιά ήταν ντυμένη μόνο με ιριδίζουσες πούλιες! Ακούς εκεί! Και χόρευε σαν φίδι πάνω στην πίστα κάτω από τα υπεριώδη στρόμπο. Κι από κάτω να γίνεται χαμός. Οι πούλιες ήταν από έξυπνο πλαστικό

και γίνονταν πότε διάφανες, πότε πράσινες, πότε κόκκινες και πότε χρυσαφιές. Αυτοί οι Κινέζοι δεν πιάνονται πια! Φέτος πρέπει να φορεθούν πολύ....»

Ο Γιώργος είχε βαλθεί να μου διηγείται χαρτί και καλαμάρι ό,τι είχε συμβεί χτες το βράδυ στην εκδήλωση της Cyber-Giga. Ό,τι δηλαδή είχε ακούσει από τον Κώστα. Πού να είχε πάει κι αυτός εκεί. Σχεδόν δεν άκουγα τι μου έλεγε. Κάπνιζα ρεμβάζοντας το πανόραμα της ανοιξιάτικης Αθήνας χαμένο μέσα στην αιθαλομίχλη. Πίσω από το πολωμένο αλεξίσφαιρο τζάμι του πανοραμικού παράθυρου της καφετέριας στον 28ο όροφο και τα καχεκτικά φυτά στις γλάστρες του πρεβαζιού, διακρίνονταν ένα χαλί από πολυκατοικίες που έφταναν μέχρι την άκρη του ορίζοντα. Πιο δεξιά φαινόταν-δεν φαινόταν το ημιδιαφανές προστατευτικό κάλυμμα της Ακρόπολης. Ογκώδεις ουρανοξύστες ξεπετάγονταν από το χαλί των πολυκατοικιών σαν μονολιθικά σκιάχτρα, σαν μαυρειδεροί γίγαντες.

Το νέφος ήταν καθημερινή υπόθεση τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια. Παρά το μετρό, τα ηλεκτρικά αυτοκίνητα και τα δρακόντεια μέτρα ελέγχου των βιομηχανικών καυσαερίων, ο καπνός από τα νοικοκυριά ενός εκατομμυρίου προσφύγων στις απέραντες παραγκουπόλεις του Έλαιώνα, των ανατολικών συνοικιών και στους πρόποδες της Πάρνηθας, δη-

μιουργούσαν ένα παχύ κάλυμμα που σπανίως διαλυόταν, ακόμα κι όταν φυσούσε.

«Μέσα στον κόσμο γυρνούσαν γυμνόστηθες με δίσκους τίγκα στις κάψουλες Ευφορίας», συνέχιζε ο Γιώργος. «Και άντε μετά να μην πάρεις εσύ αυτό που σου προσφέρουν... Έι μ' ακούς; Ακούς τι σου λέω;»

Φύσηξα τον καπνό του τσιγάρου μου.

«Όχι δεν ακούω τίποτα. Ακούω μόνο το όνομά μου στην τηλεόραση και βλέπω το άρθρο μου στο επόμενο κυριακάτικο με κάτι γράμματα να —με το συμπάθειο. Και τότε όλες οι γκόμενες που μου περιγράφεις θα με περιμένουν εμένα ανάσκελα με τα πόδια ανοιχτά σαν ψαλίδι...»

Έσβησα το τσιγάρο χαμογελώντας χαιρέκακα.

«Μη σε νοιάζει όμως, θα σου κρατάω ό,τι περισσεύει».

Η έκφραση του Γιώργου ήταν δυσπιστία πασπαλισμένη με μια μικρή πρέζα σαρκασμού.

«Κι αν επιτρέπεται, ποιές θα είναι αυτές οι φοβερές αποκαλύψεις που ετοιμάζεις Πάνο;»

Έκανα μια παύση απολαμβάνοντας την σιωπηλή αμηχανία του άλλου. Κατόπιν άνοιξα το πορτοφόλι μου κι έβγαλα μερικές πιστωτικές κάρτες.

«Ξέρεις τι είναι αυτά εδώ;»

«Hypercard της Βαλκανικής Τράπεζας, έξυ-

πνη κάρτα της Interstatus Inc, κάρτα ευθανασίας-νοσηλείας, και κάρτα οικονομικών συναλλαγών. Έχω κι εγώ απ' αυτές. Και λοιπόν;»

Ξανάβαλα τις κάρτες στο πορτοφόλι και χαμογέλασα.

«Ποτέ σου δεν θα φτάσεις ψηλά Γιώργο. Αλλά δεν φταις εσύ, είναι θέμα γονιδίων. Η ευφυΐα, ξέρεις, είναι βασικά κληρονομική»

«Για πες μου λοιπόν εσύ κ. Γονότυπε», είπε ο Γιώργος με μια χροιά εκνευρισμού στη φωνή του. «Τι δουλειά έχουν μερικές κοινές κάρτες με το φοβερό και τρομερό σου ρεπορτάζ;»

Πήρα βαθιά αναπνοή.

«Μάθημα πρώτον: η επιτυχία έγκειται στον αποτελεσματικό συνδυασμό ήδη υπαρχόντων στοιχείων με τρόπο που κανείς δεν είχε σκεφτεί προηγουμένως»

«Ο Κολόμβος θα πρέπει να στο έχει πει αυτό. Παρακάτω».

«Κάθε μέρα, δισεκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον πλανήτη πραγματοποιούν συναλλαγές, αγορές, πωλήσεις, οικονομικές πράξεις, πληρώνουν φόρους, διόδια, πρόστιμα, τηλεφωνούν, ψωνίζουν και παίζουν στο χρηματιστήριο. Το 90 % αυτών των πράξεων στον πολιτισμένο κόσμο πραγματοποιείται με κάρτες. Οι οποίες τα τελευταία είκοσι χρόνια έχουν γίνει κάτι παραπάνω από έξυπνες. Τουλάχιστον περισσότερο από σένα. Για πες μου, όταν πή-

γαινε η πρώην γυναίκα σου να ψωνίσει στο σούπερμάρκετ, πλήρωνε με κάρτα, έτσι;»

«Ναι. Κι εγώ μετά πλήρωνα τα φέσια της».

«Εγώ εξακολουθώ να το κάνω. Όταν θες να τηλεφωνήσεις, χρησιμοποιείς έξυπνη κάρτα. Όταν πληρώνεις την εφορία χρησιμοποιείς κάρτα. Όταν θες να αγοράσεις ηλεκτρισμό για το αυτοκίνητό σου χρησιμοποιείς κάρτα. Όταν θες να πάρεις ποτό στα κλαμπ που μου περιγράφεις και σου τρέχουν τα σάλια, χρησιμοποιείς κάρτα. Όταν σε πάνε στο νοσοκομείο, χτύπα ξύλο, όλα τα στοιχεία που αφορούν την υγεία σου βρίσκονται σε μια κάρτα την οποία επεξεργάζονται τα νοσοκομειακά εμπειροσυστήματα. Κι όταν ψάχνεις για στοιχεία στις τράπεζες δεδομένων για τα ξεφτιλισμένα σου ρεπορτάζ, χρησιμοποιείς την ειδική σου κάρτα δημοσιογραφικής πρόσβασης στα αστυνομικά αρχεία».

«Για προχώρα παρακάτω. Ωραία τα λες»

«Και πού είσαι ακόμα. Το χρήμα έχει μετατραπεί σε πληροφορίες και οι πληροφορίες είναι χρήμα. Και ο κόσμος έχει γεμίσει από δίκτυα που αλληλοσυμπλέκονται κι έχουνε καταντήσει ένα κουβάρι από μπερδεμένα νήματα. Και το μπέρδεμα συνεχίζεται. Εκατομμύρια χιλιόμετρα από οπτικές ίνες περνούν στο υπέδαφος, οι αιθέρες έχουν τιγκάρει από ροές δεδομένων που με 300.000 χλμ το δευτερόλεπτο παλινδρομούν σε γη και διάστημα, τρα-

κάρουν σε γεωστατικούς δορυφόρους και καταλήγουν σε τερματικά επεξεργασίας στην άλλη άκρη της Γης».

«Πολύ λυρική περιγραφή».

Τον αγριοκοίταξα και συνέχισα.

«Έχει περάσει ποτέ από το μυαλουδάκι σου ότι τα τελευταία είκοσι χρόνια τουλάχιστον, υπάρχει μια τρομακτική δωρεάν προσφορά κάθε είδους πληροφοριών στις βιομηχανίες, στις εμπορικές επιχειρήσεις, στις μεγάλες πολυεθνικές, στην αστυνομία, στην εφορία και στις εταιρίες μάρκετινγκ;»

«Δωρεάν;»

«Φυσικά. Όταν αγοράζεις φυτίνη από το σουπερμάρκετ, πληρώνεις μεν την τιμή του προϊόντος αλλά εσύ δεν πληρώνεσαι για τις πληροφορίες που αποκτά το σουπερμάρκετ από την κάρτα σου!»

«Τι εννοείς;»

«Εννοώ ότι αγοράζοντας τη φυτίνη Σκατολίν ταυτόχρονα —χωρίς να το ξέρεις και χωρίς φυσικά να σε πληρώσουν γι αυτό— δίνεις πληροφορίες για το είδος του προϊόντος που χρησιμοποιείς, τη μάρκα του, το βάρος του, το γεγονός ότι προτιμάς την Σκατολίν αντί την Κουραδέξ, τη στιγμή της αγοράς, την πληροφορία για το χώρο που έμεινε κενός στο ράφι του σουπερμάρκετ, το όνομά σου, τη διεύθυνσή σου, και κατ’επέκταση το οικογενειακό σου εισόδημα κι ένα σωρό άλλα που δεν μου έρχο-

νται, αλλά που μπορώ να σου πω αν χρειαστεί. Όλες αυτές οι πληροφορίες καταχωρούνται στις μνήμες του κομπιούτερ της εταιρίας που έχει το σουπερμάρκετ. Κι αν αγοράζεις συχνά από εκεί η εταιρία μπορεί να φτιάξει ένα εκπληκτικά λεπτομερές προφίλ του τρόπου ζωής σου, των καταναλωτικών σου συνηθειών και των προτιμήσεών σου σχετικά με ταξίδια, αναψυχή, σεξουαλική ζωή, τα πάντα».

«Καλό αυτό, δεν τό'χα σκεφτεί ποτέ».

«Ο περισσότερος κόσμος δεν το 'χει σκεφτεί. Αλλά ακόμα και οι εταιρίες δεν έχουν υπολογίσει τις επιπτώσεις του σε ολόκληρη την έκτασή τους. Τα χρησιμοποιούν για αποτελεσματικότερη διαφήμιση —για να ξέρουν ποιόν θα ενοχλήσουν με τις διαφημίσεις τους και σε ποιό βαθμό. Όμως, στη σημερινή εποχή τίποτα δεν πάει μόνο του. Θυμήσου τα δίκτυα που σου έλεγα. Μια εταιρία, θα μπορούσε κάνοντας την κατάλληλη έρευνα σε δεκάδες ετερόκλητες τράπεζες δεδομένων να ανακαλύψει για την προσωπική σου ζωή στοιχεία που ούτε κι εσύ ο ίδιος τα ξέρεις. Π.χ. να αρνηθεί την πρόσληψή σου ή την ασφάλισή σου αν ανακαλύψει ότι είσαι πότης, ή ότι καπνίζεις, ή ότι είσαι φορέας του AIDS, ή ότι έχεις χοληστερίνη, ή είσαι ομοφυλόφιλος, ή ότι ξενυχτάς τα βράδυα. Ανακαλύπτει τα αδύνατα σημεία σου, ή έστω αυτά που θεωρούνται κοινωνικές αδυναμίες. Τις πληροφορίες αυ-

τές εσύ της πρόσφερες τζάμπα, ή μάλλον τις περισσότερες φορές, πληρώνοντας κι από πάνω!»

«Μια στιγμή. Εννοείς δηλαδή ότι η εφορία μπορεί να μάθει έτσι αν αγοράζω τα τάδε προϊόντα κι έτσι να έχει στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι το εισόδημά μου είναι μεγαλύτερο;»

«Αυτό είναι ένα πολύ απλό παράδειγμα. Και όχι μόνο η εφορία αλλά και η αστυνομία μπορεί να ανακαλύψει σε ποιόν τηλεφώνησες και πότε με την κάρτα σου, να ελέγξει πού έβαλες βενζίνη, πού ακριβώς πήγες χάρη στα συστήματα λειτουργίας των «έξυπνων» δρόμων, τι ώρα πήγες σπίτι σου από την κάρτα εισόδου κι ένα σωρό άλλα πράγματα. Και μαγειρεύοντας τα στοιχεία να σε τυλίξει, αν το θεωρήσει σκόπιμο ή αν της έχεις μπει στο ρουθούνι. Αυτό να το έχεις υπ'όψιν σου όταν κάνεις τον καμπόσο στους μπάτσους κι όταν κοκορεύεσαι για τις δημοσιογραφικές σου διασυνδέσεις με τον υπόκοσμο και την αλβανική Μαφία».

Ο Γιώργος έξυσε το κεφάλι του.

«Ο Μεγάλος Αδελφός δηλαδή από την ανάποδη. Μια διάχυτη μορφή παρακολούθησης και κατάργηση της ιδιωτικής ζωής».

Χαμογέλασα.

«Το γιν και το γιανγκ. Το «1984» του Όργουελ δεν συνέβη ποτέ εξαιτίας της υπερβο-

λικής διάχυσης και αποκέντρωσης των πληροφοριών. Όμως η υπερβολική διάχυση των πληροφοριών και η ελεύθερη διακίνησή τους θα φέρει τελικά το αντίθετο αποτέλεσμα. Την κυριαρχία αμέτρητων Μεγάλων Αδελφών, τους οποίους κανείς δεν μπορεί να εξολοθρεύσει. Η μάλλον μιας Λερναίας Ύδρας που της κόβεις ένα κεφάλι και άλλα δέκα ξεφυτρώνουν. Και το κακό είναι ότι η παγκόσμια οικονομία κατά συνέπεια και η κοινωνία έχουν διαβεί το κατώφλι της πληροφοριοποίησης σε βαθμό χωρίς επιστροφή. Τα δίκτυα παίζουν πολύ μεγαλύτερο ρόλο απ'όσο έχουμε φανταστεί».

«Δώσε μου ένα τσιγάρο»

Ανάψαμε κι οι δυο τσιγάρο και καπνίσαμε σιωπηλά για ένα περίπου λεπτό. Είπα:

«Ολα αυτά είναι σε μεγάλο βαθμό θεωρητικά και δεν τα έχω σκεφτεί μόνον εγώ. Κοίταξε, είναι αλήθεια ότι ο κόσμος βαδίζει προς αυτή την κατεύθυνση και ότι θεωρητικά μπορείς να μάθεις ό,τι πληροφορία θέλεις για οποιονδήποτε, αλλά στην πράξη υπάρχουν δυσκολίες. Τα δίκτυα είναι σε μεγάλο βαθμό στεγανά. Υπάρχουν κώδικες πρόσβασης, φράγματα ασφαλείας, δικλείδες και συστήματα fail-safe που εμποδίζουν όποιον πανούργο χάκερ προσπαθεί να διεισδύσει σε πραγματικά σημαντικές τράπεζες πληροφοριών και να ψαρέψει δεδομένα για πραγματικά σημαντικά άτομα.

Θα σου φέρω ένα παράδειγμα. Αν ήταν τόσο εύκολα τα πράγματα, αυτή τη στιγμή που μιλάμε, ένας χάκερ θα είχε καταφέρει να καταστρέψει όλα τα πληροφοριακά δίκτυα του κόσμου με έναν ιό. Κάτι που δεν έχει γίνει βέβαια στα εβδομήντα χρόνια της ιστορίας της πληροφορικής. Θα σου πω και κάτι άλλο. Θυμάσαι τις ιστορίες με τους πιτσιρικάδες που έμπαιναν σε απόρρητα στρατιωτικά πληροφοριακά συστήματα στην Αμερική πίσω στη δεκαετία του 1980;»

«Ναι».

«Τα κρούσματα αυτά σταμάτησαν με το μαχαίρι λίγα χρόνια αργότερα. Όχι επειδή οι χάκερ συνετίστηκαν, αλλά επειδή μπήκαν φραγμοί και οι τράπεζες δεδομένων έγιναν απροσπέλαστα φρούρια. Είναι γεγονός ότι η διάχυση της πληροφορίας θα δημιουργήσει άπειρους Μεγάλους Αδελφούς, αλλά όχι ακόμα. Ίσως και όχι στο ορατό μέλλον. Θα περάσουν πολλά χρόνια ακόμα μέχρι να δούμε κάτι τέτοιο».

Πέρασαν άλλα δυο λεπτά μέχρι να μιλήσει ο Γιώργος.

«Καλά όλα αυτά. Όμως δεν τα 'χει σκεφτεί κανείς πιο πριν; Και στο κάτω κάτω, αφού η πληροφοριοποίηση της οικονομίας και της κοινωνίας προχωρούν ανεξέλεγκτα και οι Μεγάλοι Αδελφοί δεν προβλέπεται να υπάρξουν στο άμεσο μέλλον, τότε τι θα καταφέρεις με

το άρθρο σου; Ο κοσμάκης θα σε διαβάσει, θα κουνήσει το κεφάλι, θα πει «Σκατά κι απόσκατα», και θα συνεχίσει τις δουλειές και τις άλλες καθημερινές του ασχολίες».

Τράβηξα μια τζούρα.

«Θα ξέρεις ασφαλώς την Info».

«Την Μεγάλη Ελπίδα της ελληνικής πληροφορικής;»

«Ναι αυτήν. Την εταιρία που ξεκίνησε από το μηδέν πριν από τρία χρόνια, την εταιρία που μεγάλωνε με διψήφιους δείκτες ανάπτυξης ετήσια, την εταιρία που φημολογείται ότι τα παίρνει χοντρά από τη διακίνηση πρέζας προς την Κοινότητα, και που τώρα ετοιμάζεται να ρίξει στην αγορά το νέο της δημιούργημα, το info-control, «το έξυπνο τηλεκοντρόλ με προγράμματα δομημένων knowbot, με το οποίο ο χρήστης θα είναι σε θέση να διασταυρώνει ποικίλες πληροφορίες από τα δίκτυα δεδομένων και να δημιουργεί δικές του οργανωμένες δομές, για δική του ωφέλεια και ευχαρίστηση». Σήμερα το πρωί άκουσα στις ειδήσεις ότι είναι θέμα εβδομάδων να το ρίξουν στην αγορά».

«Την ξέρω την ιστορία με την «Info». Ο διευθυντής της ο Τσουκαλάς θεωρείται ο Κόκκαλης του 21ου αιώνα. Και τι μ' αυτό;»

«Ηλίθιε, με το info-control, ο κάθε μαλάκας θα είναι σε θέση να ανακαλύπτει όλα αυτά που σου είπα προηγουμένως για τον συμπολίτη

του, τον αντίζηλό του, τη γκόμενα που γουστάρει, το παιδί του, το γείτονά του. Ο καθένας θα μετατραπεί σε κατάσκοπο που θα ξέρει τα πάντα για όποιον θελήσει. Δε σε συγκινεί η προοπτική η γκόμενά σου να είναι σε θέση να ξέρει πού ήσουν χτες το βράδυ, ο δημοσιογράφος της αντίπαλης εφημερίδας σε ποιόν τηλεφώνησες, ή τί αγόρασες και από πού και πόσα λεφτά έβγαλες τον περασμένο μήνα;»

Ο Γιώργος σούφρωσε τα φρύδια του.

«Έτσι οι Μεγάλοι Αδελφοί θα έρθουν μερικές δεκαετίες νωρίτερα... Αλλά για κάτσε μια στιγμή ρε Πάνο! Σύμφωνοι, αυτή η προοπτική δε μου αρέσει καθόλου αλλά με την απλή λογική, δεν είναι καλύτερο οι πληροφορίες να διαχέονται παρά να μένουν σε στεγανά; Τώρα η Info δημιουργεί αυτή τη δυνατότητα. Είναι μια ανέλπιστη ανακάλυψη που θα παρακάμψει το σκόπελο των κέντρων εξουσίας στα οποία μοιραίως θα πάει ο έλεγχος των πληροφοριών όσο τα δίκτυα γίνονται όλο και πιο πολύπλοκα. Καλύτερα ο κοσμάκης να πάρει στα χέρια του τις πληροφορίες, παρά να τις έχουν η αστυνομία, η εφορία και οι μεγάλες εταιρίες. Σε όσο πιο πολλά χέρια βρίσκεται ο έλεγχος και η γνώση, τόσο λιγότερο καταπιεστικό γίνεται το σύστημα».

«Δώστε τα data στο λαό, έτσι;»

«Ακριβώς»

Τράβηξα μια ρουφηξιά και χαμογέλασα.

«Το σύνθημα αυτό είναι ξεπερασμένο. Ίσως να ίσχυε κάποτε. Αλλά κάτι ξέρω όταν λέω ότι δεν είσαι έξυπνος. Νομίζεις ότι τα κέντρα εξουσίας θα χαμογελάσουν, θα χτυπήσουν παλαμάκια, θα πουν «Μπράβο στην Info» και θα αφήσουν ένα τέτοιο μηχάνημα να περάσει στα χέρια του κοινού έτσι για πλάκα;»

«Τι θα μπορούσαν να κάνουν;»

«Ό,τι έκαναν και οι υπερδυνάμεις μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο με τα πυρηνικά. Λες να είπαν: «Έχουμε τη βόμβα, αλλά είναι κρίμα να μην την έχουν κι οι άλλοι. Ας δώσουμε λοιπόν βόμβες και πυρηνική τεχνογνωσία στη Ζάμπια και στο Νεπάλ, για να είμαστε όλοι ίσοι και να υπάρξει δικαιοσύνη; Όχι βέβαια. Όπως ξέρεις τα ραδιενεργά ερείπια της Πιονγκ-Γιανγκ ακόμα αχνίζουν. Κι οι βορειοκορεάτες απλώς τόλμησαν να κουνηθούν στους Αμερικάνους λέγοντας ότι έχουν πυρηνικά και δεν θα διστάσουν να τα χρησιμοποιήσουν. Και να σου πω κάτι. Εβδομήντα χρόνια μετά την Χιροσίμα, οι πυρηνικές δυνάμεις εξακολουθούν να είναι μετρημένες στα δάχτυλα του ενός χεριού, παρά τις εκατοντάδες κλεμμένες πυρηνικές κεφαλές από το πρώην σοβιετικό οπλοστάσιο. Γιατί; Επειδή δεν είναι μόνο η βόμβα, αλλά οι μορφές οργάνωσης, το εκπαιδευμένο δυναμικό και η τεχνογνωσία αυτά που φτιάχνουν μια πυρηνική δύναμη κι όχι ένα κιλό κλεμμένο ουράνιο».

«Μα για τ' όνομα του Θεού Πάνο! Εδώ μιλάμε για ένα απλό ηλεκτρονικό μαραφέτι κι όχι για μια πυρηνική κεφαλή».

«Κούνια που σε κούναγε. Νομίζεις ότι είναι τόσο απλό μηχανηματάκι το info-control; Ότι είναι απλώς ένα έξυπνο τερματικό τσέπης; Γελιέσαι. Στη συγκεκριμένη περίπτωση η Info θα λανσάρει ένα προϊόν που θα απευθύνεται σε συγκεκριμένο κοινό. Η Info έχει ισχυρές διασυνδέσεις με γιαπωνέζικες εταιρίες. Από πολλές απόψεις είναι θυγατρική τους με ελληνικό πρόσωπο. Το info-control βασίζεται στα δομημένα knowbots που έχουν προέλθει από χρόνια έρευνας στα εργαστήρια των γιαπωνέζικων πολυεθνικών. Δεν είναι απλά πράγματα. Και σου λέω, δεν πρόκειται να αφήσουν το info-control να περάσει στη μαζική κατανάλωση. Δεν θα είναι μαζικό προϊόν. Θα είναι πανάκριβο κι όποιος το αγοράζει θα περνά από ψιλή κρισάρα. Ακόμα κι αν το κλέψει κανείς, είμαι σίγουρος ότι θα έχουν σοφιστεί ένα σωρό συστήματα fail-safe για να το καταστήσουν άχρηστο».

Ο Γιώργος έμεινε σιωπηλός ρουφώντας τα υπολείμματα του καφέ του.

«Καταλαβαίνω. Δεν πρόκειται να το αφήσουν, αυτό είναι σίγουρο. Οπότε ξαναγυρίζοντας στην αρχή, θέλεις με το άρθρο σου να πεις, όλα αυτά που μου λες τόση ώρα, στον κόσμο ώστε να τον ενημερώσεις για τον επερ-

χόμενο Μεγάλο Αδελφό;»

«Τελικά δεν είσαι τόσο χαζός όσο φαίνεσαι. Φυσικά ναι, με πιο απλά λόγια και με πλήθος ενδείξεων και αποδείξεων. Σου λέω Γιώργο, είναι πραγματικό λαυράκι. Και σκοπεύω να αρπάξω την ευκαιρία από τα μαλλιά. Ίσως να είναι η δημοσιογραφική ευκαιρία της ζωής μου. Έχω στοιχεία που αποδεικνύουν τη σχέση της Info με τις γιαπωνέζικες πολυεθνικές κι ένα σωρό άλλα πράγματα τα οποία κρίνω φρόνιμο να μην σου πω».

«Και καλά κάνεις. Μίλησες στον Κέρβερο γι' αυτό;»

«Το πρωί. Λίγο μετά αφ' ότου έπεσα πάνω σου στο διάδρομο».

Ο Γιώργος με κοίταξε με μια λάμψη συναδελφικής περηφάνειας στο βλέμμα του.

«Είσαι σωστός Πάνο. Χαίρομαι που είσαι φίλος».

«Ναι, έτσι ίσως διδαχτείς μερικά πράγματα από μένα. Θες ένα καφέ ακόμα;»

Φεύγοντας από την εφημερίδα ο ήλιος είχε βασιλέψει. Η κίνηση στο κατάφωτο Σύνταγμα ήταν ακόμα αυξημένη, αλλά οι κίνδυνοι παραμόνευαν στους σκοτεινούς παράδρομους και στις στοές του μετρό. Αποφάσισα να πάρω ταξί.

Ευτυχώς αυτό που πήρα είχε και αιρκοντίσιον. Ο ταξιτζής, ένας μεσόκοπος γκριζομάλλης με κιτρινωπό μουστάκι και γυαλιστερή φαλάκρα ήταν αμίλητος και σκυθρωπός. Ο βόμβος του ηλεκτρικού κινητήρα καλυπτόταν από το βουητό του ταξίμετρου. Ο ταξιτζής απέφευγε επιδέξια τα διάφορα εμπόδια και διάλεγε τους πιο βολικούς παραδρόμους. Θα πρέπει να έκανε αυτή τη δουλειά εδώ και πολλά χρόνια.

Άγγιξα τη δισκέτα στην τσάντα μου με προσοχή, σαν να ήταν δείγμα από ραδιενεργό υλικό. Καθώς απομακρυνόμασταν από το κέντρο, τα πρόχειρα παραπήγματα των προσφύγων πολλαπλασιάζονταν. Οι κάποτε κατάφυτες πλατείες ήταν τώρα κατηλειμμένες από αντίσκηνα. Ανάμεσά τους οι άνθρωποι σχημάτιζαν πηγαδάκια γύρω απ' τις φωτιές αναμένες με παλιόξυλα και λάστιχα αυτοκινήτων. Ξυπόλητα παιδάκια έπαιζαν στα λασπόνερα. Ενώ βρισκόμασταν κάπου στο Γαλάτσι, σε μια στιγμή ακούστηκαν ξεροί κρότοι. Πυροβολισμοί. Ο ταξιτζής έκανε απότομη στροφή. Χτύπησα το κεφάλι μου στο τζάμι. Το ταξί σπινάρησε και όρμησε σε μια σκοτεινή πάροδο. Όταν βγήκαμε στην Βεΐκου έκοψε ταχύτητα. Άγγιξα το μέτωπό μου. Πονούσε.

«Είσαι εντάξει φιλαράκο;», έκανε ο ταξιτζής.

Ξεφύσησε.

«Να με συμπαθάς αλλά καλύτερα καρούμπαλο παρά τρύπες από σφαίρες. Οι Αλβανοί

έχουν αφηνιάσει. Είναι η απεργία των αστυνομικών. Καλά που υπάρχουν κι οι ιδιωτικοί μπάτσοι».

Κούνησε το κεφάλι του.

«Και καλά κάνουν οι Αλβανοί. Δώσε θάρρος στο χωριάτη να σου ανέβει στο κρεβάτι. Το φίδι το πατάς και το λυώνεις όταν είναι μικρό ακόμα. Τώρα πια... καλά κρασιά»

Τον κοίταξα.

«Και τι πρέπει να γίνει;»

«Τώρα πια τίποτα. Αλλά έπρεπε να τους είχαμε ξαποστείλει πίσω στη βρωμοχώρα τους τότε το '90 και σήμερα δε θά'χαμε πρόβλημα».

Ήμουν λίγο ζαλισμένος.

«Και πώς να τους ξαποστέλναμε; Με τα όπλα;»

Ο ταξιτζής με κοίταξε με μια έκφραση οίκτου και συγκατάβασης.

«Πόσο χρονών είσαι φιλαράκο;»

«Τριανταδύο».

«Γι αυτό μιλάς έτσι. Εμένα που με βλέπεις είμαι πενηντατριών. Κι άκου με που σου λέω. Τα γουρούνια από κλωτσιές καταλαβαίνουν κι όχι από γλυκόλογα. Θυμάμαι που ήμουνα μικρός κι έπαιζα σ' αυτές εδώ τις συνοικίες. Τώρα άμα γουστάρεις κάνε μια βόλτα μονάχος σου μετά τη δύση του ήλιου. Θα σε γδύσουν και μετά θα σε τσακίσουν στο ξύλο. Τυχερός θα 'σαι άμα δεν σε καθαρίσουν κιόλας. Αλλά πώς να το καταλάβεις εσύ αφού δε γνώρισες

την Ελλάδα χωρίς πρόσφυγες».

Δεν είπα τίποτα. Ο ταξιτζής με κοίταξε πάλι. Τώρα το βλέμμα του είχε μαλακώσει κάπως.

«Παντρεμένος είσαι φιλαράκο;»

Τον κοίταξα σαν χαζός.

«Ναι».

«Αγαπάς τη γυναίκα σου;»

Οι τρίχες στο σβέρκο μου σηκώθηκαν. Οι μνήμες της προηγούμενης νύχτας μου ξαναήρθαν σε αδυσώπητο playback. Τι μου συνέβαινε επι τέλους; Φαίνεται ότι εξακολουθούσα να τον κοιτάω σαν χαζός γιατί ξαναρώτησε.

«Αγαπάς τη γυναίκα σου».

«Εεεε, ναι»

«Ε τότε το καλό που σου θέλω παρ' την και φύγετε από δω. Πουλήστε ό,τι έχετε και δεν έχετε και πηγαίνετε να εγκατασταθείτε σε καμιά επαρχιακή πόλη. Στην Τρίπολη, τη Λαμία, τα Χανιά, κάπου εκεί. Σε πόλεις που κυκλοφοράς ακόμα άφοβα τη νύχτα και που δεν αναπνέεις διοξείδια. Η Αθήνα είναι κόλαση. Δεν ξέρεις αν θα ζήσεις την άλλη μέρα. Άκου κι εμένα που έχω δει τόσα πολλά στα εικοσιεφτά χρόνια που γυρνάω με τα σαράβαλα. Σήκω και φύγε».

«Δεν μπορώ»

«Γιατί;»

«Δουλεύω στα *«Μεσημβρινά Νέα»* κι η γυ-

ναίκα μου ψάχνει για δουλειά».

Ο ταξιτζής σήκωσε τους ώμους του.

«Τι να σου πω, κάνε ό,τι νομίζεις. Δικιά σου είναι η ζωή».

Δεν ξαναμίλησε μέχρι που φτάσαμε σπίτι. Του έδωσα την πιστωτική μου κάρτα και ο ταξιτζής την πέρασε στη σχισμή του ταξίμετρου. Τον καληνύχτισα και κατέβηκα από το ταξί. Η ζέστη με χτύπησε στα ρουθούνια κι άρχισα να ιδρώνω αμέσως. Τα σκουπίδια βρωμούσαν περισσότερο. Το ψηφιακό μάτριξ στην απέναντι πολυκατοικία μετέδιδε τις πρόσφατες συναλλαγματικές ισοτιμίες. Πλάνα ταχυδιαφημίσεων παρεμβάλλονταν κάθε λίγα δέκατα του δευτερολέπτου. Τσέκαρα τις γωνίες για να δω αν υπήρχε κανένας κρυμμένος και μετά μπήκα στο σπίτι μου.

Η Τάνια φορούσε ακόμα το νυχτικό της. Καθόταν στον καναπέ του σαλονιού. Μπροστά της βρισκόταν ένα πιάτο με αποφάγια και ένα ποτήρι κονιάκ. Έκανε ζάππινγκ στην εντοιχισμένη τηλεόραση.

«Καλησπέρα»

Δεν μίλησε, μόνο με κοίταξε. Είχε κλάψει. Προσπάθησα να τη λυπηθώ. Δεν τα κατάφερα. Έβγαλα το σακάκι μου και δυνάμωσα το αιρκοντίσιον.

«Έχει φαγητό στο ψυγείο», είπε βραχνά.

«Δεν πεινάω. Πάω να δουλέψω λίγο»

Καμιά απάντηση. Ένιωσα καλύτερα όταν έκλεισα την πόρτα του γραφείου μου και άναψα το κομπιούτερ. Στα αυτιά μου αντηχούσαν τα λόγια του ταξιτζή.

«Αγαπάς τη γυναίκα σου;»

Όχι. Ποτέ δεν την αγάπησα. Ποτέ δεν είχα αγαπήσει καμία γυναίκα —όσο κι αν είχα προσπαθήσει. Στην οθόνη του κομπιούτερ φάνηκε ένα «παράθυρο» με έντονο πορτοκαλί χρώμα. Μήνυμα προτεραιότητας άλφα από τα *«Μεσημβρινά Νέα»*. Πίεσα ένα πλήκτρο.

«Ηλεκτρονικό μήνυμα από τον διευθυντή των «Μεσημβρινών Νέων» προς τον κ. Πάνο Φιλίππου, του τμήματος επιχειρηματικού ρεπορτάζ, προτεραιότητα άλφα. Θέμα: Τα στοιχεία του τμήματος μάρκετινγκ ήταν θετικά. Παρακαλώ προχωρήσατε στην συγγραφή τεσσάρων άρθρων 3.000 λέξεων έκαστο, προς δημοσίευση στο κυριακάτικο φύλλο. Η ημερομηνία πρώτης δημοσίευσης θα σας κοινοποιηθεί τις επόμενες ημέρες. Τέλος μηνύματος».

Ένα κύμα χαράς με κατάκλυσε. Ξέχασα την Τάνια, ξέχασα τον ταξιτζή, ξέχασα τους Αλβανούς που αλώνιζαν τους δρόμους της νυχτερινής Αθήνας, την αιθαλομίχλη και το καθημερινό άγχος, τους απλήρωτους λογαριασμούς και την αβεβαιότητα. Ήμουν σίγουρος ότι αυτή ήταν η ευκαιρία της ζωής μου.

Περνώντας έξω από το γραφείο του Γιώρ-

γου, τον είδα να μιλά έντονα στο βιντεοτηλέφωνο χειρονομώντας ζωηρά. Στην οθόνη διακρινόταν το οστεώδες πρόσωπο μιας κοπελίτσας με τεράστια απορημένα μάτια και ξανθιά φράντζα. Ήταν η καινούργια σκλάβα του: κάποια ταλαίπωρη μαθητευόμενη ρεπόρτερ η οποία έκανε τη δουλειά του. Μπήκα στο γραφείο του. Εκείνη τη στιγμή ο Γιώργος τέλειωνε το τηλεφώνημά του.

«Βρε καλώς τον. Αυτοί οι νέοι δημοσιογράφοι είναι σκέτη απελπισία. Την έστειλα να καλύψει το χτεσινό μακελειό στην πλατεία Αμερικής κι η βλαμμένη ακόμα δεν έχει πάρει συνέντευξη από τους βασικούς μάρτυρες»

«Ποιό μακελειό;»

Με κοίταξε με απόγνωση.

«Χτες το βράδυ έγινε ξεκαθάρισμα λογαριασμών ανάμεσα στις συμμορίες του Χότζα και ενός Αιγύπτιου λαθρέμπορου ηρωίνης. Σκοτώθηκαν τουλάχιστον οχτώ συμμορίτες και τρεις περαστικοί. Δεκαπέντε τραυματίες, οι δύο σε κρίσιμη κατάσταση»

«Και το χαίρεσαι, έτσι!..»

«Ο κόσμος διψά για αίμα Πάνο. Κι εμείς του το προσφέρουμε. Τουλάχιστον δεν το χύνουμε εμείς. Πώς από εδώ;»

Έβγαλα από την τσέπη μου δυο χαρτόνια.

«Ξέρεις τι είναι αυτά εδώ;»

Με κοίταξε σαν το αρπακτικό που ζυγιάζεται.

«Προσκλήσεις!»

«Η αντίληψή σου έχει αυξηθεί λογαριθμικά τον τελευταίο καιρό. Είναι επειδή κάνεις παρέα μαζί μου»

«Για πού ρε μπαγάσα;»

«Την ξέρεις την RMI;»

«Όχι»

«Είναι μια εταιρία που εισάγει μαλαισιανά και ταϊλανδέζικα μόντεμ και άλλα τέτοια τεχνολογικά μαραφέτια από τις χώρες του Δακτύλιου. Έκλεισε μια μεγάλη συνεργασία και απόψε οργανώνει ένα πάρτυ στην βίλλα του διευθυντή με τον οποίο τυγχάνει να έχω άριστες σχέσεις μια που έχω επανηλειμμένα προβάλλει δημοσιογραφικά τα προϊόντα του —με το αζημίωτο βέβαια. Κι ο καλός αυτός κύριος για να δείξει πόσο με εκτιμά μου έδωσε δυο προσκλήσεις για το πάρτυ —το οποίο θα γίνει σε κλειστό κύκλο βέβαια. Αιθέριες υπάρξεις, περίεργες σκόνες, μυρωδικά και τα σχετικά.»

Μόνο τα σάλια του δεν έτρεχαν.

«Πόσο κλειστό κύκλο;»

«Ας πούμε εκατόν πενήντα άτομα»

«Φαντάσου δηλαδή να ήταν ανοιχτό»

«Ερώτηση κρίσεως: Θέλεις να έρθεις ή όχι;»

Ο Γιώργος έπιασε το μέτωπό του.

«Ή είσαι τραγικά ηλίθιος, ή με δουλεύεις. Πού είναι το πάρτυ;»

«Στην Εκάλη»

«Δέκα η ώρα είναι καλά να περάσω;»
«Φίνα»

Το ηλεκτροκίνητο Μιτσουμπίσι έτρεχε με εξήντα χιλιόμετρα στην εθνική οδό. Ήταν δέκα και μισή. Έφτιαξα τη γραβάτα μου κοιτάζοντας το καθρεφτάκι και τακτοποίησα τα μαλλιά μου.
«Έλα, ωραίος είσαι! Όχι βέβαια σαν και μένα, αλλά μπορείς να σταθείς δίπλα μου. Αλήθεια τι έγινε με τον Κέρβερο;»
«Χτες το βράδυ με ειδοποίησε ότι είναι ΟΚ το αφιέρωμα»
Ο Γιώργος με κοίταξε και μετά αφοσιώθηκε πάλι στην οδήγηση.
«Πάντα έλεγα ότι έχεις ταλέντο. Και πότε αρχίζει η δημοσίευση»:
«Δεν ξέρω. θα με ειδοποιήσει εν καιρώ. Πόσο έχει ο μήνας σήμερα;»
«Εφτά»
«Και είναι Πέμπτη. Οπότε το νωρίτερο την Κυριακή 17 του μηνός. Αλλιώς πάμε για 24».
«Την έκανες λαχείο μεγάλε. Και πόσα θα ζητήσεις;»
Βολεύτηκα καλύτερα στο κάθισμα.
«Δεν έχω σκεφτεί ακόμα. Πάντως όχι λιγότερα από τριακόσια το κάθε κομμάτι. Ακατέβατα».
Ο Γιώργος σφύριξε.
«Και λίγα είναι», συνέχισα. «Και πού είσαι

ακόμα. Αν τα πράγματα εξελιχθούν όπως υπολογίζω, δεν θα είμαστε συνάδελφοι για πολύ καιρό ακόμα».
Κούνησε το κεφάλι του.
«Πάει καλά. Ελπίζω να προσέξεις»
«Τι να προσέξω;»
«Όποιος ανεβαίνει πολύ ψηλά, πρέπει να κρατηθεί καλά για να μην πέσει»
«Μην ανησυχείς»
«Η γυναίκα σου είναι αυτή που θα πρέπει να ανησυχεί», είπε αλλάζοντας θέμα. «Αλήθεια, ξέρει πού πηγαίνεις σήμερα;»
«Και ναι και όχι. Της είπα πού πηγαίνω αλλά δεν της είπα τι με περιμένει εκεί. Άλλωστε δεν λέμε και πολλά τον τελευταίο καιρό»
Ο Γιώργος έμεινε για λίγο σιωπηλός πριν ξαναμιλήσει.
«Δεν τα πάτε και πολύ καλά έτσι;»
Αναστέναξα.
«Ποτέ δεν τα πηγαίναμε. Θέλει να είμαι συνεχώς πλάι της, να την φροντίζω, να την πιάνω από το χέρι και να βγαίνουμε βόλτες στο φεγγαρόφωτο. Όλα της φταίνε κι όλο γκρινιάζει. Την έχω βαρεθεί. Αν δεν ήμουν τόσο αδιάφορος θα είχα σηκωθεί να φύγω. Ποτέ της δεν κατάλαβε ότι θέλω να έχω και την δικιά μου προσωπική ζωή».
Η επόμενη φράση ήρθε σαν κεραυνός.
«Την αγαπάς;»
Δεν άντεξα.

«Τι στο διάολο έχετε πάθει όλοι σας! Η γυναίκα μου, μου το κοπανάει συνέχεια. Το ίδιο με ρώτησε κι ένας ταρίφας χτες το βράδυ. Και τώρα εσύ. Συννενοημένοι είστε όλοι σας;»

Ο Γιώργος χαμογελούσε με χαιρεκακία. Είχε βρει το αδύνατο σημείο μου.

«Καρφάκι δεν σου καίγεται για την Τάνια, έτσι;»

Τον αγριοκοίταξα. Σταύρωσα τα χέρια.

«Ε, λοιπόν, όχι! Κάποτε μου άρεσε. Όταν ήταν χαρωπή κι αδύνατη. Την παντρεύτηκα για να γλυτώσω από τα σχόλια και τις κοινωνικές πιέσεις κι από κουτσομπόληδες σαν κι εσένα. Τώρα κάθε μέρα την βαριέμαι όλο και περισσότερο».

«Ώστε έτσι. Περίεργο που δεν τσιλιμπουρδίζεις. Κανονικά θα 'πρεπε να την ψάχνεις τη δουλειά»

Ήταν μια καλή ερώτηση. Ο ίδιος ο Γιώργος έδωσε μιαν απάντηση.

«Απ' ότι καταλαβαίνω είσαι παντρεμένος με τη δουλειά σου. Και απ' ό,τι υποθέτω όχι μόνο δεν ερωτεύτηκες ποτέ την Τάνια, αλλά και καμμία άλλη γυναίκα στη ζωή σου»

Οι σφυγμοί μου ανέβηκαν.

«Αν μη τι άλλο, το αστυνομικό ρεπορτάζ σε έχει κάνει καλό ψυχολόγο», παραδέχτηκα. «Ναι. Έτσι είναι. Ποτέ δεν ένιωσα τίποτα για καμμία γυναίκα στη ζωή μου πέρα από κάποιο αμυδρό, περαστικό, βραχύβιο πάθος. Κι είμαι

πολύ ευχαριστημένος. Δε με απασχολεί».

«Από τον τόνο της φωνής σου τολμώ να πω ότι σε απασχολεί»

«Αντε χέσε μας!»

«Πάει καλά. Πρόσεξε όμως μην την πατήσεις. Το έξυπνο πουλί από τη μύτη πιάνεται. Και δεν είσαι σε ηλικία να τρέχεις πίσω από κανένα γκομενάκι αρκετά έξυπνο, για να σε τσιγκλήσει με τον κατάλληλο τρόπο».

«Μαλακίες!»

«Μην είσαι τόσο σίγουρος. Ο γεροντικός έρως είναι ο χειρότερος απ' όλους».

Σφάλισα το στόμα και δεν είπα τίποτα. Ψιχάλες σκουρόχρωμης βροχής έπεσαν στο παρμπρίζ. Ο Γιώργος έβαλε μπροστά τους καθαριστήρες και ψέλλισε:

«Σκατόκαιρος»

Γύρω στις δύο μετά τα μεσάνυχτα το πάρτυ είχε αρχίσει να διαλύεται. Οι περισσότεροι είχαν φύγει έχοντας κάνει τις δημόσιες σχέσεις τους, έχοντας καταναλώσει όσα χάπια και σκόνη μπορούσαν να καταπιούν ή να σνιφάρουν και τώρα τρίκλιζαν προς την έξοδο. Μελαμψοί υπηρέτες τους βοηθούσαν να μπουν στα αυτοκίνητά τους ή σε ταξί. Σίγουρα κάποιοι δεν θα γύριζαν σπίτια τους απόψε.

Ο διευθυντής της RMI είχε αποχωρήσει παράμερα μαζί με δυο-τρία ανώτερα στελέχη. Όλοι τους σαλιάριζαν με ισάριθμες —

ακριβοπληρωμένες— γκομενάρες που φορούσαν μίνι με μήκος αντιστρόφως ανάλογα προς το μήκος των ποδιών τους. Οι κοπέλες χαχάνιζαν κι οι διευθυντές τις φούχτωναν με ύφος που πρόδιδε ενοχές. Ποιός ξέρει τι ψέματα είχαν ξεφουρνίσει στις γυναίκες τους.

Μικρά πηγαδάκια είχαν σχηματιστεί και διασκορπιστεί στον ευρύχωρο κήπο της βίλλας. Ψηλά στον τοίχο, διακρίνονταν οι σιλουέττες των ένοπλων φρουρών που σάρωναν με τους προβολείς την ακάλυπτη αλάνα προς τα βορεινά.

Ο πλούσιος μπουφές είχε ήδη αδειάσει. Στην πισίνα επέπλεαν αποτσίγαρα, χαρτάκια και κηλίδες από ποτά. Στον πάτο διακρίνονταν ποτήρια και πιατάκια. Ο Γιώργος είχε καταφέρει μετά από πολλές προσπάθειες να κολλήσει σε μια μέτριου ύψους κοκκινομάλλα με πλούσιες καμπύλες και πέτσινο μίνι η οποία ήταν διεθύντρια PR κάποιας νεοσύστατης διαφημιστικής εταιρίας. Εγώ καθόμουν σε μια γωνία ρουφώντας το τρίτο Black Russian, τσιμπολογώντας ό,τι μεζεδάκια είχαν απομείνει στο μπουφέ και τους χάζευα. Ο Γιώργος έκανε ζωηρές χειρονομίες όπως συνήθιζε και είχε σκύψει πάνω από την κοκκινομάλα —προφανώς για να έχει καλύτερη θέα του ντεκολτέ της. Η κοκκινομάλλα χαχάνιζε που και που φέρνοντας το χέρι στο στόμα της.

Δεν είχα όρεξη ούτε για καμάκι, ούτε για

χαπάκια και σκόνες κι έτσι καθόμουν με απροσδιόριστη διάθεση που έτεινε προς τη βαρεμάρα, κουνώντας που και που το ποτήρι για να λυώσουν τα παγάκια.

Ποτέ μου δεν είχα νιώσει τίποτα για καμία. Ήταν αλήθεια. Και κατά βάθος με πείραζε, όσο κι αν ήθελα να μην το παραδεχτώ. Πόσο μάλλον για την Τάνια. Τη φαντάστηκα να κάθεται στον καναπέ του σαλονιού ατημέλητη, χοντρή, με τα μαλλιά της λιγδωμένα και να κλαψουρίζει έχοντας κατεβάσει μισή μπουκάλα κονιάκ —και μόνο οίκτο δεν ένιωσα. Σούφρωσα τα χείλη μου. Στο διάολο! Πώς είχα μπλέξει έτσι... Αυτό που επείγει είναι το κομμάτι. Το info-control, η διάχυση των πληροφοριών, ο Μεγάλος Αδελφός και... Τότε φάνηκε εκείνη.

Είχε έρθει πολύ καθυστερημένη και ασυνόδευτη. Ήταν μελαχρινή, με μαλλιά μακριά, χτενισμένα προς τα πίσω και με ένα μικρό ασημένιο διάδημα —σύμφωνα με τη μόδα. Είχε όμορφο καλομακιγιαρισμένο πρόσωπο, κάπως γαμψή μύτη που όμως κατά περίεργο τρόπο την έκανε περισσότερο ελκυστική. Φορούσε σκουλαρίκια κρίκους, ένα λιτό περιδέραιο και ένα στυλάτο μαύρο μάξι φόρεμα με σκίσιμο και ψηλά τακούνια. Για μια στιγμή συγκέντρωσε τα βλέμματα σχεδόν όλων των καλεσμένων. Πλησίασε τον διευθυντή και άρχισε μια κατά τα φαινόμενα τυπική συζήτηση μαζί

Πρόσεξα ότι οι κουκλάρες με τα μίνι που βρίσκονταν στην παρέα του διευθυντή, την κοιτούσαν σαν να ήθελαν να της βγάλουν τα μάτια.

Δεν μπορούσα να ξεκολλήσω τα μάτια μου από πάνω της. Η κοπέλα προχώρησε στον μπουφέ. Ένας υπηρέτης της έβαλε τζίν με τόνικ. Κατόπιν περιεργάστηκε το χώρο με άνεση. Τα βλέμματά μας συναντήθηκαν. Προτού προλάβω να σκεφτώ τίποτα με πλησίασε με απαλές κινήσεις.

Όταν έφτασε δίπλα μου πρόσεξα ότι είχε μια ελιά στο πάνω αριστερό της χείλος. Προφανώς τεχνητό μόσχευμα αλλά της πήγαινε.

«Γειά χαρά», είπε.

Απόμεινα να την κοιτάω σα χαζός.

«Γειά», είπα αδέξια.

«Πώς κι έτσι μόνος;»

Χαμογέλασα αμήχανα.

«Ήμουν με το φίλο μου», έγνεψα προς τον Γιώργο, «αλλά βρήκε παρέα»

«Εσύ δεν βρήκες;»

Έμεινα με ανοιχτό το στόμα. Ή ήταν μια καλοστημένη φάρσα, ή...

«Τι με κοιτάς σαν χάνος; Δεν βρήκες καμιά του γούστου σου ή είσαι πολύ ντροπαλός;»

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά γρήγορα. Η κοπέλα γέλασε. Πλούσιο, καλοκάγαθο γέλιο.

«Μην τα παίρνεις όλα σοβαρά. Πάντα είμαι λίγο αδιάκριτη. Και αγενής. Μου αρέσει να φέρνω τον κόσμο σε αμηχανία. Να με συγχωρείς, ας συστηθούμε. Λέγομαι Ντόρα Μαρτίδη και δουλεύω στο PR της Logos. Ήμουν προσκεκλημένη στο πάρτυ αλλά έπρεπε πρώτα να περάσω από μια άλλη υποχρέωση. Εμείς οι εργαζόμενοι του PR τρώμε, πίνουμε και ανασαίνουμε δημόσιες σχέσεις».

Ο πάγος είχε σπάσει.

«Λέγομαι Πάνος Φιλίππου και είμαι δημοσιογράφος στα *«Μεσημβρινά Νέα»*. Επιχειρηματικό ρεπορτάζ, έρευνες και τα σχετικά. Αλλά αν ήρθες εδώ για δημόσιες σχέσεις, άργησες. Όλοι έχουν φύγει, ή απασχολούνται αλλιώς».

Η Ντόρα ήπιε μια γουλιά από το ποτό της. Η μυρωδιά της με χτύπησε στα ρουθούνια. Δεν ήταν ακριβώς άρωμα, ή αν ήταν δεν τό'χα ξαναμυρίσει. Ήταν σαν καυτή πέτρα. Σκίρτησα. Χαμογέλασε.

«Τι έπαθες;»

«Τίποτα...»

«Τι τίποτα, εσύ κόντεψες να πισωβαδίσεις. Φοβάσαι;»

«Τι να φοβηθώ;»

Η Ντόρα έκανε μια χαριτωμένη κίνηση με το ελεύθερο χέρι της.

«Ξέρω γω; Μιαν άγνωστη ας πούμε»

«Ε όχι και άγνωστη. Αφού συστηθήκαμε»

Το ύφος της άλλαξε αμέσως. Η ανεμελιά έ-

δωσε τη θέση της σε μια σοβαρότητα που δεν είχα ξαναδεί.

«Μην βασίζεσαι σε αυτά που σου λένε οι άλλοι. Τα πράγματα δεν είναι ποτέ αυτά που δείχνουν»

Πάλι η μυρωδιά της καυτής πέτρας. Γινόμουν γελοίος. Έπρεπε να εγκαταλείψω την αυτοάμυνα.

«Ωραίο το άρωμά σου. Τι είναι;»

Ήπιε κι άλλη μια γουλιά και με κοίταξε πίσω από τις τεράστιες βλεφαρίδες της. Ένιωσα να με διαπερνά μια πύρινη λόγχη. Αυτή η μυρωδιά....

«Αγνή αποσταγμένη φερομόνη, μαζί με μια ιδέα φαινυλοξανθίνη»

Την κοίταξα σαν χαζός. Γέλασε.

«Σε δουλεύω! Είναι ένα καινούργιο κορεάτικο άρωμα που δεν έχει κυκλοφορήσει ακόμα. Μου το χάρισε κάποιο στέλεχος μιας καεμπόλ όταν είχα επισκεφτεί τη Σεούλ τον περασμένο Φεβρουάριο. Σου αρέσει;»

Αν μου άρεσε λέει! Αυτό δεν ήταν άρωμα, ήταν ερωτικό φίλτρο, το απόσταγμα του ίδιου του πόθου. Είχα αρχίσει να ιδρώνω. Ψέλλισα:

«Πολύ»

Η Ντόρα κοίταξε γύρω της βαρυεστημένα.

«Δεν βλέπω και πολλή κίνηση. Πάμε να φύγουμε;»

Ξεροκατάπια. Διάβασε τη σκέψη μου.

«Ο φίλος σου έχει δουλειά. Μάλλον θα του

είσαι βάρος για να σε γυρίσει σπίτι με το αυτοκίνητο. Πού μένεις;»

«Στο Χαλάνδρι»

«Αλήθεια; Τι σύμπτωση, κι εγώ το ίδιο! Πάμε κάπου αλλού και μετά σε γυρνάω εγώ σπίτι»

Κοίταξα το Γιώργο. Είχε περάσει το χέρι του χαμηλά στην πλάτη της κοκκινομάλλας που δεν είχε πάψει να χαχανίζει. Ο Γιώργος χαμογελούσε και μου έκλεινε στα κλεφτά το μάτι. Τον πλησίασα.

«Ξέρω, ξέρω», είπε πρώτος. «Μπορείς να φύγεις, σου δίνω την άδεια!»

Η κοκκινομάλλα ξέσπασε πάλι σε χάχανα κι ο Γιώργος κούνησε ελαφρά το κεφάλι του χωρίς να πάψει να χαμογελά.

«Καλή διασκέδαση», είπε.

Φύγαμε διακριτικά με την Ντόρα. Ήταν σαν να με τραβούσε το άρωμά της. Καυτή πέτρα.

Καταλήξαμε σε μια μπυραρία κάπου στα Ιλίσια. Δεν θυμάμαι τι λέγαμε. Θυμάμαι μονάχα τη μυρωδιά της καυτής πέτρας, την ελιά στο πάνω χείλος της, τα μαργαριταρένια δόντια της και τον χείμαρρο των μαλλιών της.

Η συζήτηση μεταξύ μας ήταν μια στιχομυθία γεμάτη υπονοούμενα, κορυφές των παγόβουνων, μάσκες απαραίτητες για τη διεξαγωγή του παιχνιδιού. Φράσεις που τις ξεχνάς δέ-

κα δευτερόλεπτα αφού τις ξεστομίσεις. Κάτι που αρχίζει ο ένας και τελειώνει ο άλλος. Ένιωθα μια περίεργη ζαλάδα —που δεν οφειλόταν στο ποτό. Ήταν περασμένες τρεις. Η μπυραρία θα έκλεινε. Σε μια στιγμή, έγειρε δίπλα στο αυτί μου και μου ψιθύρισε:

«Πάμε να φύγουμε»

Τα χείλη της άγγιξαν το αυτί μου. Ήταν σαν να με διαπέρασε ηλεκτρισμός.

«Πάμε»

Βγήκαμε έξω στον σκοτεινό δρόμο. Μέχρι το σπίτι μου μείναμε σιωπηλοί. Δεν περίμενα να σταματήσει απ' έξω. Γύρισε και με κοίταξε χωρίς να σβήσει τη μηχανή.

«Δώσε μου το τηλέφωνό σου», είπε ψιθυριστά.

Της το έδωσα. Κατόπιν άφησε το τιμόνι, έγειρε και με φίλησε στο στόμα. Ξαφνικά τα τοιχώματα του αυτοκινήτου μεταμορφώθηκαν σαν να με πίεζαν για να με λυώσουν. Και ένιωθα σαν να ήμουν υγρός και να ανάβλυζα από κάθε πόρο τους, μέσα από κάθε απειροελάχιστο κενό στο πλαστικομεταλλικό μοριακό τους πλέγμα. Η γλώσσα της είχε γλυκιά γεύση. Σαν υπνωτισμένος άνοιξα την πόρτα και βγήκα στο δρόμο. Η Ντόρα πάτησε γκάζι και το αυτοκίνητο εξαφανίστηκε στο σκοτεινό δρόμο. Δεν ξέρω πόση ώρα πέρασε μέχρι να συνέλθω. Τι διάβολο είχα πάθει. Εγώ, ένας φτασμένος δημοσιογράφος είχα συμπεριφερ-

θεί σαν έφηβος που βγαίνει ραντεβού με μια ώριμη γυναίκα; Τι στο διάβολο;

Θυμήθηκα τα λόγια του Γιώργου. «Το έξυπνο πουλί από τη μύτη πιάνεται».

Τίναξα το κεφάλι μου. Να μην τα παραλέμε κιόλας...

Όταν μπήκα στο διαμέρισμα, η Τάνια είχε αποκοιμηθεί μπροστά στην τηλεόραση. Το μπουκάλι με το κονιάκ μπροστά της ήταν αδειανό. Η τηλεόραση έπαιζε ακόμα. Η Τάνια ήταν σαν ξένο σώμα στο σπίτι, σαν μύγα στη σούπα, σαν σκουπιδάκι στο μάτι.

Προχώρησα τρικλίζοντας στο υπνοδωμάτιο και βγάζοντας το σακάκι μου και τη γραβάτα έπεσα στο κρεβάτι σαν βράχος. Κοιμήθηκα μέσα σε δευτερόλεπτα.

Στον ύπνο μου μύριζα καυτή πέτρα.

Όταν ξύπνησα ήταν περασμένες εννιά. Ντύθηκα βιαστικά και φεύγοντας παρατήρησα ότι η Τάνια κοιμόταν ακόμα στον καναπέ. Η τηλεόραση εξακολουθούσε να παίζει. Την έσβησα και βγήκα στο δρόμο. Το ψηφιακό μάτριξ μετέδιδε τα τελευταία νέα για τους ιρανικούς βομβαρδισμούς στην Καμπούλ και τις ανταποκρίσεις από τη σεληνοβάση οι οποίες αφορούσαν πετυχημένες δοκιμές παραγωγής οξυγόνου από ρεγόλιθο.

Στην εφημερίδα όλοι με κοιτούσαν περίερ-

γα. Προχώρησα μέχρι το γραφείο του Γιώργου και μπήκα μέσα. Μόλις με είδε σούφρωσε τα φρύδια.

«Τι διάβολο έπαθες Πάνο; Είσαι χάλια»

Έπιασα το πρόσωπό μου.

«Τι έχω δηλαδή;»

Ο Γιώργος έβαλε τα γέλια.

«Ή η γκόμενα σε ξεζούμισε, ή τα πίνατε μέχρι το πρωί. Ή μάλλον και τα δυο. Να σου παραγγείλω έναν καφέ; Ρίξε λίγο νερό στο πρόσωπό σου».

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο. Τίποτα δεν έγινε»

«Τι τίποτα; Δηλαδή;»

«Τίποτα. Απλώς της έδωσα το τηλέφωνό μου»

«Χο, χο! Κάτι έγινε λοιπόν. Πώς σου φαίνεται η πρώτη σου απιστία; Είδες που σου έλεγα ότι η ζωή δεν είναι μόνο δουλειά. Βρήκες κι εσύ κάτι να σε συγκινήσει».

Δεν μίλησα. Ένιωθα τα χείλη μου να πάλλονται και θυμήθηκα το φιλί της. Ξερογλείφτηκα.

«Ίσως. Για παράγγειλε εκείνο τον καφέ που έλεγες. Εσύ τι έκανες;»

Ο Γιώργος φούσκωσε σαν διάνος και έγειρε πίσω στην περιστρεφόμενη καρέκλα του.

«Δικέ μου, η κοκκινομάλα ήταν φοβερή. Απίθανη. Μαστόρισσα του στοματικού έρωτα. Και αχόρταγη. Άσε που είχε και στρώμα με

νερό στο σπίτι της. Το πώς ξύπνησα πρωί είναι θαύμα. Για να λέμε την αλήθεια δεν κοιμήθηκα καθόλου με τη λυσσασμένη. Και κλείσαμε ραντεβού για απόψε πάλι»

«Συγχαρητήρια»

«Κι εσύ;»

«Τι κι εγώ;»

«Τι θα κάνεις;»

«Είπε πως θα με πάρει τηλέφωνο»

Ο Γιώργος έκανε «τσκ-τσκ-τσκ»

«Έπρεπε να της το πάρεις πρώτος. Πρέπει να αρπάζεις την ευκαιρία από τα μαλλιά όποτε σου τυχαίνει. Να κοιτάς εμένα για να μαθαίνεις. Ο έγγαμος βίος σε έχει καταστρέψει»

«Μπορεί».

Ήρθε ο καφές. Ήπια μια γουλιά. Ο λαιμός μου ήταν σαν τον αποχετευτικό αγωγό της Ψυττάλειας. Έκλεισα τα μάτια και η εικόνα της Ντόρας σχηματίστηκε μπροστά μου με εκπληκτική ακρίβεια.

Όλη τη μέρα δεν δούλεψα. Δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ. Έπαιζα με το κομπιούτερ του γραφείου, προσπαθούσα να συγκεντρωθώ αλλά δεν τα κατάφερνα. Κοιτούσα συνεχώς το πανόραμα της Αθήνας με τους ουρανοξύστες που ξεπρόβαλλαν σαν συμμετρικές τεχνητές βουνοκορφές από την αιθαλομίχλη. Στις πέντε το απόγευμα τηλεφώνησε ο ίδιος ο Κέρβερος.

«Έχω καλά νέα για σας κ. Φιλίππου. Ελπί-
ζω να επεξεργάζεστε ήδη το αφιέρωμα. Διότι
η ημερομηνία της πρώτης δημοσίευσης ορί-
στηκε η 17η τρέχοντος»
Το διοπτροφόρο πρόσωπό του έλαμπε
στην οθόνη του τηλεφώνου.
«Δηλαδή την άλλη Κυριακή;»
«Δηλαδή την άλλη Κυριακή;»
«Ακριβώς. Θα πρέπει να δουλέψετε το Σαβ-
βατοκύριακο αλλά φαντάζομαι ότι δεν σας
πειράζει. Απεναντίας μάλιστα. Τα αποτελέ-
σματα του μάρκετινγκ ήταν θετικότατα. Ε-
μπρός λοιπόν. Αποδείξτε πως κερδίζετε άξια
το μισθό σας. Σας δίνω διορία μέχρι την Δευ-
τέρα το πρωί στις 10:30 να παραδώσετε το
πρώτο μέρος».
Η γραμμή έκλεισε. Ο Κέρβερος θα ήθελε
να ευχαριστηθεί την περίπτωση όπου δεν θα
τα κατάφερνα, όμως δεν είχε αυτή την πολυ-
τέλεια. Θα πρέπει να είχε δεσμευτεί χοντρά
στον εκδότη. Αν το κομμάτι δεν ήταν πραγμα-
τικά καλό θα βρισκόταν σε δύσκολη θέση. Κι
εγώ το ίδιο. Σηκώθηκα κι έφυγα.

Σπίτι δεν υπήρχε κανείς. Η Τάνια έλειπε.
Κοίταξα στο υπνοδωμάτιο. Δεν ήταν ούτε
εκεί.
Ρύθμισα το οικιακό εμπειροσύστημα για έ-
να καλό γεύμα. Πεινούσα σαν λύκος.
Η απαλή φωνή του εμπειροσυστηματος α-
ντήχησε μελωδικά.

«Υπάρχει καταχωρημένη τηλεφωνική κλήση για τον κ. Πάνο Φιλίππου στο τηλεοπτικό τερματικό από τις 13:34. Προτεραιότητα άλφα»

Πίεσα ένα πλήκτρο του τηλεκοντρόλ, ενώ έστρωνα το τραπέζι. Το πρόσωπο της Τάνιας εμφανίστηκε στην οθόνη. Ήταν αναμαλλιασμένη. Τηλεφωνούσε από το αυτοκίνητο. Το αμάξι έτρεχε σε ένα δρόμο πλάι στη θάλασσα. Τα αφρισμένα κύματα έσκαζαν στα βράχια πίσω της. Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα.

«Όταν πάρεις την κλήση θα πρέπει να έχεις γυρίσει επιτέλους σπίτι. Θα σε έπαιρνα στο γραφείο αλλά δεν ήθελα να διακόψω τις σπουδαίες ασχολίες σου και τα φοβερά ρεπορτάζ σου. Βέβαια έτσι κι αλλιώς δεν θα σε ένοιαζε. Απλώς ήθελα να ξέρεις ότι έφυγα και δεν πρόκειται να ξανάρθω εκτός αν έρθεις να με δεις και να συζητήσουμε ορισμένα πράγματα. Είμαι έξω από την Κόρινθο και κατευθύνομαι για την οικογένειά μου, στην Καλαμάτα. Είσαι αδιόρθωτος, σκληρός, αδιάφορος και κακός. Αν νιώσεις έστω και ελάχιστα μετανιωμένος, έλα να με βρεις. Μην τηλεφωνήσεις».

Η οθόνη έμεινε λευκή. Δεν ένιωσα τίποτα. Απόμεινα να κοιτάω την σβηστή οθόνη μέχρι που ο ηλεκτρονικός ήχος με ειδοποίησε ότι το φαγητό ήταν έτοιμο.

Διορία μέχρι τη Δευτέρα έτσι; Αυτό σήμαι-

νε ξεκόλωμα το Σαββατοκύριακο. Κι ήταν ήδη απόγεμα Παρασκευής. Πήγα στο γραφείο μου. Τζίφος. Το μυαλό μου είχε στερέψει. Κοιτούσα τον κέρσορα να αναβοσβήνει ρυθμικά στην οθόνη σαν κάποιος να μου έκανε σήματα Μορς, μεταδίδοντας συνέχεια το ίδιο μήνυμα: τελεία, παύση, τελεία, παύση, τελεία, παύση.

Η Ντόρα. Η μελαχρινή κοπέλα με την ανάσα σαν καυτή πέτρα και το βλέμμα που εισχωρούσε βαθιά μέσα μου. Πότε θα μου τηλεφωνούσε; Δεν μπορούσα να δουλέψω, ήταν αδύνατο. Είχε πάει δώδεκα το βράδυ. Ο κέρσορας ακόμα αναβόσβηνε. Έσβησα το κομπιούτερ και πήγα στο σαλόνι. Αναψα την τηλεόραση. Έβλεπα χωρίς να παρακολουθώ. Ζάππινγκ. Σαπουνόπερες, δελτία ειδήσεων, ταχυδιαφημιστικά τρέηλερ, ντοκυμονταίρ, αισθηματικά σήριαλ, κινηματογραφικές ταινίες, όλα περνούσαν από τις εισόδους των οπτικών δεδομένων και μεταβάλλονταν σε ένα πολύχρωμο πολτό που δεν μου έλεγε απολύτως τίποτα.

Έβαλα ένα ποτό. Είχε πάει δύο η ώρα. Καθόμουν εκεί, Παρασκευή βράδυ, με τη γυναίκα μου να με έχει εγκαταλείψει, με ένα βουνό δουλειά να με περιμένει, κοιτάζοντας την γιγαντοθόνη και περιμένοντας ένα τηλεφώνημα ενώ σε κάποια γωνιά του μυαλού μου βρισκόταν αποθηκευμένη η ανάμνηση της μυρωδιάς της. Απόσταγμα φερομόνης με μια ιδέα φαινυλο.... τί είχε πει;

Τί να είχε πει; Με δούλευε ψιλό γαζί. Είχα φερθεί σαν ανώριμος πιτσιρικάς... Και ποιός;... Εγώ ο Πάνος Φιλίππου, που δεν είχα νιώσει τίποτα ποτέ και για καμία... Ενώ τώρα ένιωθα κάτι περίεργο! Απόδιωξα τις σκέψεις και αποτέλειωσα το ποτό μου. Ξαφνικά το εμπειροσύστημα κουδούνισε. Τηλεφωνική κλήση! Την πέρασα αμέσως στην οθόνη. Το πρόσωπο της Ντόρας εμφανίστηκε στην επιφάνεια υπερυψηλής ευκρίνειας. Η καρδιά μου έχασε ένα χτύπο.

«Γειά σου όμορφε. Παρασκευή βράδυ και είσαι σπίτι ακόμα; Και βλέπω ποτό και μπόλικα αποτσίγαρα στο τασάκι; Μοναξιές;»

«Πού βρίσκεσαι;»

Τίναξε μια φράντζα μαλλιά και χαμογέλασε. Σχεδόν μύριζα το άρωμά της.

«Σε ένα φιλικό σπίτι. Κοίτα να δεις, ήθελα να σε δώ, αλλά...»

«Τι αλλά;». Μισοσηκώθηκα από τον καναπέ.

«Αλλά μωρό μου τα σχέδια άλλαξαν. Προέκυψαν κάποιες υποχρεώσεις που δεν μπορώ να αγνοήσω. Πειράζει να μην τα πούμε σήμερα;»

Κόντεψα να ξεχάσω να ανασάνω. Ένας χείμαρρος από λόγια ήταν έτοιμος να ξεχυθεί από το στόμα μου. Αντί γι αυτό είπα.

«Ο.. όχι δεν πειράζει».

Χαμογέλασε.

«Να με συγχωρείς. Ξέρεις, θέλω πολύ να

πάμε κάπου που να είμαστε μόνοι, αλλά μερικές φορές τα πράγματα δεν έρχονται βολικά»

«Καταλαβαίνω».

Τι έλεγα ο μαλάκας!

«Το ξέρω πως με καταλαβαίνεις. Ξέρεις, σε γνώρισα χτες αλλά είναι σαν να σε ξέρω καιρό. Έχουμε πολλά να πούμε. Θα σου τηλεφωνήσω. Φιλάκια»

«Μια στιγμή...». Η οθόνη έσβησε. Απόμεινα να κοιτάω το είδωλό μου να καθρεφτίζεται σαν χλωμό φάντασμα στο σκούρο γυαλί. Γύρισα το εμπειροσύστημα στις προφορικές εντολές.

«Βρες μου τον αριθμό από τον οποίο έγινε η κλήση»

«Αρνητικό», ακούστηκε η άχρωμη φωνή του εμπειροσυστήματος. «Η κλήση έγινε από συσκευή της οποίας ο αριθμός είναι απόρρητος».

«Άντε γαμήσου», είπα χαμηλόφωνα.

«Απροσδιόριστη εντολή. Παρακαλώ επαναλάβατε»

«Κωλομηχάνημα!», φώναξα και εκσφεντόνισα το τηλεκοντρόλ στον απέναντι τοίχο. Το τηλεκοντρόλ άνοιξε στα δύο και μικροσκοπικά εξαρτήματα σκόρπισαν στην πράσινη μοκέτα.

Το βράδυ δεν κοιμήθηκα. Τελικά κατάφερα να πέσω σε λήθαργο γύρω στις εφτά το πρωί

αφού κατάπια κάμποσες ηρεμιστικές κάψουλες.

Ξύπνησα στις οχτώ το απόγεμα του Σαββάτου, νιώθωντας το κεφάλι μου να ζυγίζει ένα τόννο. Το στόμα μου βρωμούσε. Ήμουν κι αξύριστος. Έκανα ένα ντους. Το κρύο νερό με αναζωογόνησε κάπως. Ξυρίστηκα. Τσίμπησα τα υπολείμματα του χτεσινοβραδυνού γεύματος και άναψα τσιγάρο. Τώρα ένιωθα κάπως καλύτερα, αν και ο πολύωρος ημερήσιος ύπνος με είχε καταρρακώσει.

Ξαφνικά με χτύπησε κεραυνός. Το άρθρο! Ήταν Σάββατο βράδυ και Δευτέρα πρωί έπρεπε να το παραδώσω. Και καθόμουν άπρακτος επί μιάμιση μέρα! Δεν σήκωνε άλλη καθυστέρηση.

Κατόπιν θυμήθηκα τη Ντόρα.

«Υπάρχει καμμιά καταχωρημένη κλήση;», ρώτησα το εμπειροσύστημα.

«Μάλιστα»

«Από ποιόν;»

«Στις 09:47 τηλεφώνησε ο κ. Οικονόμου για τη συνέντευξη που θα παίρνατε τη Δευτέρα στις 12:00. Επιθυμεί να αναβάλλει το ραντεβού μιά ώρα. Επίσης στις 11:19 τηλεφώνησε η κ. Σωτηροπούλου για να σας υπενθυμίσει ότι δεν έχετε καταβάλλει ακόμα το ενοίκιο του διαμερίσματος. Τέλος στις 14:44 τηλεφώνησε ο θείος σας κ. Ηρακλής για να σας καλέσει για δείπνο σήμερα»

«Ειδοποίησε τον κ. Οικονόμου ότι συμφωνώ με την αναβολή. Και το ενοίκιο να καταβληθεί τώρα αμέσως στον τρεχούμενο λογαριασμό της Σωτηροπούλου. Και στείλε μήνυμα στον θείο μου ότι έχω δουλειά».

«Μάλιστα».

Ένιωσα κάπως καλύτερα μετά από αυτές τις πράξεις ρουτίνας. Πήγα στο γραφείο και έκανα μια μικρή επανάληψη στις περιλήψεις του αφιερώματος. Η διάθεσή μου σιγά-σιγά ξαναγύριζε. Στρώθηκα στη δουλειά. Η Ντόρα ήταν μια ανάμνηση που όσο πήγαινε και ξεθώριαζε. Το ίδιο κι η μυρωδιά της. Καυτή πέτρα και τρίχες κατσαρές!... Δούλευα επί μια ώρα όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Πάγωσα.

«Τηλεφωνική κλήση από την κ. Ντόρα Μαρτίδη»

Έπαθα σοκ.

«Πέρασε την στην οθόνη του κομπιούτερ».

«Αμέσως!»

Τα κείμενα αντικαταστάθηκαν από το πρόσωπο της Ντόρας. Οι αναμνήσεις της προχτεσινής νύχτας ξαναζωντάνεψαν με τρομακτική ένταση. Κόπηκε η ανάσα μου.

«Γειά σου μωρό μου!»

«Πού βρίσκεσαι;», ρώτησα. «Γιατί δε μου τηλεφώνησες νωρίτερα;»

Χαμογέλασε.

«Δεν είπα την ώρα που θα σε πάρω. Είμαι κάπου στο Κολωνάκι. Θέλεις να βρεθούμε κάπου;»

«Και το ρωτάς; Ολόκληρη μέρα περίμενα τηλεφώνημά σου»

«Έτσι έ; Αφού το θέλεις πολύ λοιπόν, να είσαι στο Checkpoint Charlie στις έντεκα. Ξέρεις πού βρίσκεται, έτσι;»

«Ναι»

«Φιλάκια»

Η οθόνη έμεινε πάλι κενή. Ένιωθα μια ελαφριά ζαλάδα. Κοίταξα το ρολόι μου. Ήταν δέκα και μισή. Ξέχασα το άρθρο, ξέχασα τον Κέρβερο, το info-control, το Μεγάλο Αδελφό και τα *«Μεσημβρινά Νέα»* μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Τώρα δεν έβλεπα μπροστά μου παρά τη Ντόρα. Μύριζα τη μυρωδιά της. Φόρεσα το καλό μου κοστούμι και βγήκα στο δρόμο. Μπήκα στο πρώτο ταξί και κατευθύνθηκα για το Κολωνάκι.

Το Checkpoint Charlie ήταν γεμάτο κόσμο. Σάββατο βράδυ βλέπεις. Κόσμος καλής κοινωνικής τάξης κατέφθανε διαρκώς και έπιανε όλες τις γωνίες. Για μια στιγμή φοβήθηκα ότι δεν θα έβλεπα τη Ντόρα όταν έμπαινε. Παρήγγειλα ποτό. Και μετά δεύτερο. Η ώρα περνούσε. Ήταν ήδη δώδεκα.

Η καρδιά μου σφυροκοπούσε κάθε φορά που άνοιγε η πόρτα. Αλλά από τις πολλές φορές το σφυροκόπημα αδυνάτισε και τελικά με-

τατράπηκε σε μια ανεπαίσθητη μαρμαρυγή, πολύ αμυδρή για να την προσέχω. Ήταν κι η ζάλη του αλκοόλ. Άρχισα να σκέφτομαι.

Μήπως ήμουν ερωτευμένος; Αλλιώς πώς θα μπορούσε να εξηγηθεί ότι παρατούσα τόσο εύκολα μια δουλειά που μπορεί να μετέτρεπε πλήρως την καριέρα μου; Από τη μία όλοι οι κανόνες με τους οποίους είχα ζήσει. Από την άλλη η γλύκα του να αφήνεσαι ελεύθερος σε ένα ανεξέλεγκτο συναίσθημα. Μια ζωή ήμουν σκλάβος του προγράμματος. Άρχισα να σκέφτομαι όλους αυτούς τους κανόνες από τη μία και όλη την εκτυφλωτική ελευθερία που σου προσφέρει το χάος από την άλλη. Από τη μία οι κανόνες του παιχνιδιού και από την άλλη η ελευθερία κινήσεων. Από τη μία είτε πιόνι είσαι είτε βασιλιάς, δεσμεύεσαι πάντα από τους κανόνες του παιχνιδιού. Για να φτιάξεις τους κανόνες πρέπει να γίνεις παίκτης κι όχι κομμάτι. Πρέπει να γίνεις Θεός. Πάνο Φιλίππου, έχεις τη δύναμη να γίνεις Θεός;

Ο κόσμος πύκνωνε και το ποτό άρχισε να τρέχει στις φλέβες μου, αποτελώντας το θρεπτικό υπόστρωμα για μια κεχριμπαρένια ομίχλη που άρχισε να σχηματίζεται γύρω μου και να αποκόβει σιγά σιγά τα οπτικά και ακουστικά ερεθίσματα. Το πλήθος που αναδευόταν, συζητούσε, χαχάνιζε και χόρευε έγινε ένα συνονθήλευμα από σκοτεινές μορφές, λευκά μέλη, αστραφτερές κουκίδες και σχήματα που

άλλαζαν μορφές και θέσεις στο χώρο. Ένα σύμπλεγμα από τοπολογίες. Πτυχές μιας ομοιομορφίας που ξετυλιγόταν και αναπλαθόταν αδιάκοπα. Οι ήχοι έφταναν στ' αυτιά μου παραμορφωμένοι και απογυμνωμένοι από κάθε νόημα, από κάθε ομοιότητα με οτιδήποτε γνώριμο.

Η πόρτα συνέχιζε να ανοιγοκλείνει σε τακτά χρονικά διαστήματα. Κι άλλος κόσμος, κι άλλες μορφές έρχονταν να ενωθούν με το πλήθος που αναδευόταν. Αποκομμένος και αυτονομημένος στη γωνία μου δεν έδινα ιδιαίτερη σημασία σε κανέναν. Στη σφαίρα της επίγνωσής μου εισχωρούσαν μόνο σποραδικά ενσταντανέ από γυναικεία σάρκα, από καμπυλότητες στήθους κάτω από ρούχα, από ταλαντευόμενους γοφούς και καταρράκτες μαλλιών. Ενσταντανέ από σεξουαλικές φαντασιώσεις, ανακατεμένα με καρρέ από παλιές αναμνήσεις ξεθαμμένες από τους βάλτους του υποσυνείδητου. Υβρίδια πόθου και επιθυμιών, πασπαλισμένα με χρυσόσκονη πραγματικότητας, σε real time. Αμάλγαμα εντυπώσεων και αναμνήσεων, σαν ένας άμορφος kyborg που είχε νιώσει διαδοχικά το νυστέρι του γενετικού μηχανικού και τη λάμα του προσθετικού χειρούργου. Και το αποτέλεσμα ήταν ακόμα πολύ αφηρημένο για να προσδιοριστεί.

Με δυο λόγια, τα 'χα παίξει τελείως.

Και μετά από απροσδιόριστο χρόνο την είδα. Πρέπει να ήταν περασμένες μία. Μπήκε μέσα, μόνη της, με παρέα, δεν κατάφερα να δω. Πάντως μπήκε. Σε real time. Ο χείμαρρος των μαύρων μαλλιών, οι ντελικάτοι ώμοι, η ελαφρά γαμψή μύτη, τα μαύρα μάτια. Κι η ελιά στο αριστερό πάνω χείλος. Ήταν ακόμα εκεί.

Προχώρησε προς το μέρος μου, έκανε στροφή χωρίς να με δει και κατευθύνθηκε στο πάγκο. Οι στενοί της γοφοί ταλαντεύονταν ανεπαίσθητα κάτω από μαύρα ρούχα. Ήξερα ότι κάπου εκεί, ανάμεσα στα πόδια της υπάρχει πάντα η κοιλότητα που με τραβάει σαν μαγνήτης, με σαγηνεύει, με έλκει, με περιμένει πάντα και μου γνέφει σαν Σειρήνα. Μα τι κάθομαι και σκέφτομαι. Αφού ούτε καν την είχα αγγίξει.

Σηκώθηκα αποφασιστικά και την πλησίασα από πίσω, τη στιγμή που παίρνοντας το ποτό της και κρατώντας το τσιγάρο της έκανε μεταβολή και ξαναστράφηκε προς το μέρος μου.

Με φίλησε στο στόμα. Η ανάσα της όπως πάντα η ίδια. Καυτή πέτρα. Αλλά δεν μπορεί. Ακόμα κι ο γρανίτης συντρίβεται και σπάζει, αποκαλύπτοντας την από μαλακό υλικό πεμπτουσία της, αποκαλύπτοντας μια καρδιά που σπαρταράει όπως η καρδιά κάθε ευαίσθητου ανθρώπου. Μια σκοτεινή σπηλιά γεμάτη μυστικά. Ένας μικροπαράδεισος που ανοίγει με συνδυασμό τον οποίο κανείς μέχρι τώρα

δεν έχει αποκαλύψει. Έπρεπε να βρω το κλειδί, τον κωδικό πρόσβασης για να πάψω να βασανίζομαι.

«Άργησες», είπα.

«Συγγνώμη μωρό μου, περίμενα ένα φίλο»

Μου έδειξε έναν ψηλό και ξανθό κατσαρομάλλη με ακριβά σκουλαρίκια, κρίκους στη μύτη, πλατύ χαμόγελο και λινό σακάκι. Είχε ένα φωτοευαίσθητο τατουάζ στο λαιμό του. Το τατουάζ απεικόνιζε ένα παραδείσιο πτηνό. Χωρίς να τον ξέρω τον μίσησα.

«Από δω ο Σπύρος. Βιομηχανικός σχεδιαστής και καλός φίλος. Σπύρο, από δω ο Πάνος, δημοσιογράφος στα *«Μεσημβρινά Νέα»*.»

«Γειά χαρά Πάνο, χάρηκα»

Έβγαλα ένα μουγκρητό που μάλλον δεν ακούστηκε μέσα στη φασαρία.

Η Ντόρα άρχισε να συζητά με οικειότητα με τον Σπύρο. Πού και πού έγερνε στον ώμο του κι εκείνος της χάιδευε τα μαλλιά. Πού και πού τα χείλη του άγγιζαν το μάγουλό της. Κόντευα να σκάσω. Κατέβασα το ποτό μου μονορρούφι. Γύρω μας ο κόσμος συνεχώς αυξανόταν. Ένιωθα σαν παρείσακτος. Τι ρόλο έπαιζα; Τα χέρια μου έσφιγγαν το ποτήρι με τόση δύναμη που παραλίγο θα το έσπαζαν. Άραγε αυτός είναι ο έρωτας; Σε μια στιγμή η Ντόρα παράτησε το Σπύρο και με έπιασε αγκαζέ.

«Πάνο, έλα μαζί μου. Σπύρο να μας συγχωρείς λιγάκι»

«Παρακαλώ!»

Με τράβηξε μέχρι τις τουαλέττες. Όταν η πόρτα έκλεισε πίσω μας, με τράβηξε πάνω της και με φίλησε φλογερά. Το κορμί της έκαιγε. Τώρα η μυρωδιά της καυτής πέτρας ήταν εντονότερη όσο ποτέ άλλοτε.

«Σ' αγαπώ» μου ψιθύρισε. «Από την πρώτη στιγμή που σε είδα. Δεν κρατιέμαι. Δεν σ' έπαιρνα τηλέφωνο γιατί ένιωσα πρωτόγνωρα συναισθήματα και φοβήθηκα τον εαυτό μου. Είσαι κάτι το ξεχωριστό. Πιστεύεις στον έρωτα με την πρώτη ματιά;»

«Από δω και στο εξής ναι!»

«Θέλω να κοιμηθούμε μαζί απόψε. Θέλω να με κάνεις να θυμάμαι την αποψινή νύχτα για όλη την υπόλοιπη ζωή μου.»

Κόντεψα να λιποθυμήσω. Η Ντόρα συνέχισε.

«Δεν πιστεύω να ζήλεψες. Ο Σπύρος είναι παιδικός φίλος. Μην παρεξηγείς την οικειότητά μας»

«Αλλίμονο τώρα»

Η Ντόρα τραβήχτηκε και έψαξε στην τσάντα της. Ξετρύπωσε ένα φακελλάκι. Το ξεδίπλωσε.

«Τι είναι;» ρώτησα.

«Γαλάζια Εκσταση. Ανόθευτη. Μισό γραμ-

μάριο. Η μισή είναι δικιά σου. Έχεις ξαναπάρει;»

«Όχι»

«Η πρώτη φορά είναι η καλύτερη». Ξετρύπωσε ένα μικροσκοπικό επιχρυσωμένο κουταλάκι, φτιάρισε τη μισή και την έβαλε κάτω από τη μύτη μου.

«Σνιφάρησε δυνατά», είπε.

Αυτό έκανα. Ένιωσα ένα κάψιμο να κατεβαίνει από το φάρυγγά μου, ένα ρεύμα λάβας να διαγράφει τόξο και να χτυπά κατευθείαν στο ηλιακό πλέγμα. Έβηξα. Τρίκλισα.

«Καλό έ;»

«Π.. Πρώτο»

Η Ντόρα σνιφάρησε κι αυτή. Στο μεταξύ εγώ είχα γίνει αεροπλάνο. Τα γόνατά μου έλυωσαν και σωριάστηκα στο δάπεδο. Τα πάντα γύρω μου σκοτείνιασαν.

Όταν συνήλθα, είδα μπροστά μου δυο καλλίγραμμα πόδια. Ανήκαν σε μια κοπέλα με ξυρισμένο κεφάλι και γιαπωνέζικο λαμέ στρετς φόρεμα. Το φόρεμα είχε πάνω του εικόνες ψαριών που κολυμπούσαν σε μια γαλάζια θάλασσα. Οι εικόνες σάλευαν πραγματικά στο γαλάζιο φόντο. Το φόρεμα ήταν φτιαγμένο από έξυπνα νήματα.

«Συγγνώμη φίλε», είπε η κοπέλα, «αλλά βρίσκεσαι στις γυναικείες τουαλέττες, αν και

δεν νομίζω ότι το έχεις πάρει πρέφα με το χάλι που έχεις».

Σηκώθηκα όρθιος και ψέλλισα.

«Μη σε νοιάζει, κάνε τη δουλειά σου»

Η κοπέλα με παρατηρούσε κουνώντας το κεφάλι καθώς βγήκα από τις τουαλέττες.

Η μουσική ήταν εκκωφαντική. Το πλήθος αναδευόταν, χόρευε, φώναζε, χοροπηδούσε. Ένιωθα απαίσια. Δεν θα 'πρεπε να λένε τη σκόνη Γαλάζια Έκσταση, αλλά Μαύρο Χάλι. Βλεφάρισα και έψαξα για τη Ντόρα. Μετά έπαθα σοκ.

Η Ντόρα φιλιόταν με το Σπύρο, ο οποίος είχε χώσει το χέρι του βαθιά στο ντεκολτέ της. Η Ντόρα τριβόταν πάνω του και τον χάιδευε στον καβάλο. Θόλωσα. Ρίχνοντας αγκωνιές και σπρωξίματα τους έφτασα. Άρπαξα το Σπύρο από τη μπλούζα και τον έσπρωξα βίαια. Κατόπιν του έρριξα μια μπουνιά στο σαγόνι.

«Θα πεθάνεις!», ούρλιαξα αφρίζοντας.

Ο Σπύρος δεν φάνηκε να πτοείται. Έτριψε το σαγόνι του και κατόπιν είδα μια λάμψη. Μετά δεν μπορούσα να ανοίξω το δεξί μου μάτι. Και βρισκόμουν ξαπλωμένος κατάχαμα. Ο Σπύρος με κοιτούσε χαμογελώντας συγκαταβατικά και κουνώντας το κεφάλι του με αποδοκιμασία. Ζαλισμένος έστρεψα το βλέμμα μου στη Ντόρα. Με κοιτούσε σαν μια κατσαρίδα στη σούπα της. Απέστρεψε το βλέμμα της με ένα μορφασμό αηδίας. Πήγα να σηκωθώ.

Ένιωσα γερά χέρια να με αρπάζουν από το γιακά. Γύρισα για να δω ένα κτηνώδες πρόσωπο να με κοιτά από ύψος δύο μέτρων με δυο μικρά μάτια γεμάτα βλακεία.

«Τι το πέρασες εδώ μέσα παλιολεχρίτη; Σκυλάδικο; Είμαστε σοβαρό μαγαζί και δεν γουστάρουμε τσαμπουκάδες του κώλου σαν την αφεντιά σου. Έξω!»

Ο μπράβος με πήγε σηκωτό μέχρι την πόρτα ενώ το πλήθος είχε σταματήσει για μια στιγμή να χορεύει. Μου έρριξε μια κλωτσιά και με γκρέμισε από τη σκάλα. Όταν προσγειώθηκα στην έξοδο τα πλευρά μου πονούσαν. Δεν μπορούσα να ανασάνω. Τα πάντα γύρω μου στριφογύριζαν. Ανασηκώθηκα βογγώντας. Ένα παιδικό μελαμψό πρόσωπο με κοιτούσε κραδαίνοντας μπροστά μου ένα ματσάκι λουλούδια.

«Τέλει ένα λουλούντι ο κύριος;»

«Άντε στο διάβολο ρε κωλόπαιδο»

Ο πιτσιρίκος με έφτυσε στο μάτι. Καλά μου έκανε.

Ούτε ξέρω πώς έφτασα στο σπίτι. Μπαίνοντας μέσα ανακάλυψα ότι μου έλειπε το πορτοφόλι και όλες οι κάρτες. Το δεξί μου μάτι είχε πρηστεί. Άναψα τα φώτα. Το εμπειροσύστημα ενεργοποιήθηκε.

«Τηλεφωνική κλήση για τον κ. Πάνο Φιλίππου σε real time»

«Πέρασέ την στην εντοιχισμένη οθόνη», μουρμούρισα με δυσκολία. Τα χείλια μου ήταν σκισμένα.

Το παχουλό πρόσωπο της Τάνιας σχηματίστηκε στην οθόνη.

«Γαϊδούρι, όχι μόνο δεν μου τηλεφώνησες, αλλά ξενυχτάς και μπεκρουλιάζεις, σα να μη συμβαίνει τίποτα. Σίγουρα το χαίρεσαι. Και καμώνεσαι πως έχεις και δουλειά. Αλλά τι να περιμένει κανείς από έναν άχρηστο σαν ελόγου σου....»

Έβγαλα ένα ουρλιαχτό. Σήκωσα ένα βαρύ τασάκι από κρύσταλλο και το σφεντόνισα στην οθόνη. Με ένα υπόκωφο κρότο έγινε χίλια κομμάτια. Τα σπασμένα γυαλιά σκόρπισαν στη μοκέτα. Προχώρησα πατώντας πάνω τους. Τα σπασμένα γυαλιά έκαναν κριτςκρατς. Σωριάστηκα στον καναπέ. Άρχισα να κλαίω. Μετά αποκοιμήθηκα.

Δευτέρα πρωί. Είμαι ένας μαλάκας. Ακόμα δεν έχω συνέλθει. Κοιμώμουν ολόκληρη την Κυριακή. Δεν έκανα τίποτα για το αφιέρωμα. Απολύτως τίποτα. Ονειρευόμουν τη Ντόρα. Ονειρευόμουν καυτή πέτρα, το κορμί της και την ελιά στα χείλια της. Και τη γλώσσα της.

«Ντόρα σ' αγαπώ», ψέλλισα. Και μετά σιχάθηκα τον εαυτό μου.

Τελικά δεν ήμουν παρά ένα αυγό. Σκληρό αλλά εύθραυστο τσόφλι και μαλακός, υδαρής

κρόκος. Την είχα πάθει σαν έφηβος. Έχασα τη δουλειά της καριέρας μου για το χατήρι μιας παλαβής με την οποία ήμουν και ερωτευμένος. Η Ντόρα, απ' όπου κι αν ερχόταν είχε καταφέρει να τσιγκλήσει αυτό που ήταν θαμμένο τόσα χρόνια κάτω από συμβάσεις, προγράμματα, σχέδια.

Η ώρα ήταν εννιά. Δεκα και μισή είχα ραντεβού με τον Κέρβερο. Ποιός ξέρει τι με περίμενε. Αλλά ήμουν αποφασισμένος να αντιμετωπίσω την κατάσταση. Ας έδειχνα λίγη υπευθυνότητα τώρα, ας παραδεχόμουν πως ήμουν ένας ηλίθιος. Ακόμα κι αν αυτό μου στοίχιζε την καριέρα μου.

Το κοστούμι μου είχε σκιστεί σε πέντε μεριές. Το πρόσωπό μου ήταν γεμάτο ξεραμένα αίματα και το μάτι μου είχε μπλαβιάσει. Του έβαλα λίγο πάγο. Κατόπιν έκανα ένα ντους, ξυρίστηκα, φόρεσα καθαρά ρούχα και ξεκίνησα για το γραφείο.

Μπαίνοντας στην εφημερίδα, οι φρουροί της πύλης με κοίταξε με περίεργο ύφος. Σίγουρα η εμφάνισή μου ήταν απαίσια. Προχώρησα στον διάδρομο.

Ο Γιώργος με είδε από το γραφείο του και άρχισε τις φωνές.

«Πάνο, έλα εδώ. Πού ήσουνα χτες;»

«Άσε με Γιώργο, είμαι χάλια»

Ο Γιώργος χαμογέλασε συνωμοτικά και με

κοίταξε απ' την κορφή ως τα νύχια.

«Χο, χο. Και μαυρισμένο μάτι; Η Ντόρα είναι πολύ βιτσιόζα φαίνεται. Σε ρούφηξε κακομοίρη μου. Θα πρέπει να γουστάρει και σφαλιάρες έτσι; Σε σαδομαζοχίστρια έπεσες. Δεν πειράζει, έτσι θα κατάλαβες τι έχασες με έξη χρόνια γάμου. Τώρα θα πρέπει να κυνηγήσεις τον χαμένο χρόνο, όπως λέει κι ο φίλος σου ο Προυστ, που τόσο σου αρέσει. Τι σου 'κανε η γκόμενα κακομοίρη μου, χάλια είσαι»

«Γιώργο παράτα με ήσυχο, γιατί θα την πληρώσεις εσύ»

«Καλά ντε, δεν χρειάζεται να έχεις τύψεις, αφού δεν τη γούσταρες την Τάνια, εσύ μου το 'πες. Σε έπαιρνα χτες τηλέφωνο αλλά κάτι είχε πάθει η γραμμή σου. Εγώ το Σαββατοκύριακο το πέρασα σπίτι της Χριστίνας, ξέρεις, της κοκκινομάλλας. Δικέ μου, η κοπέλα ξέρει τι ζητάει! Και το καλύτερο: ξέρει πώς να το αποκτήσει. Έλα μετά από εδώ να σου διηγηθώ ιστορίες, να σου φύγει το τσερβέλο»

Απομακρύνθηκα αμίλητος για να μην κάνω φόνο. Ο Γιώργος ξαναμπήκε στο γραφείο του.

Μπήκα στο γραφείο του Κέρβερου. Η ιδιαιτέρα του γούρλωσε τα μάτια όταν με είδε, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Ο κ. διευθυντής είναι έτοιμος να σας δεχτεί κ. Φιλίππου»

Μπήκα στο γραφείο. Ο Κέρβερος καθόταν αναπαυτικά στην πολυθρόνα του παίζοντας

με το τηλεκοντρόλ της multimedia εντοιχισμένης βιντεοθόνης. Προς μεγάλη μου έκπληξη δεν έδειξε... έκπληξη.

«Καθήστε κ. Φιλίππου. Φαίνεστε ταλαιπωρημένος. Σίγουρα θα κοπιάσατε να γράψετε το άρθρο, αλλά είμαι σίγουρος ότι τα καταφέρατε. Μπορεί να σας φέρομαι ψυχρά μερικές φορές, αλλά το κάνω για να σας αναγκάσω να δουλέψετε σκληρότερα. Ο ανταγωνισμός στο χώρο μας είναι έντονος. Καθήστε παρακαλώ»

Το ύφος του είχε μια ελαφριά χροιά ειρωνείας. Απορημένος, βούλιαξα σε μια πολυθρόνα.

«Λοιπόν;»

«Κύριε διευθυντά πρέπει κατ'αρχήν να σας πληροφορήσω ότι δεν έχω γράψει τίποτα...»

Περίμενα στωικά την έκρηξη. Τώρα θα γινόταν της κακομοίρας. Ο Κέρβερος με κοίταξε για μια στιγμή σηκώνοντας τα φρύδια του και μετά έσκασε στα γέλια.

«Ομολογώ ότι δεν περίμενα τέτοια ντόμπρα εξήγηση από σας κ. Φιλίππου. Μην ανησυχείτε. Το κατάλαβα»

Άρχισα να θυμώνω.

«Αν ξέρατε τι μου έτυχε κ. διευθυντά»

«Ξέρω»

Ο Κέρβερος πίεσε το κουμπί της ενδοσυννόησης και είπε:

«Μαίρη, πες στον κύριο να περάσει».

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα μια γνωστή

φυσιογνωμία. Ήταν ένας παχουλός πενηντάρης, μετρίου αναστήματος, με μακριές φαβορίτες, πανάκριβο κοστούμι και κακόγουστη γραβάτα. Κάπου τον είχα ξαναδεί τον τύπο.

«Να σας συστήσω», είπε ο Κέρβερος ενώ σηκωνόταν από την πολυθρόνα του. «Ο κ. Πάνος Φιλίππου, ικανός δημοσιογράφος της εφημερίδας μας. Ο κ. Τσουκαλάς, πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της Info!..»

Επαθα σοκ. Ο άνθρωπος απέναντί μου ήταν το ηγετικό στέλεχος της Info, της εταιρίας που επρόκειτο να λανσάρει το info-control, της εταιρίας που αποτελούσε πια μια χαμένη ευκαιρία, ένα όνειρο που ξεθώριασε και χάθηκε.

«Ο κ. Πάνος Φιλίππου σκόπευε να ετοιμάσει ένα εκτενές αφιέρωμα για τις κοινωνικές και λοιπές επιπτώσεις του νέου προϊόντος σας, του info-control. Δυστυχώς όμως, λόγοι ανωτέρας βίας, ανάγκασαν τον κ. Φιλίππου να μετανιώσει και να μην γράψει αυτό το κομμάτι»

Ο Τσουκαλάς χαμογέλασε γνέφοντας καταφατικά.

«Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω!»

Κοίταζα πότε τον έναν και πότε τον άλλον. Τι παιχνίδι ήταν ετούτο πάλι;

«Δεν καταλαβαίνω κύριε διευθυντά»

«Τι να καταλάβεις ρε Πάνο. Αν καταλάβαινες έστω και λίγα , τότε θα πρέπει να καθόσουν εσύ στην πολυθρόνα που κάθομαι εγώ», είπε με αναπάντεχη οικειότητα ο Κέρβερος.

Σηκώθηκε όρθιος και με κοίταξε με οίκτο.

«Θα σου κάνω μια ερώτηση και σε παρακαλώ να μου απαντήσεις ειλικρινά. Πίστεψες πραγματικά ότι θα ήσουν ο μεγάλος δημοσιογράφος που θα κατάφερνε να πιάσει αυτό το σπουδαίο λαυράκι, ο μεγάλος ρεπόρτερ που θα πετύχαινε να ξυπνήσει τον κόσμο από τον λήθαργό του, να του δώσει να καταλάβει ότι σε λίγο καιρό, λιγότερο απ' όσο νομίζει, η προσωπική του ζωή θα αποτελεί παρελθόν; Ότι οι μεγάλες εταιρίες, οι κυβερνήσεις, τα όργανα της εξουσίας θα έκαναν πίσω; Για ρίξε μια ματιά εκεί κάτω Πάνο!..»

Έδειξε το γκρίζο χαλί της Αθήνας που απλωνόταν κάτω από την αιθαλομίχλη.

«Εκεί κάτω υπάρχουν έξι εκατομμύρια ψυχές. Ένα ατέλειωτο μωσαϊκό από προλετάριους, ευκατάστατους, πρόσφυγες, υπαλλήλους, επαγγελματίες, επιχειρηματίες, άντρες, γυναίκες, Έλληνες, Αλβανούς, Ευρωπαίους, Μαγκρεμπιανούς και γω δεν ξέρω τι άλλους που ζούνε, δουλεύουνε, τρώνε, πίνουν και κοιμούνται, ζουν τη ζωούλα τους δίχως να ξέρουν τι παιχνίδια μαγειρεύονται στα μέρη που παίρνονται οι αποφάσεις. Πρέπει να ανέβεις ψηλά στην κορφή του βουνού για να δεις την πεδιάδα!..»

Τον κοιτούσα με απόκοσμο ύψος.

«Τι με κοιτάς έτσι. Όλα έχουν μια τιμή. Κι όταν είσαι ψηλά, βλέπεις τα πράγματα πιο ψύχραιμα. Πιο τεχνοκρατικά!..»

«Τι στο διάβολο!», ξέσπασα. «Βαρέθηκα τα αινίγματα. Μιλήστε μου καθαρά. Πώς μου τη στήσατε;».

«Δεν χρειάζεται να παραφέρεσαι. Θα στα κάνω πιο λιανά. Πίστευες ότι μια τόσο μεγάλη εφημερίδα σαν τη δική μας, μια εφημερίδα που διαμορφώνει την κοινή γνώμη, που ανεβοκατεβάζει υπουργούς —έστω και ιδιωτικών κυβερνήσεων— έχει την πολυτέλεια να δρα παρορμητικά; Όχι βέβαια. Πρέπει να κινείται με χειρουργικές, ψυχρές και απόλυτα υπολογισμένες κινήσεις. Πίστευες ότι θα δημοσιεύαμε το κομμάτι σου για τις επιπτώσεις του info-control στην κοινωνία και στο μέλλον της ανθρωπότητας; Αν το πίστευες, είσαι βλάκας!»

Έτσι κι αλλιώς ήμουν. Τον κοίταζα βράζοντας από θυμό.

«Όχι Πάνο μου, το κομμάτι σου δεν επρόκειτο να δημοσιευτεί ποτέ, ακόμα κι αν το έγραφες —κάτι που αποδείχθηκε πολύ πιο εύκολο απ' όσο υπολογίζαμε. Ο κ. Τσουκαλάς είναι καλός φίλος της διευθύνσεως και διατηρεί στενούς δεσμούς με τους μετόχους. Βέβαια τηρεί χαμηλό προφίλ και δεν αγαπά τη δημοσιότητα. Όπως καταλαβαίνεις ούτε σ' αυτόν αλλά ούτε και σε πολλούς άλλους θα άρεσε

η δημοσίευση ενός τόσο επικίνδυνου άρθρου».

«Καθόλου δεν θα μου άρεσε, σας διαβεβαιώ», συμφώνησε ο κ. Τσουκαλάς.

Είχα μείνει με το στόμα ανοιχτό. Ο Κέρβερος ξαναμίλησε.

«Βέβαια δεν επρόκειτο να πειστείς με μια απλή κουβεντούλα. Έτσι αναγκαστήκαμε να πάρουμε και τα μέτρα μας»

«Ποιά μέτρα».

Ο Κέρβερος πίεσε ένα κουμπί στην ενδοσυνεννόηση. Η πόρτα άνοιξε. Μπήκαν μέσα η Ντόρα και ο Σπύρος. Κοντεψα να πάθω συγκοπή. Σηκώθηκα από την καρέκλα μου τρέμοντας.

«Εσύ εδώ; Κι αυτός!», είπα με τρεμάμενη φωνή.

Η Ντόρα χαμογέλασε τινάζοντας πίσω τα μακριά μαλλιά της.

«Μην ανησυχείς γλυκέ μου. Θα σου εξηγήσει ο κ. Τσουκαλάς.»

Ο διευθυντής της Info άρχισε να μιλά σκαλίζοντας τα νύχια του:

«Τελικά κ. Φιλίππου σας πολεμήσαμε με τα ίδια όπλα τα οποία αγωνιστήκατε να καταστραφούν. Η εταιρία μας είχε τα μέσα για να διεξάγει μια μικρή έρευνα σε διάφορα δίκτυα, να ανακαλύψει διάφορες πληροφορίες για το άτομό σας και να τις χρησιμοποιήσει με τον κατάλληλο τρόπο. Έτσι, με πρόσβαση σε ια-

τρικά αρχεία, αποκτήσαμε ένα ευκρινές ψυχολογικό και βιοϊατρικό προφιλ του ατόμου σας. Δεν θα μπω σε λεπτομέρειες, τις οποίες άλλωστε δεν είμαι κατάλληλος να εξηγήσω, αλλά οι ψυχοτεχνικοί ερευνητές μας ανακάλυψαν ότι είστε ένα άτομο, επιφάνειακά σκληρό και άτεγκτο, διψασμένο για επιτυχία, αλλά με ορισμένες εσωτερικές αδυναμίες τις οποίες μπορεί κάποιος να χρησιμοποιήσει για να σας επηρεάσει.»

Ο χοντρός πήρε βαθιά ανάσα και έκατσε αναπαυτικότερα στην πολυθρόνα του.

«Σύμφωνα με τα στοιχεία λοιπόν, ανακαλύψαμε πως είσθε ευάλωτος στον έρωτα».

Πετάχτηκα όρθιος.

«Τι ανοησίες είναι αυτές!»

«Πάνο, βγάλε το σκασμό και άσε τον κύριο Τσουκαλά να τελειώσει!», είπε αυστηρά ο Κέρβερος.

«Οι ψυχοτεχνικοί μας αποφάνθηκαν ότι στην περίπτωσή σας ο έρως θα ήταν το καταλληλότερο όπλο», συνέχισε ο Τσουκαλάς. «Δεν είμαι βιοχημικός, αλλά έχω μελετήσει αρκετά το θέμα. Οι ερωτευμένοι λένε συχνά ότι αισθάνονται σαν να τους έχει σαρώσει ένα μεγάλο κύμα. Δεν κάνουν καθόλου λάθος. Πράγματι τους σαρώνει ένα κύμα από χημικές ουσίες. Μια ματιά, ένα άγγιγμα των χεριών, μια μυρωδιά και το κύμα που ξεκινάει από τον εγκέφαλο, περνώντας μέσα από τα νεύρα,

πλημμυρίζει το αίμα. Τα αποτελέσματα είναι γνωστά: κατακόκκινο πρόσωπο, ιδρωμένες παλάμες, βαριά αναπνοή. Η ευφορία που αισθάνεται κανείς όταν είναι ερωτευμένος, δεν είναι καθόλου παράξενη αντίδραση, αφού αν σκεφτεί κανείς ότι πολλές από τις χημικές ουσίες που πλημμυρίζουν τον ερωτευμένο είναι συγγενείς με τις αμφεταμίνες. Στις τελευταίες συμπεριλαμβάνονται η ντοπαμίνη, η νορεπινεφρίνη και ειδικότερα η φαινυλαιθυλαμίνη».

Κοίταξα την Ντόρα. Εκείνη χαμογέλασε.

«Ακριβώς γλυκέ μου. Καλά θυμάσαι. Αυτό το άρωμα σου είπα ότι φορούσα την Πέμπτη το βράδυ»

Την κοιτούσα σαν χαζός. Ο Τσουκαλάς συνέχισε.

«Οι ουσίες αυτές προκαλούν το φαινόμενο της έλξης. Κι εμάς μας ενδιέφερε πρωτίστως αυτό: ένα βραχύβιο φαινόμενο το οποίο θα χρησιμοποιούσαμε για να αποδιοργανώσουμε το μυαλό σας και να σας αποτρέψουμε από το να γράψετε το άρθρο σας. Καταλάβατε τώρα;»

Ένιωσα το ταβάνι να στριφογυρίζει.

«Μια στιγμή. Εννοείτε δηλαδή ότι ο έρωτας είναι ένα χημικό φαινόμενο και τίποτα παραπάνω;»

«Ποιός νοιάζεται; Αυτό που έχει σημασία είναι ότι γνωρίζουμε αρκετά ώστε να τον χρη-

σιμοποιήσουμε. Η κ. Ντόρα Μαρτίδη δεν φορούσε άρωμα, αλλά μια ειδική χημική σύνθεση —ακριβοπληρωμένη κορεατική μυστική πατέντα— η οποία έχει θαυμάσια αποτελέσματα. Βέβαια χρειάστηκαν και μερικά πρόσθετα χημικά για να επηρεάσει ειδικά εσάς και όχι κάποιον άλλον. Απλά πράγματα δηλαδή, αν σκεφτείτε ότι είχαμε στα χέρια μας μια λεπτομερέστατη εικόνα του γονιδιώματός σας και συνεπώς των στοιχείων που αφορούν τις χημικές διαδρομές στον εγκέφαλό σας».

«Από εκεί και ύστερα λίγο ψυχολογικό παιχνίδι εντείνει τα σχετικά φαινόμενα», είπε χαμογελώντας η Ντόρα. «Τα κατάλληλα λόγια, οι κατάλληλες πράξεις την κατάλληλη στιγμή. Δεν είναι τίποτα δύσκολο Πάνο. Έχω παρακολουθήσει δεκάδες σχετικά σεμινάρια —και εσύ δεν ήσουν η πρώτη μου αποστολή».

«Οι Κορεάτες βιοχημικοί με τους οποίους συνεργαζόμαστε», συνέχισε ο Τσουκαλάς, «έχουν κάνει θαύματα. Ο Ψυχρός Πόλεμος άφησε πίσω του μια τεράστια κληρονομιά από μεθόδους που εξελίχθηκαν και έγιναν λιγότερο χοντροκομμένες, περισσότερο κομψές, προσαρμοσμένες στο πνεύμα του 21ου αιώνα. Όλα βασίζονται στη σωστή χρήση των ήδη υπαρχουσών πληροφοριών.»

Ένιωσα σαν ηλίθιος. Έρριξα το κεφάλι στο στήθος μου.

«Πιστεύω να κατάλαβες επιτέλους τι ήταν

το άρωμα που σε αναστάτωσε τόσο κούκλε», είπε προκλητικά η Ντόρα. «Πάντως ο άντρας μου ο Σπύρος το βρίσκει εξαιρετικά διεγερτικό. Έτσι δεν είναι αγάπη μου;»

«Ασφαλώς καρδιά μου», απάντησε ο Σπύρος και τη φίλησε.

Τους κοιτούσα αποσβολωμένος. Δεν κατάφερα να εκνευριστώ. Ένιωθα άδειος από ενέργεια. Ο χοντρός ξαναμίλησε:

«Ο Σπύρος και η Ντόρα Μαρτίδη είναι αφοσιωμένοι υπάλληλοι του τμήματος εξωτερικών σχέσεων της Info. Αυτό σημαίνει ότι αναλαμβάνουν σημαντικές υποθέσεις βιομηχανικής κατασκοπείας καθώς και έξτρα υποθέσεις ιδιάζουσας φύσεως σαν τη δική σας κ. Φιλίππου. Και αυτή τη φορά έκαναν πολύ καλή δουλειά».

Κοίταξε χαμογελώντας την Ντόρα και το Σπύρο. Ένιωθα σαν σκουπίδι. Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι δεν είχαν τελειώσει όλα. Όχι ακόμα.

«Μια στιγμή! Μπορεί να έχασα τη μάχη αλλά όχι και τον πόλεμο. Φέρθηκα σαν ηλίθιος, αλλά δεν χάθηκαν όλα ακόμα. Τώρα που ξέρω την αλήθεια, τώρα που ξέρω τι παιχνίδι παίχτηκε εις βάρος μου, μπορώ να δουλέψω με καθαρό μυαλό. Εξακολουθώ να διαθέτω τα στοιχεία στα χέρια μου. Μπορώ ακόμα να σας ξεσκεπάσω! Τι θα κάνετε, θα με δολοφονήσετε; Υπάρχουν πολλοί μέσα κι έξω από την εφη-

μερίδα που ξέρουν τι ετοίμαζα».

Ο Τσουκαλάς με κοίταξε συνοφρυωμένος:

«Για τ' όνομα του Θεού! Δεν δολοφονούμε ανθρώπους κ. Φιλίππου! Η βία είναι το τελευταίο καταφύγιο των ανικάνων. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση, εσείς είστε εκείνος που φερθήκατε βίαια».

Έφερα ασυναίσθητα το χέρι στο μπλαβιασμένο μου μάτι. Ο Κέρβερος χαμογέλασε και τα μάτια του έκλεισαν σχεδόν.

«Νομίζεις πως δεν το είχαμε σκεφτεί αυτό Πάνο. Ήδη με δική μου εντολή, ένας τεχνικός της Info έκανε πρόσβαση στο κομπιούτερ σου με βάση τους κωδικούς που έχεις εμπιστευτεί στην εφημερίδα και ξαπόστειλε έναν έξυπνο «ιό» που έσβησε όλα τα σχετικά αρχεία. Βέβαια εσύ μπορεί να έχεις κρυμμένα αντίγραφα εκτός δικτύου. Η ακόμα και εκτυπώσεις. Μπορεί ακόμα να ξαναρχίσεις από την αρχή και να ξαναμαζέψεις τα στοιχεία. Όμως πρέπει να σου πω ότι σε κρατάμε.»

Τον κοίταξα χωρίς να καταλαβαίνω. Ο Κέρβερος πίεσε ένα κουμπί. Η εντοιχισμένη οθόνη φωτίστηκε. Έδειχνε την αφεντιά μου να σνιφάρει Γαλάζια Εκσταση στις τουαλέττες του Checkpoint Charlie και μετά να σωριάζεται κατάχαμα.

«Καλώς ή κακώς, η Γαλάζια Έκσταση ανήκει στις απαγορευμένες ουσίες κ. Φιλίππου», είπε βαρυεστημένα ο Κέρβερος. «Το φιλμάκι

αυτό το οποίο τράβηξε επιδέξια η δεσποινίς Ντόρα Μαρτίδη με την μικροκάμερα που είχε κρυμμένη στο μενταγιόν της, είναι αρκετό όχι μόνο να σας καταστήσει άνεργο, αλλά και να σας κάνει να υποστείτε βαριές ποινικές κυρώσεις που νομίζω πως αρχίζουν από δύο χρόνια φυλακή. Θα είναι κομματάκι δύσκολο να κάνετε τις συνταρακτικές αποκαλύψεις σας από τη φυλακή.»

Αυτό ήταν. Είχα παίξει και χάσει. Σε μια ξαφνική αναλαμπή επίγνωσης συνειδητοποίησα ότι ήμουν ένας ηλίθιος που πίστευε πως ένας μοναχικός ήρωας μπορεί να αλλάξει τον κόσμο. Τραγικά ηλίθιος. Η ορμή της εξέλιξης είναι συντριπτική. Σηκώθηκα όρθιος.

«Μην απελπίζεστε. Είστε ικανός δημοσιογράφος κ. Φιλίππου», βιάστηκε να προσθέσει ο Κέρβερος. «Δεν πρόκειται να σας απολύσουμε. Η εφημερίδα μας είναι πάντα ανοιχτή στους ικανούς επαγγελματίες. Εξ άλλου σκεφτείτε πως τώρα είμαστε πιο δεμένοι. Μοιραζόμαστε κοινά μυστικά. Ίσως αυτή να είναι η αρχή μιας εποικοδομητικής σχέσης μεταξύ υμών και της Info. Γίνομαι αντιληπτός;»

Δεν απάντησα. Χιλιάδες σκέψεις τριβέλιζαν το μυαλό μου. Έτσι όπως ήμουν όρθιος κοιτούσα πότε την Ντόρα και τον Σπύρο, πότε τον παχουλό κ. Τσουκαλά και πότε τον Κέρβερο που χαμογελούσε πίσω από το γραφείο του. Έρριξα μια ματιά από το παράθυρο στην

άθλια πόλη με την αιθαλομίχλη, τους πρόσφυγες και τους ουρανοξύστες. Μετά κοίταξα τους Μεγάλους Αδελφούς που με παρακολουθούσαν και θυμήθηκα ένα ξεχασμένο βιβλίο.

Ξαφνικά όλα μου φάνηκαν αστεία. Τρομερά αστεία. Απελπιστικά κωμικοτραγικά. Η αρχή μιας εποικοδομητικής σχέσης! Έγειρα το κεφάλι μου πίσω και έσκασα στα γέλια. Γέλασα μέχρι δακρύων. Και οι τέσσερεις με κοίταξαν απορημένα. Είπα μεγαλόφωνα σκουπίζοντας τα δάκρυα από τα μάτια μου.

«Η άγνοια είναι δύναμη, η ελευθερία είναι σκλαβιά κι ο πόλεμος είναι ειρήνη! Πανάθεμά σε γερο-Όργουελ, είχες δίκιο τελικά. Σε παραδέχομαι!»

«Τι είπες Πάνο;», ρώτησε απορημένος ο Κέρβερος.

«Τίποτα κ. διευθυντά. Κάτι θυμήθηκα για το μέλλον, για μια μπότα και ένα ανθρώπινο πρόσωπο. Τίποτα το ιδιαίτερο».

SUSPANDU
(Μετέωρος)
του Αλέξανδρου Θεοφανίδη

Τούτος ο τόμος θα μπορούσε να τελειώσει εδώ, χωρίς δηλαδή το ακόλουθο συντομώτατο διήγημα. Αλλά σ' αυτή την περίπτωση, έχω την εντύπωση ότι θα έμενε... μετέωρος. Πρόσθεσα λοιπόν μια δεύτερη εμφάνιση του Αλέξανδρου Θεοφανίδη και νομίζω ότι η απόφαση αποδείχθηκε σωστή. Η αιώρηση του... μετέωρου μονιμοποιήθηκε!

Μ.Β.

Ύπάρχει ένας μύθος, που στο στόμα κλώθουν γέροντες, τόσο γέροι, ώστε να 'χουν ξεχάσει δυο φορές όσα ένας γέρος έχει μάθει. Κι αυτός ο μύθος μιλά για ένα γέρο, που μένει ψηλά στον ουρανό μετέωρος και βλέπει όλη τη γη κάτω του και ξέρει και τι γίνεται στον ουρανό.

Ο μύθος λέει πως όταν ήταν νέος του ήρθε η ιδέα να βρει ένα τρόπο να ενωθεί με τον ουρανό και από κει να βλέπει τα πάντα. Μα η μοίρα (ίσως και οι θεοί) το θέλησε να είναι ο άνθρωπος καρφωμένος με τα αδύνατα πόδια του στη γη και να μην μπορεί να την αποχωριστεί. Έτσι για πολύ καιρό μάταια προσπαθούσε να καταφέρει αυτό που είχε βάλει στο νου του.

Όταν πια κατάλαβε πως μόνος του δεν μπορούσε να τα καταφέρει, αποφάσισε να ζητήσει υπεράνθρωπη βοήθεια. Καθώς ήταν άνθρωπος με αναμφισβήτητα χαρίσματα, κατά-

φερε να βρεθεί ενώπιον του θεού των χριστιανών.

«Τί θέλεις;» ρώτησε ο θεός των χριστιανών.

«Θέλω», είπε αυτός με θάρρος «να βλέπω τι γίνεται σε όλη τη γη και τον ουρανό».

«Τι θα έκανες για μένα, για να το πετύχεις αυτό;»

«Μπορώ να κυρήξω την αλήθεια σου, να διδάξω το λόγο σου, να σου φέρω κι άλλους πιστούς και τιμές από τους ανθρώπους».

«Άλλοι ανέλαβαν αυτή την αποστολή».

«Μπορώ να αναλάβω την τιμωρία όσων παραβαίνουν το λόγο σου».

«Η θρησκεία μου επιζητά τη μετάνοια, τη συγχώρεση και τη σωτηρία και όχι την τιμωρία».

«Μα εγώ θέλω να βλέπω γη και ουρανό και να μαθαίνω τα τεκταινόμενα! Είναι η μεγαλύτερή μου επιθυμία».

«Αν όμως βλέπεις γη και ουρανό και βλέπεις τα πάντα, θα βλέπεις και όσα κάνουν οι θεοί, κι αυτό δεν το επιτρέπω. Ύπαγε!»

Και ο άνθρωπος που ήθελε να τα βλέπει και να τα ξέρει όλα, άφησε πίσω του το θεό των χριστιανών και ήρθε σε επαφή με τον θεό των εβραίων.

«Τι θέλεις;» Ρώτησε ο θεός των εβραίων».

«Θέλω να βλέπω γη και ουρανό και να ξέρω όλα όσα συμβαίνουν».

Όμως ο θεός των εβραίων αφού τον άκουσε τι ήταν πρόθυμος να δώσει, τον έδιωξε, γιατί δεν έμεινε ικανοποιημένος ούτε και αυτός από τις απαντήσεις του κι επιπλέον καθόλου δεν του άρεσε η επιθυμία του να βλέπει τα έργα των θεών.

Δεν απογοητεύτηκε ο άνθρωπος που ήθελε να τα βλέπει και να τα ξέρει όλα, αλλά πήγε στο Βούδδα, όστις με τη σειρά του και για παρόμοιους λόγους, απέρριψε την αίτησή του. Και μετά από το Βούδδα, όλοι οι υπόλοιποι γνωστοί θεοί τον απέρριψαν, είτε γιατί δεν ενέκριναν τις προθέσεις του, είτε γιατί δεν τον χρειάζονταν.

Κάποια στιγμή είχε αρχίσει πραγματικά να απελπίζεται. Είχε αρχίσει — λέει ο μύθος — να πιστεύει πως ποτέ δεν θα κατάφερνε να βρεθεί μεταξύ γης και ουρανού. Και τότε, εμφανίστηκε μπροστά του ένας εντελώς άγνωστος θεός, χωρίς θρησκεία.

«Ποιος είσαι και τι θέλεις;» ρώτησε ο άνθρωπος που ήθελε να τα βλέπει όλα και να ξέρει τα πάντα. Ο θεός του είπε το όνομά του και συμπλήρωσε:

«Θέλω να γίνω γνωστός, να αποκτήσω οπαδούς και δικιά μου θρησκεία. Θέλω να εμπνέω σεβασμό και φόβο στους ανθρώπους. Εσύ, τί θέλεις;»

«Θέλω, να βρεθώ μεταξύ γης και ουρανού και να τα βλέπω όλα και να τα ξέρω όλα. Αν μου τα υποσχεθείς αυτά τα δύο, θα σε βοηθή-

σω να αποκτήσεις όσα θες».

«Υπόσχομαι! Γίνε προφήτης και ποιμένας του ποιμνίου μου. Γίνε αρχηγός της θρησκείας μου και μέγας διδάσκαλός της και όχι μόνο θα τα δεις και θα τα μάθεις όλα αλλά και θα συμμετέχεις και στα περισσότερα από αυτά!»

Η συμφωνία έκλεισε.

Ο άνθρωπος που ήθελε να τα βλέπει και να τα ξέρει όλα κάθισε και σκέφτηκε. Σκέφτηκε πως πρώτα απ' όλα θα έπρεπε να προσελκύσει τον απλό κόσμο, γιατί ήταν και ο πιο εύκολος. Έτσι έφτιαξε έναν υπέροχο παράδεισο για τους νεκρούς. Έπειτα επινόησε μια σειρά από απλές εντολές που θα έκαναν πιο εύκολη και σίγουρη τη ζωή του πιστού. Μετά πρόσθεσε την υποχρέωση της εξάπλωσης της πίστης με οποιοδήποτε μέσο και η θρησκεία του ήταν έτοιμη.

Πλησίασε πρώτα τους απλούς ανθρώπους και πολλοί από αυτούς τον ακολούθησαν γρήγορα. Έτσι έγινε το θέλημα του θεού του να γίνει διάσημος και να αποκτήσει θρησκεία και οπαδούς. Μετά, όπως είχε υπολογίσει, οι δυνατοί, που ήθελαν να έχουν με το μέρος τους τους πολλούς τον ακολούθησαν κι αυτοί. Και όταν έκρινε πως είχαν μαζευτεί αρκετοί, έθεσε σε εφαρμογή την τελική φάση του σχεδίου του. Έδωσε το γενικό πρόσταγμα για εξάπλωση. Με το σπαθί και τη φωτιά η θρησκεία του

εξαπλώθηκε κι έγινε μεγαλύτερη απ' όσο είχε ονειρευτεί ενώ ο θεός του ενέπνεε σεβασμό και φόβο ως τις τέσσερις άκρες του γνωστού κόσμου.

Ο καιρός πέρασε και ο θεός του έμεινε ευχαριστημένος σχεδόν απ' όλα αυτά. Μόνο ένα δεν του άρεσε. Το γεγονός ότι η θρησκεία του δεν είχε διαδοθεί ειρηνικά, αλλά με χιλιάδες πολέμους και εκατομμύρια θανάτους...

Ήρθε τέλος πάντων η ώρα που τον κάλεσε κοντά του και αντί να τον στείλει στον παράδεισο τον ρώτησε:

«Θέλεις ακόμα να τα βλέπεις και να τα ξέρεις όλα;»

«Ναι».

«Το ξέρεις όμως πως δεν τήρησες σωστά τη συμφωνία μας;»

«Μα γιατί; Σου έφτιαξα θρησκεία, σου έδωσα λαό πολύ, έγινες γνωστός και...»

«Ναι, σωστά όλα αυτά, αλλά με τον πιο άσχημο τρόπο! Δεν ήθελα σε καμία περίπτωση να γίνω μισητός σε αλλόθρησκους».

«Τότε γιατί δεν όρισες τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε να γίνουν όλα αυτά; Ήμουν ελεύθερος νομίζω να τα κάνω όπως ήθελα!»

Ο θεός χαμογέλασε πικρόχολα απέναντι στο θράσος του ανθρώπου που ήθελε να τα βλέπει και να τα ξέρει όλα. «Αν δεν όρισα εγώ τον τρόπο μου, ούτε εσύ όρισες τον δικό σου. Σε καταριέμαι, λοιπόν, ο τάφος σου να αιωρεί-

ται αώνια στο σύμπαν και να βλέπεις από κει πάνω τα πάντα, χωρίς να μπορείς να επέμβεις και χωρίς να μπορείς να αλλάξεις τίποτα ή να βγεις από τη φυλακή σου».

Έτσι ο άνθρωπος που ήθελε να τα βλέπει και να τα ξέρει όλα βρέθηκε αιωρούμενος ψηλά, εκεί όπου μπορούσε πραγματικά να τα βλέπει όλα. Η επιθυμία του, λοιπόν, ικανοποιήθηκε για πάντα. Αυτά λέει ο μύθος, που στο στόμα κλώθουν οι γέροντες... Κι όσο για το όνομα του ανθρώπου, άλλοι τον είπαν Μετέωρο κι άλλοι τον έλεγαν *Μωάμεθ*...

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ / 2

Αλέξανδρος Θεοφανίδης	ΔΙΑΦΟΡΑ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑΣ
Μαρία Σαββίδου	ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ
Κωνσταντίνος Ρωμοσιός	ΧΑΜΕΝΗ ΠΕΡΙΠΟΛΟΣ
Ανθίππη Φιαμού	ΤΑ ΣΤΙΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΜ
Θανάσης Βέμπος	ΔΩΣΤΕ ΤΑ DATA ΣΤΟ ΛΑΟ
Αλέξανδρος Θεοφανίδης	SUSPANDU

Διαλέξτε! Τι προτιμάτε; Τα διλήμματα της τεχνητής αθανασίας ή τη σιωπή του διαστημικού θανάτου; Τα διαπλανητικά ναυάγια ή τη μαγεία της πιο άγριας... Ανατολής; Τους ασφυκτικούς βρόγχους του κυβερνοδίχτυου ή μήπως την παράδοξη ιστορία ενός αιώνιου... Μετέωρου;

Διαλέξτε δηλαδή ανάμεσα στα θέματα που αναπτύσσουν με εντυπωσιακή μαεστρία οι συγγραφείς μας — Ελληνίδες και Έλληνες — σε τούτο τον δεύτερο τόμο αποκλειστικά σύγχρονης ελληνικής φαντασίας.

Ή μάλλον, μη διαλέξετε, αλλά απολαύστε τους. Όλες και όλους!..

Δρχ. 700